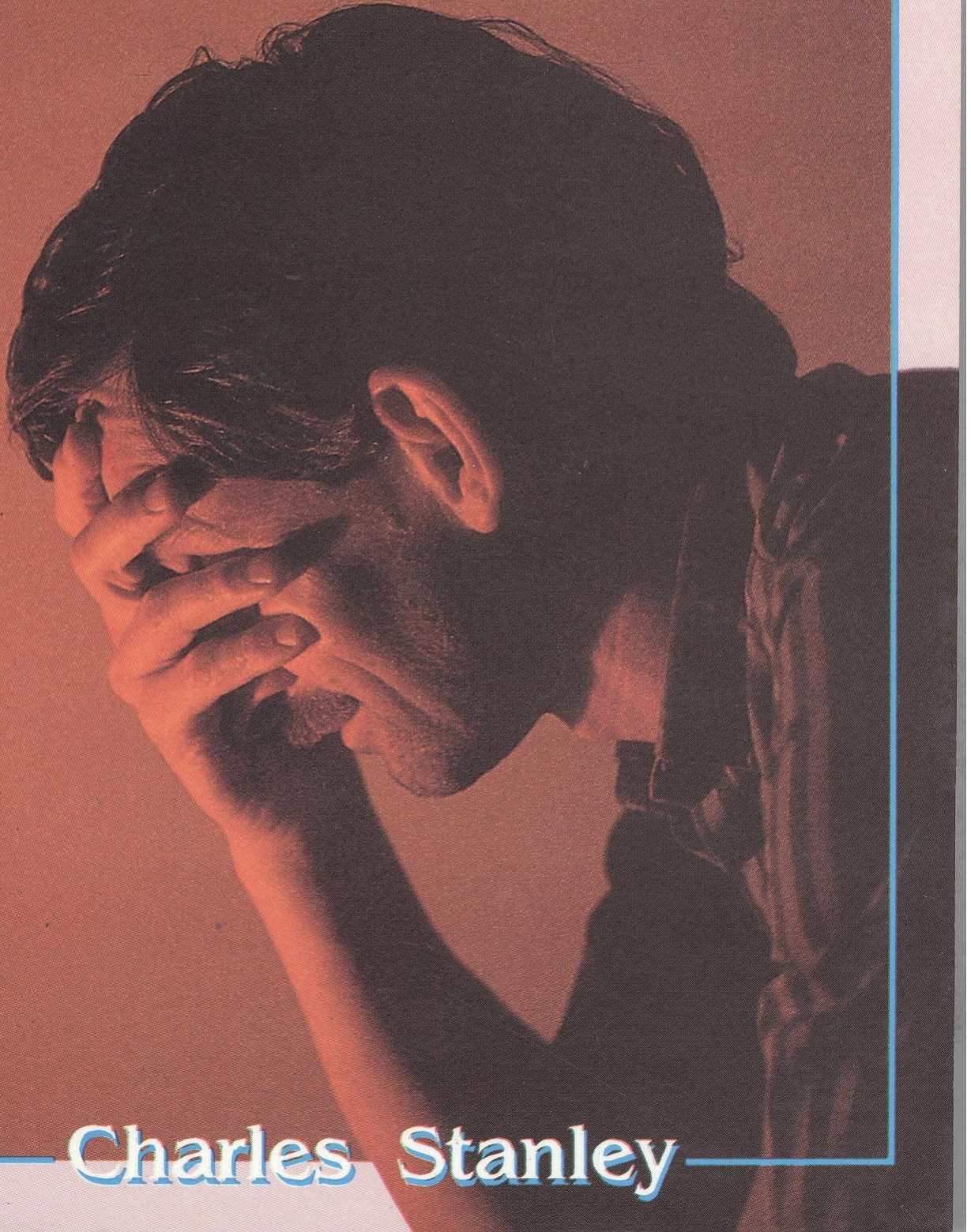

ZORLUKLARIN ÜSTESİNDEN GELMEK

Charles Stanley

Zorlukların Üstesinden Gelmek

[Dr. Charles Stanley](#)

Telif Hakkı/Copyright Dr. Charles Stanley, 2014

E-Kitap [Hristiyan Kitaplar](#) tarafından yapıldı. Daha fazla ücretsiz kitap indirmek için [sitemize ziyaret edin](#).

[Türkiye'de Kilise Adresleri](#)

İçindekiler

[1. Zorluklar: Bütün Bunların Arkasında Kim Var?](#)

[2. Perspektifin Gücü](#)

[3. Tanrı Sessiz Olduğunda](#)

[4. Herkes İçin Adalet](#)

[5. Zorluklar Aracılığıyla İlerlemek](#)

[6. Lütfen Dikkat!](#)

[7. Çok Nazik Olmayan Bir Hatırlatma](#)

[8. Kendi Kendini Kontrol](#)

[9. İnsanın Kibrini Kıran Bir Deneyim](#)

[10. Zayıflığın Gücü](#)

[11. Sizi Çağırın Sadıktır](#)

[12. Teselli Etmek İçin Teselli Edilenler](#)

[13. Ben Değil, Mesih](#)

[14. Bir Adamın Öyküsü](#)

[15. Sıkıntıya Karşılık Vermek: Karar Sizindir](#)

1. Zorluklar: Bütün Bunların Arkasında Kim Var?

İsa ve havarileri Kudüs'ten geçerlerken doğuştan kör olan bir adamla karşılaştılar. Bu karşılaşma, havarilerin kafasını epey bir zamandan beri meşgul ettiği belli olan bir sorunun ortaya çıkmasına neden oldu. Şöyle sordular:

Kim günah işledi de bu adam kör oldu? Kendisi mi, yoksa annesi babası mı? (*İncil:Yuhanna 9:2*)

Çıkmazları, bütün yaşamları boyunca kendilerine öğretilmiş olan, hastalığın Tanrı'nın yargısının bir işareti olduğu zannından kaynaklanıyordu. Birisinin günah işlemiş olduğu konusunda kafalarında hiçbir şüphe yoktu. Ama kim günah işlemişti?

Havariler, bizim de çoğu kez kendimize sorduğumuz bir soruyu kendi sınırlı perspektifleriyle yanıtlamaya çalışıyorlardı. Bu, *nedensorusuydu*. Bu *nedenoldu*? *Nedenbenim* oğlum evden kaçtı? *Nedenbenim* babam kanser oldu? *Nedenevimiz* yandı? *Nedenişimi* kaybettim? *Nedenbeni* mahkemeye verdiler?

Soruların sonu gelmez. Hepimizin belirli bir soru listesi vardır. Bazen hislerimiz olaya o kadar hakimdirler ki, hissettiğimiz sıkıntıyı sözcüklere dökmemize izin veremeyiz çünkü, kesin bir yanıt isteyip de alamamak Tanrı ve O'nun iyiliği hakkında bütün inandığımız şeylerin temelini tehlikeye düşürür. Buna karşın sorular hâlâ kafamızı meşgul ederler.

Bizler de havariler gibi sıkıntılara çok dar bir açıdan bakmaya yatkındır. Gözlerimizi içimize çevirip yakın ve bazen de o kadar çok yakın olmayan geçmişimize doğru çoğu kez ürünsüz bir yolculuğa çıkarız. Amacımız, yüz yüze olduğumuz sıkıntının nedenini bulmaktır. Kafamızda şöyle bir düşünce belirebilir: *Bu, muhakkak Tanrı'nın yaptıklarını bana ödetmesinin bir yolu olmalı*. Ancak yaptığımız hiçbir şeyin karşımızdaki sıkıntının büyüklüğünü hak ettirmemiş olduğundan eminsek, Tanrı'nın iyilik ve sadakatini sorgulamaktan başka bir seçeneğimiz kalmıyor gibidir.

Havarilerin sorusuna yanıt olarak, İsa, günün teolojisini sıkıntıya düşüren başka bir hataya daha parmak bastı. Ama yanıtı bundan çok daha fazlasını yaptı. Verdiği yanıt, sıkıntılar konusunda bizi aydınlatır ve birçok kişinin düşündüğünden çok daha geniş bir perspektif sunar. Verdiği yanıt şimdiye kadar *nedendiye* sormaktan korkanlara ümit verir. Kendimizden öteye bakmamıza izin verir ki bu da her zaman bir ilerlemedir!

İsa, "Ne kendisi ne de annesi babası günah işledi" diye yanıt verdi. Yani, sizler olaya çok dar bir açıdan bakıyorsunuz. Bazı yeni sınıflamalara ihtiyacınız var."

Birçok iyi niyetli İnanlının iş sıkıntıları konusuna geldiğinde bazı yeni kategorilere ihtiyaçları olduğuna inanıyorum. Bu konuda çok dar bir çerçeve içinde düşünmek kişiyi gereksiz bir suçluluk hissine kaptırır. Ve İsa'nın havarilerinin yaptığı gibi, kişinin başkalarının çektiği sıkıntılar konusuna bakış açısını çarpıtır.

İsa dedi ki,

Ne kendisi, ne de annesi babası günah işledi. Tanrı'nın işleri onun yaşamında görülsün diye kör doğdu. (*İncil: Yuhanna 9:3*)

Bu sözün ima ettikleri sendeleştir. “Görülsün diye” diyen sözler amaç bildirirler. O adamın körlüğünün bir amacı vardı. Havariler adamın körlüğünü bir şeyin sonucu olarak görüyorlardı. Hatta, hastalığın kendisine bir şeyin sonucu olarak bakıyorlardı. Ancak İsa, bu körlüğün adamın yapmış olduğu bir şeyin sonucu olmadığını çok kesin bir biçimde bildirdi. Bu adamın körlüğü Tanrı'nın amacının bir parçasıydı. Yani, *bu adamın körlüğü Tanrı'dandı*. Bu cümleyi yazmak zor oldu — inanmanın da zor olacağını biliyorum.

Sıkıntıların Tanrı'dan kaynaklanması mümkün müdür?

Sıkıntıların Tanrı'dan kaynaklanması mümkün müdür? Eğer İsa, “Bu adam günah işlediği için kör, ama Tanrı yine de bunu Kendi Yüceliği için kullanacak” deseydi hepimiz kendimizi çok daha rahat hissederdik. Böyle bir fikri kabul etmek çok daha kolay olurdu. Ama İsa bize bir kaçış yolu bırakmamaktadır. Adamın körlüğünün nedeni direkt olarak günah değil; Tanrı'ydı.

Bir Örnek

Bu tür bir sözün bugün çok yaygın olan refah teolojisine karşı çıktığının farkındayım. Ancak *İncil*'in *Yuhannabölümü*ndeki bu cümle gibi bir cümle bazı sıkıntıların Tanrı tarafından yollandığını çok açık bir şekilde belirtmektedir. Hepimizin sahip olduğumuz teolojik önyargıların *Kutsal Kitap*'ın açık seçik öğretileriyle çatışmalarına izin veremeyiz. Şanslıyız ki, bu adam *Kutsal Kitap*'ta bazı sıkıntıların Tanrı'dan geldiğini gösteren tek örnek değildir. *İncil:II Korintliler 12*'de havari Pavlus kendisinin sıkıntılar karşısındaki mücadelesini tanımlamaktadır. Çektiği ıstırabın arkasındaki gücün Tanrı olduğunu açıkça söyler:

Aldığım esinlerin üstünlüğüyle *gururlanmayayım* diyebana bedende bir diken, beni yumruklamak için bir Şeytan meleği verildi, *gururlanmayayım* diye.(*İncil:2. Korintliler 12:7*)

İnsanlar şimdi, “Ama Şeytan meleği diyor” diye bana itiraz edebilirler. Evet! Ama Pavlus'un sıkıntısının amacına dikkat edin: “Gururlanmayayım diye.” Şeytan'ın Pavlus gururlanmasın diye bir plan yapacağını düşünüyor musunuz? Tabii ki hayır. Şeytan'ın amacı bizim kendimizle gururlanıp kendimizi yüceltmemizdir. Şeytan tabii ki kendi yıkıcı amaçlarına ayrı düşecek şeyler için çabalamayacaktır. Öyleyse bundan nasıl bir anlam çıkarıyoruz? Tanrı, Pavlus'u alçakgönüllü tutmak için onun yaşamında bazı sıkıntılara neden olmak istemişti. Bunu gerçekleştirmek için de Tanrı, Pavlus'un yaşamına bir Şeytan meleği yollamıştı. Bunun kesin olarak ne olduğunu bilmiyoruz. Ancak kesin olan bir şey varsa o da bu fikrin Tanrı'dan çıktığıdır. Plan Tanrı'nındı ve Tanrı Kendi planını yerine getirmek için Kendi kaynaklarını kullandı.

Bunu anlamak bizim için ne kadar zor olursa olsun, *Kutsal Kitap* bazı sıkıntılarının kaynağının Tanrı olduğunu söyler. Kitabımızın geri kalan bölümlerinde Tanrı ve sıkıntılar arasındaki ilişkiyi ele alıp açacağız. Bazıları için yanıtladıklarımın çok yeni sorular ortaya çıkarttığının farkındayım. Neyse, siz okumaya devam ettikçe bunun bir zararı yok çünkü nasıl olsa ileride onları da yanıtlayacağız!

Kendi Yaptıklarımızın Sonuçları

Sıkıntuların tek kaynağı Tanrı değildir. Çoğu kez başımız kendi yaptığımız şeylerden ötürü sıkıntıya girer. Kör adamın körlüğünün neden ileri geldiğini tahminde havariler tamamen yanılığa değildiler. Hatta sıkıntılar birçok durumda günahın sonuçlarıdır. Yakup şöyle yazar:

Herkes kendi kötü arzularıyla sürüklenip aldanarak ayartılır. Sonra arzu gebe kalınca günah doğurur. Günah olgunlaşınca da ölüm getirir.
(İncil:Yakup 1:14-15)

Günah her zaman bir çeşit ölüme neden olur. Bu bazen fiziksel ölümdür ama çoğu kez daha üstü kapalı ve ince bir biçimdedir. Günah, ilişkilerimizin ölümüne neden olur. Kendimize güvenimizin ölümüne neden olur. Bazı günahlar başarıp ilerleme isteğimizi ve kişisel disiplinimizi öldürürler. Ölümün bütün bu biçimleri değişik derecelerde sıkıntılara neden olurlar.

Gösterebileceğimiz klasik bir örnek Adem'le Havva'dır. Onların yaşamlarında sıkıntı yoktu. Aden Bahçesinde hiçbir türde hastalık, ölüm, bozulma ve sıkıntı yoktu. Birbirleriyle olan ilişkilerinde hiçbir gerginlik yoktu. Birbirleri ya da çevreleriyle hiçbir çatışmaları yoktu. Bundan daha iyi bir yaşam olamazdı. Adem'le Havva'nın Aden Bahçesinde ne kadar yaşadıklarını bilmiyoruz. Ama oradan neden ayrılmak zorunda olduklarını biliyoruz — *günahtan* ötürü...

Yasak meyveyi yiyerek Tanrı'ya karşı geldiklerinde her şey değişti. Havva çocuk doğururken acı çekecekti. Erkekle kadın arasında çatışma ortamı bulunacaktı. Erkekle çevresi arasında bile çatışma ortamı bulunacaktı. Dahası, insanlar öleceklerdi ve bu yüzden de yaşamlarını o büyük düşmanın (yani ölümün) gölgesi altında yaşayacaklardı. Ölüm kendisiyle birlikte korku, üzüntü, şüphe ve güvensizlik getirdi. Bunların hepsi günahın sonucuydu. O andan itibaren yaşam Adem'le Havva için sıkıntı dolu olacaktı — ve bütün bunların nedeni günahtı.

Kötülüğün Kökleri

Kutsal Kitap, günahla sıkıntı ve zorluklar arasındaki olası bağlantıları resimlemekten öte bir şeyler de yapar. Yaşamın en zor sorularından bazılarını yanıtlamak için temel oluşturur. Bu, ilk birkaç bölümün şöyle bir okunmasıyla da anlaşılabilir gibi, Tanrı büyük atamız olan Adem'in günahından ötürü ortaya çıkan sıkıntı ve üzüntüleri yaşamamızı hiçbir zaman istememişti. Ölüm, Tanrı'nın insan için yaptığı ilk planda yer almıyordu. Ölüm bir kesintidir. İnsanın düşmanı olduğu kadar Tanrı'nın da düşmanıdır. Tanrı'nın gerçekleştirmeyi istediği her şeyin tam zıttıdır.

Hastalık ve acı kesinlikle Tanrı'nın dostları değildir. Aden Bahçesinde hiçbir hastalık yoktu. Tanrı'nın insan için yaptığı ilk planda yer almıyordu. Mesih'in hizmeti bu gerçeğe tanıklık eder. Gittiği her yerde hastaları iyileştirmiştir. Tanrı hastalıktan hoşlanmama hislerimizi paylaşır. Hastalık davetsiz bir misafirdir. Başlangıçta Tanrı'nın dünyasında hiçbir yeri yoktu ve en sonunda da Tanrı'nın yaratacağı yeni dünyada da hiçbir yeri olmayacaktır.

Ölüm, hastalık, kıtlık, depremler, savaşlar — bunlar Tanrı'nın ilk yaptığı planda yer alan şeyler değildiler. Buna karşın yaşadığımız gerçeklerin bir parçasıdır. Neden? İşler Tanrı'nın kontrolünden çıktı mı? Tanrı bizi terk mi etti? Tanrı artık iyi bir Tanrı değil mi? Hayır. Yaşadığımız gerçekler Adem'in günah işlemeyi seçmesi sonucu şekillenmişlerdir. Ve günah her zaman sıkıntı çekmemize neden olur.

Tanrı'nın iyiliği ve gücü her gün yaşadığımız trajediler ve sıkıntılarla dengelendirilip ölçülmemelidir. Eğer Tanrı'nın iyiliği sorgulanacaksa bu, O'nun ilk amacının ve son için olan planının ışığı altında yapılmalıdır.

Tahttan yükselen gür bir sesin şöyle dediğini işittim: “İşte, Tanrı'nın konutu insanların arasındadır. Tanrı da onların arasında yaşayacak. Onlar kendisinin halkı olacaklar. Tanrı'nın kendisi de onların arasında bulunacak. Onların gözlerinden bütün yaşları silecek. Artık ölüm olmayacak. Artık ne yas, ne ağlayış, ne de ıstırap olacak. Çünkü önceki düzen ortadan kalkmıştır. (*İncil: Esinleme 21:3-4*)

Bütün gözyaşlarını silecek olan Tanrı'dır. Ölüm, ağlayış, acı ve üzüntüyü sona erdirecek olan Tanrı'dır. Bunları neden mi yapacaktır? Çünkü O iyi ve sadık bir Tanrı'dır. Bu tür şeyleri nasıl mı yapabilir? Kuvveti ve gücüyle yapabilir. Tanrı evrenin en kuvvetli hükümdarıdır. Hiçbir şey O'nun için fazlasıyla zor değildir.

Yaşayan Bir Örnek

Sıkıntıların bazen günahın sonucu oldukları aslında *Kutsal Kitap* tarafından destek istemez. Her birimiz bu ilkeyi doğrulayacak tanıklıklarda bulunabiliriz. Arabamızla fazla hız yapmaktan ötürü ödediğimiz her ceza bunun kanıtıdır. Eşiniz, anne ya da babanız, ya da çocuğunuzla yaptığınız son tartışma herhalde bir tür günahtan ötürüydü. Boşanma ya da hatta ayrı yaşamamanın verdiği üzüntü ve acı her zaman bir çeşit günahla bağlantılıdır. Bazen kişisel günahlarımız yaşamlarımıza sıkıntı getirirler. Başka bazı durumlarda ise başkalarının günahları bize zorluk çıkarır. İsa'nın havarileri tamamen yanılmış değillerdi; sıkıntı ve günah el ele giderler.

Bu besbelli bir şeymiş gibi görünse de, bazen sıkıntıyla günah arasındaki ilişkiyi göremeyiz ya da görmeyi reddederiz. Geçenlerde bir anne gençlik çağına yeni girmiş oğlunu bana getirdi. Annenin gördüğü kadarıyla sorun, oğlunun “yanlış kişilerle” arkadaşlık kurmasıydı. Oğlunun bu grupta olan ilişkisinin kendisinin otoriteye karşı kötü bir tutum geliştirmesine neden olduğunu söyledi. Bunun sonucu olarak oğlan evde kendisiyle yaşanması çok zor biri olmuştu.

Birkaç kez bir araya gelindikten sonra, gerçek sonunda su yüzüne çıktı. Çocuğun annesi, kocasını (çocuğun babasını) terk etmişti ve ilişkiyi düzeltme konusunda çalışmayı da hiç istemiyordu. Oğlan babasıyla yaşamak istiyordu ama annesi böyle bir şeyi duymak bile istemiyordu. Babayla birkaç kez konuştum. Baba evdeki çatışmalara yaptığı katkının sorumluluğunu üzerine aldı. Baba ailesini yeniden bir araya getirebilmek için ne gerekiyorsa yapmaya hazırdı. Ancak karısı buna yanaşmıyordu.

Kadına karıyla kocanın düşmanca ayrılışlarının genellikle çocukları etkilediğini açıkladığımda, bana kızdı. “Size onun neden bu şekilde davrandığını söyledim” dedi. “Sorun arkadaşları.” Söylediğim hiçbir şey onun için bir şeyi değiştirmede. Oğlunun evdeki davranışlarıyla kendisinin kocasına karşı tavrı arasında bir bağlantı göremiyordu ya da görmek istemiyordu. Ona kalırsa sorun oğluydu. Birkaç kez oğlunun kendisine verdiği üzüntüden ötürü İnanlılar Topluluğundaki herkesten kendisi için dua istemişti. Ama oğluyla yaşadığı çatışmanın kendi günahıyla direkt olarak bağlantılı olduğu gerçeğini hiçbir zaman kabul etmedi.

Böyle bir şeyi yüzdeye bağlamak zordur ama, kendilerine danışmanlık ettiğim kişilerin yüzde 60-70'i kendi günahları ya da başkasının günahlarının sonuçlarından ötürü acı çekmekte. Yaptığım danışmanlıklardan en zorlarından bazıları masum tarafın diğer tarafın söz dinlemeziğinden ötürü acı çektiği durumlardı. Durum her zaman adaletsiz gibi görünür. Ancak bu tür bir sıkıntıyla başa çıkabilmenin bir kısmı sorunun nedenini anlamaktır — ki sorunun nedeni günahdır. Bunun bazı durumlarda çok tatmin edici bir yanıt olmadığını itiraf ediyorum. Başka birinin günahından ötürü acı çekmemin

nedenlerinden biri, bu konuda acı çekmekten başka bir şey yapamamamdır! Eğer kendi günahlarımdan ötürü acı çekiyorsam, hiç olmazsa eğer bu tür yanlışlıklar yapmasaydım şimdi acı çekiyor olmayacaktım diye kendimi avutabilirdim. Ama sorun gerçekten başka birisinin kabahatiyse durum çok daha can sıkıcı olabilir.

Daha sonra değişik sıkıntılarla nasıl başa çıkacağımız sorusunu ele alacağız. Burada söylemek istediğim şey, bazen sıkıntımızın başka birinin günahının etkilerini hissettiğimizden başka hiçbir açıklaması olmadığıdır.

Düşmanın Kendisi

Sıkıntının üçüncü bir kaynağı daha vardır: o da Şeytan'dır. Bir bakıma her sıkıntının arkasında Şeytan vardır. Adem'le Havva'nın yoldan çıkması ve bu olayı izleyen felaketten direkt olarak Şeytan sorumludur. Ancak insanların çektiği sıkıntılarla olan bağlantısı Aden Bahçesinde yaptıklarıyla sınırlı kalmamıştır. Bugün de canlıdır ve etkindir.

Kutsal Kitap'ın birçok yerinde Şeytan'ın sıkıntılardaki rolü anlatılır. Bunların en açık örneği Eyüp'ün öyküsüdür. Bütün sıkıntıların herhangi bir tür günahla ya da imansızlıkla ilişkili olduğunu söyleyenlere bu anlatım zor dakikalar yaşatır. Eyüp'ün sorununun kendi gururundan ya da çocuklarının günahından kaynaklandığını söylerler. Ancak kitabın yazarı kitabın ilk ayetinde bütün bu teorileri bir tarafa attırıştır.

Uts diyarında bir adam vardı, adı Eyüp idi; bu adam *kâmil ve doğru idi*.
Allah'tan korkar ve kötülükten çekinirdi. (Tevrat: Eyüp 1:1)

Aynı bölümde birkaç ayet sonra Tanrı'nın Kendisi Eyüp hakkında Kendi değerlendirmesini bildiriyor.

Ve Rab Şeytan'a dedi ki, "Kulum Eyüp'e iyice baktın mı? Çünkü dünyada onun gibisi yoktur. Kâmil ve doğru

adamdır; Allah'tan korkar ve kötülükten çekinir. (Tevrat: Eyüp 1:8)

Eyüp'ün iyi ve doğru bir adam olduğu konusunda bir şüphe olamaz. Karşılaştığı sıkıntı gururunun sonucu değildi. Bundan sonra Tanrı'yla Şeytan arasında geçen konuşma Eyüp'ün neden bu şekilde acı çektiğini çok açık bir şekilde anlatmaktadır.

Ve Şeytan Rab'be cevap verip dedi: Eyüp Allah'tan boşuna mı korkuyor? Onun etrafına, evinin etrafına, ve nesi varsa hepsinin etrafına Sen çepçevre çit çevirmedin mi? Ellerinini işini Sen bereketledin ve onun malı memlekette çoğaldı.

Fakat şimdi elini uzat da, nesi varsa hepsine dokun ve yüzüne karşı Sana lanet edecektir. Ve Rab Şeytan'a dedi: İşte, bütün nesi varsa senin elinde; ancak kendisine el uzatma. Ve Şeytan Rab'bin önünden çıktı. (*Tevrat:Eyüp 1:9-12*)

Bunun üzerine Şeytan, Eyüp'ün sahip olduğu her şeyi yok etme işine girişir. Ancak Eyüp, Tanrı'ya hizmet etmeyi ve O'nun yollarında yürümeyi sürdürür. Bu yüzden Şeytan, Tanrı'dan bir şey daha ister.

Ve Şeytan Rab'be cevap verip dedi: Deri yerine deri, evet, insan canı için nesi varsa verir. Fakat şimdi elini uzat da, onun kemiğine ve etine dokun, ve yüzüne karşı sana lanet edecektir. Ve Rab Şeytan'a dedi: İşte, o senin elinde; ancak onun canını esirge. Ve Şeytan Rab'bin önünden çıktı, ve Eyüp'ü ayağının tabanından tepesine kadar kötü çıbanlarla vurdu. (*Tevrat:Eyüp 2:4-7*)

Eyüp'ün çektiği sıkıntı Şeytan'ın yüzündendi. Yazar bu kitapta çok belirgin bir ayırım yapmıştır. Şeytan Eyüp'ün yaşamına sıkıntı göndermek için Tanrı'ya meydan okumuştur. Ama Tanrı, buna karşın Şeytan'ı bu kirli işi yapmaya görevlendirdi. İzin Tanrı'dan ama sıkıntı Şeytan'dan çıktı.

Petrus bize Şeytan'ın bir aslan gibi dolaşıp sıkıntılarla kimi yok edeceğini aramakta olduğunu söyler. Şöyle yazar:

Ayık ve uyanık olun. Düşmanınız İblis, yutacak birini arayarak kükreyen aslan gibi dolaşır. Dünyanın her yerindeki kardeşlerinizin aynı elemeleri çektiğini bilerek imanda sarsılmadan İblis'e karşı dayanın. (*İncil:1.Petrus 5:8,9*)

Çoğu kez bu ayetler Şeytan'ın sınanmalarımızdaki parmağını göstermek için kullanılır. Ancak esas metin acı çekmek hakkındadır. Şeytan yaşamlarımıza sıkıntı getirmenin yollarını arayarak etrafımızda dolaşır. Bizim acı çekmemizi ister çünkü acı çekmek çoğu kez kişinin Tanrı'ya olan inancını yok eder. Petrus, bu İnanlılara ayık ve uyanık olmalarını ve böylece acı çekmelerinin ortasında buna kimin neden olduğunu ve Tanrı'nın bunu nasıl kullanacağını unutmamalarını söyler.

Nasıl Biliyoruz?

Günlük deneyimlerimizde bazen sıkıntımızın kaynağının ne olduğunu anlamak zordur. Kişisel günahlarımızla ilgili sıkıntılarımızın neler olduğunu bilmek çoğu kez kolaydır. Ancak bunun ötesine her şey at başı gitmeye başlar. Ardında Tanrı'nın olduğu bir şey için tabii ki Şeytan'ı azarlamak istemeyiz. Ancak acı

çekmemizi sona erdirmek için kendimizin yapabileceği bir şeyler varsa acılarımıza katlanmayı sürdürmek de istemeyiz.

Kutsal Kitap, sıkıntımızın neden kaynaklandığını bulmamıza yardım etmek için bize üç basit adım vermez. Bu eskiden beni gerçekten rahatsız ederdi. Çok uzun bir süre, sıkıntılarla karşılaştığımda Tanrı'dan neden acı çektiğimi bana bir işaretle göstermesini isterdim. Sonra bu tür duaların çok ender olarak yanıtladığının farkına vardım. Çok daha önemli bir konu vardı ve hâlâ da vardır.

Sıkıntının *kaynağından* çok ona gösterdiğimiz *tepkidaha* önemlidir. Neden mi? Çünkü, kaynağı ne olursa olsun, sıkıntı O'na olan inanç ve bağlılığınızın derinleşmesi için Tanrı'nın en etkili aletidir. En çok sıkıntı çektiğiniz konular Tanrı'nın sizin üzerinizde çalışmakta olduğu konulardır. Birisi, "Tanrı benim yaşamımda hiçbir şey yapmıyor" dediğinde, ona "Öyleyse hiçbir sorunun yok, öyle mi?" derim. Neden mi? Çünkü yaşamınızda Tanrı'nın parmağını fark edebilmenin en iyi yolu sizin sıkıntıya olan tepkinizdir. Tanrı, kaynağı ne olursa olsun, bütün sıkıntıları kullanır. Ama sizin sıkıntıya verdiğiniz karşılık, Tanrı'nın istediği işi gerçekleştirip gerçekleştirmediğini gösterir. Hatta sıkıntılar inancınızı yıkabilirler. Eğer onlara doğru bir biçimde yanıt vermezseniz, sıkıntılar sizi bir daha belinizi doğrultamayacağınız biçimde ruhsal bir bunalıma sokabilirler. Her şey sizin tepkinize bağlıdır.

Hepimiz *nedensorusunun* yanıtını bilmek istesek de, bu gerçekten de en önemli soru değildir. Her birimizin sorması gereken gerçek soru, "Buna *nasıl* bir karşılık vermeliyim?"dir. *Nedensorusunu* yanıtlamak için çok fazla vakit sarf etmek Tanrı'nın bize öğretmek istediği şeyi kaçırmak riskine girmektir. Tuhaf olan, ilgimizi *nedensorusunda* toplamamızın *nedenolduğunu* öğrenmemizi sık sık engellemesidir. Bu sorunun yanıtı, sonsuzluğun bu yanını bize açıklamak Tanrı'nın yüce iradesiyse, O bunu biz duruma doğru bir biçimde karşılık verdikçe yapacak olduğudur.

Yaşamımın en büyük mücadelelerinden birini Bartow, Florida'dan Atlanta'ya taşınma kararını verirken yaptım. Bartow, Florida'da ufak bir kasabadır. Evimiz üç göle yürüme mesafesindeydi. Oturduğumuz mahalle çok güvenli bir yerdi. Bütün komşularımızı tanıyorduk. Bartow bize çocuklarımızı yetiştirmek için kusursuz bir çevre gibi görünüyordu. İşleri daha da karıştırmak için, orada bir yıl kadar yaşadktan sonra bir dostum gelip Atlanta'daki bir İnanlılar topluluğunda önder yardımcısı olmayı isteyip istemediğimi sormuştu. Bana güvendiği için kendisine teşekkür ettim ama bu konuyla hiç ilgilenmediğimi kesin bir biçimde belirttim.

Birkaç hafta sonra İnanlılar topluluğumuzda yaptığım bir konuşmayı dinlemek

için bir heyet geldi. Yine onlara kibarca bu işle ilgilenmediğimi söyledim. Benden bu konu hakkında dua etmemi istediler. Onlara edeceğimi söyledim. Başka ne söyleyebilirdim ki? Bunun üzerine bir akşam karım Anna'yla birlikte Atlanta'ya taşınmanın bizim için Tanrı'nın isteği olup olmadığı konusunda dua etmeye başladık. Ve çok garip bir şey oldu. Dua ettikçe, ikimiz de oraya gitmeye daha çok ikna olduk. Bu konuda konuştuğumuzda çok anlamsız bir şeymiş gibi geliyordu. Ben zaten üç İnanlılar topluluğunda birden ihtiyar önder olarak görev yaparken Tanrı neden önder yardımcısı olmamı istesindi? Bartow'da sadece on üç ay yaşadktan sonra Tanrı neden taşınmamızı istesindi? Neden O'nun gibi iyi bir Tanrı ailemi Atlanta gibi bir yere taşımamı benden istesindi?

İki ay sonra taşındık. Ve bundan iki yıl sonra *nedenin*ianladım. Söylemek istediğim, bizler sıkıntılara doğru bir biçimde karşılık verdikçe, bütün gücümüzle aradığımız açıklamalar bizlere çok açık bir biçimde bildirileceklerdir.

Tabii ki, havariler de İsa'nın çarmıha gerildiği tepede durup Tanrı'nın böyle bir şeye neden izin verdiğini düşünmüşlerdi. Olay insanca bakış açısından çok anlamsız bir şeydi. Ama birkaç gün sonra yap-bozun bütün parçaları bir araya geldi. Çoğu kez bizler de o tepedeki havariler gibiyiz. Umut ve rüyalarımızın gözlerimizin önünde paramparça olup yok oluşlarını seyrederek. Sevdiklerimizin acı çekişini görürüz. Ailemizin bireylerinin öldüklerini görürüz. Ve havariler gibi, bizler de neden diye merak ederiz.

Mesih'in ölümü, gömülmesi ve dirilişinin bizim bütün acılarımıza anlam veren çerçeve olduğunu unutmamalıyız. Bu olaylar sayesinde Tanrı, dünya tarihindeki en büyük trajediyi alıp onu, Kendisinin en büyük zaferi olan insanlığın kurtuluşu için kullandı. Eğer Tanrı'nın kusursuz Oğlu'nun öldürülüşü açıklanabilirse, bizler de her gün karşı karşıya geldiğimiz sıkıntılarla Tanrı'nın amacını gerçekleştirdiğine daha çok güvenmeliyiz.

En büyük merak ve ilgi kaynağımız sıkıntımızın nedeni olmamalıdır. Bir düşünün. Mesih'in yüz yüze geldiği sıkıntının kaynağı neydi? Günah mı, Şeytan mı, yoksa Tanrı mı? Aslında her üçünün de rolü vardı. Ancak Mesih'in verdiği karşılık cennetsel Baba'nın bu trajediyi alıp en büyük iyilik için kullanmasına izin verdi. Kalıp budur. Yaşamın bütün sıkıntılarında Tanrı'nın bizim için amacı budur.

Sıkıntıların *neden*başınıza geldiğini merak etmekten hiç olayların içinden Tanrı'yı göremediğiniz oldu mu? Yaşamınızdaki zorluk imanınızı kuvvetlendirdi mi yoksa zayıflattı mı? Sıkıntı ve zorluklar hiçbirimizin kaçamayacağı gerçeklerdir. Öyleyse, olumsuzun yaşamınızdaki Tanrı'nın isteğini yerine getirmesine yol açacak bir biçimde sıkıntılara karşılık vermeniz sizin

yararınızadır. Durumlara vermeniz gereken karşılıkları verdikçe belki *nedensorunuzun* yanıtını da bulacaksınız!

2. Perspektifin Gücü

Ben bu satırları yazarken, en iyi arkadaşlarımdan biri karısının kanserden ölüşünü seyrediyor. Doktorlar umut yok dediler. Bizler kendisi için defalarca dua ettik ama Tanrı'nın iyileştirici elinin hiçbir işareti görünürlerde yok. Jim karısının yanında bütün gün, her gün oturuyor. Karısını biraz daha rahat ettirebilmek için elinden gelen her şeyi memnuniyetle yapıyor. Ancak en çok istediği şey olan karısını iyileştirmek işini yapmakta tamamen güçsüz.

Jim'i dua ederken işittim. Onu acı çekerken gördüm. İmanı paramparça değil ama üzerine büyük bir darbe inmiş durumda. Bunu atlatacak. Ama, "Bu neden oldu? Nedeni ve anlamı neydi? Neye yaradı? Böyle bir üzüntü neden böylesine adaletsiz bir şekilde Tanrı'dan bu kadar çok korkan bir ailenin başına geldi?" sorusu hep aklında olacak.

Jim ve ailesi bu tür acı dolu ve karmaşık soruları soran ilk kişiler değiller. Ve kendileri de bunun iyice farkındalar. Bu tür durumlardan ötürü ortaya çıkabilecek soruları önceden bilerek Tanrı bizlere Jim'in karşı karşıya olduğu türden trajediler karşısında gerekli perspektifi kazanmamız için *İncil:Yuhanna*'daki anlatımı vermiştir.

Kutsal Kitap'tan herhangi bir bildik bölümü etüt ederken sorun, öyküdeki kişilerin neler hissettiklerini hissetmemize izin vermeyişimizdir. Neden verelim ki? Genellikle sonunda ne olduğunu biliyoruz. Ne yazık ki, *Kutsal Kitap*'ı bu kadar iyi bilmek bazen bizi onun varmamızı istediği sonuçlardan alıkoyar. Başlangıçtan Davut'un zaferi kazanacağını bildiğimizden Davut'un Golyat karşısında hissettiği korkuyu hissetmemiz zordur. Musa'nın hayatını kurtarmak için Mısır'dan kaçtığında hissettiği yalnızlığı yakalayamayız. Çünkü sonunda bir kahraman olduğunu biliriz. Siz de *İncil:Yuhanna*11'deki bu bildik öyküye yaklaşımınızda öykünün sonunu unutmaya çalışın. Kendinizi o insanların yerine koymaya çalışın. Neler olduğunu okuyup da neler hissedildiğini düşünmeyi ihmal ederseniz, bu öykünün en zengin yanlarından bazılarını kaçırsınız.

“Sevdiğin Kişi Hasta”

Meryem ile kız kardeşi Marta'nın köyü olan Beytanya'dan Lazar adında bir adam hastalanmıştı. Meryem, Rab'be hoş kokulu yağ sürüp saçlarıyla O'nun ayaklarını silen kadındı. Hasta Lazar ise Meryem'in kardeşiydi. İki kız kardeş İsa'ya, "Rab, sevdiğin kişi hasta" diye haber gönderdiler. (*İncil:Yuhanna*11:1-3)

Meryem'le Marta'nın evi, İsa ve havarilerinin Yahudiye bölgesine her geldiklerinde büyük bir konukseverlikle ağırlandıkları bir yerdi. Belli ki, Lazar

zengin bir insandı ve zenginliğini de Mesih'in hizmetini desteklemekte kullanıyordu. Lazar hasta olur olmaz Meryem'le Marta'nın İsa'yı çağırması olmaları gerçeği onların İsa'nın gücüne olan imanlarını gösterir. Şüphesiz, *eğer İsa kendisine tamamen yabancı olan insanları iyileştiriyorsa dostu olan birini iyileştirme fırsatını kaçırmazdıye düşünüyorlardı. Ama durum böyle değildi.*

İsa bunu işitince, "Bu hastalık ölümle sonuçlanmayacak, ama Tanrı'nın yüceliğine ve dolayısıyla Tanrı'nın Oğlu'nun yüceltilmesine yarayacak" dedi. İsa, Marta'yı, kız kardeşini ve Lazar'ı severdi. Bu nedenle, Lazar'ın hasta olduğunu işitince bulunduğu yerde iki gün daha kaldı, (*İncil:Yuhanna11:4-6*).

İnsanların bakış açısından bakıldığında bu ayetler çok anlamsızdır. Bu öyküyü sevmemin nedenlerinden biri de budur, çünkü sıkıntıların çoğu da bizim bakış açımızdan ancak bu öykününkü kadar anlamlıdır. İsa'nın bu aileyi sevdiği açık bir şekilde söylendiği halde, onların acısını yok etmek için hiçbir şey yapmaz. Bunu anlayabiliyorum. İşler iyi gitmediğinde *Kutsal Kitap*'ta bana Tanrı'nın sevgisini hatırlatan ayetler arayışına çıkarım — ancak Tanrı bazen onları davranışlarıyla desteklemez.

Burada bir an duraksamamız gerekecek, çünkü anlatımın tam bu noktasında çok büyük bir mücadeleye gireriz. Tanrı'dan yardım istediğimiz noktaya Tanrı'nın bize yardım ettiği nokta arasındaki zaman diliminden söz ediyorum. "Bulunduğu yerde iki gün daha kaldı" sözlerini okumak kolaydır. Ancak bu gecikme Meryem'le Marta için sonsuzluk gibiydi. *Kutsal Kitap*, Meryem'le Marta'nın İsa'nın o sıralarda halka hizmet etmekte olduğu yeri bildiklerini söyler. Oradan Beytanya'ya gelmenin ne kadar süreceğini de biliyorlardı. Bunun üzerine beklediler. Saatler geçtikçe, kardeşlerinin gitgide kuvvetten düşüşünü seyrettiler.

Sonunda, normal yolculuğa göre İsa'nın gelmesi gereken gün geldi. Şüphesiz Lazar'ın başında sırayla beklemişlerdi. Öyleyse bir tanesi yola çıkıp İsa'yı bekleyebilirdi. O taraftan gelmekte olan bütün insanlara bu tarafa gelmekte olan on iki on üç kişi görüp görmediklerini sormuş olduklarını düşünebiliyorum. Herkes "hayır" anlamında başlarını salladığında, kız kardeşlerin umudu biraz daha söndü. "Neden gelmedi? Belki mesajımızı hiç almadı. Belki bize haber yollamadan oradan ayrıldı. Acaba nerede? O'nun için bütün yaptıklarımızdan sonra bizim için yapabileceği en küçük şey buydu," diye düşünmüş olabilirler. Yine de onlar O'nu beklerken O gelmedi.

Lazar öldü. Belki Meryem bir sabah erkenden uyanıp ona bakmaya gittiğinde onu ölü buldu. Belki de öğleden sonra hem Meryem hem de Marta başucunda otururken son nefesini verdi. Nasıl olduysa, her iki kadın da her zaman ölümle birlikte gelen o boşluk ve çaresizlik hissini tattılar. Bitmişti. Lazar ölmüştü. Çok

geçmeden düşünceleri İsa'ya döndü. *Neden gelmemiști? Neler çektiğimizi bildiği halde nasıl gelmeyebildi?*

Şüphesiz bunlar sizin de kendi yaşamınızda sıkıntı ve zorlukların ortasında olduğunuz anlarda Tanrı'ya yakarırken O'na sorduğunuz sorulardan bazılarıdır. Sevgi Tanrısı nasıl olur da arkadaşım ve karısının bu şekilde acı çekmesine izin verir ve bu konuda hiçbir şey yapmaz? Kadınlar fiziksel ve cinsel yönden kötüye kullanıldıklarında nasıl olur da cennetin balkonundan olup bitenleri seyreder? Kocaların karıları ve çocuklarını terk etmelerini nasıl seyirci kalabilir? Tanrı burada neler olup bittiğini biliyor mu?

Bu anlatım bir kez daha işe yarıyor. İsa neler olup bittiğini çok iyi biliyordu. Meryem'le Marta'nın neler çektiklerini biliyordu. Dostunun durumunun kötüleştiğini de biliyordu. Ve Lazar'ın öldüğü anı da biliyordu.

Bu sözleri söyledikten sonra, “Dostumuz Lazar uyumuştur” diye ekledi, “ama ben onu uyandırmaya gidiyorum.” (*İncil:Yuhanna11:11*)

Buna karşın hiçbir şey yapmadı! Lazar'ın sokaktaki herhangi bir adam olmadığını hatırlayın. Lazar İsa'yı evine davet etmişti. Mesih'e ve yaptıklarına olan imanını dile getirmişti. İyi bir adamdı. Şüphesiz İsa'nın iyileştirmiş olduğu insanların çoğundan daha çok imanı vardı. Onlardan bazıları Mesih'in kim olduğunu bile bilmiyorlardı (bakınız *İncil:Yuhanna9*). Ama Lazar'ın O'na en çok ihtiyacı olduğu sırada İsa etrafta yoktu.

Durumu daha da kötüleştirecek biçimde, İsa havarilerine bir de şunu söyleyebildi:

Lazar öldü. İman etmeniz için orada bulunmadığıma sizin yararınıza *seviniyorum*. (*İncil:Yuhanna11:14-15*)

İsa “seviniyor” muydu? Böyle bir şeyi nasıl söyleyebilirdi? En iyi arkadaşlarından ikisi büyük duygusal fırtınalar yaşıyorlar; bir diğeri ölüyor; ve İsa sevindiğini mi söylüyor? Ne düşünüyor olabilirdi? Kafasından neler geçiyor olabilirdi?

Sevgili okur, bu sorunun yanıtı bu yaşamdaki trajedi gizeminin çözülmesine yol açan anahtardır. Böyle bir durumda Mesih'in ve Tanrı'nın düşüncelerini anlamak bütün yaşamı hem şimdi ve hem de sonsuza dek bir arada tutan evrensel ilkeyi keşfetmek demektir. Mesih'in böyle yapmakta bir amacı vardı ve bu öylesine önemli bir amaçtı ki, Meryem ve Marta'nın yaşamak zorunda olduğu *duygusal acılara değerd*i. İmanlarının yok olmasını riske atmaya değerdi. Sadık bir dostun ölümüne bile değerdi. Cennetsel Baba'sıyla birlikte İsa'nın kafasındaki düşünce o kadar harikulade bir şeydi ki, olayı çevreleyen

acının içinde bile İsa, “Bunun böyle olduğuna seviniyorum” diyebilmişti. Bir başka deyişle, “Dinleyin, birazdan göreceğiniz şey o kadar harikulade bir şey ki, sevgili arkadaşımın acısına ve ölümüne değer,” demişti. Eğer onlar da bizim gibi insanlarsa onlar da, “*Bütün bunlara değecek ne olabilir?*” diye düşünmüşlerdir.

“Eğer Sen Burada Olsaydın”

Beytanya, Kudüs’e on beş ok atımı kadar uzaklıktaydı. Yahudilerin birçoğu Marta ile Meryem’i kardeşlerinin ölümünden dolayı teselli etmek için yanlarına gelmişlerdi. Marta İsa’nın geldiğini duyunca O’nu karşılamaya çıktı. Meryem ise evde kaldı. Marta İsa’ya, “Rab” dedi, “burada olsaydın, kardeşim ölmezdi. Şimdi bile, Tanrı’ dan ne dilersen Tanrı’nın onu sana vereceğini biliyorum.”

Bunu söyledikten sonra gidip kız kardeşi Meryem’i gizlice çağırdı. “Öğretmen burada, seni çağırıyor” dedi. Meryem bunu işitince, hemen kalkıp İsa’nın yanına gitti.

Meryem İsa’nın bulunduğu yere vardı. O’nu görünce ayaklarına kapanarak, “Rab” dedi, “burada olsaydın, kardeşim ölmezdi.” (*İncil:Yuhanna11:18-21, 28-29, 32*)

Meryem'le Marta Tanrı'nın Oğlu'yla birlikte geçirdikleri bütün zamana karşı hâlâ tamamen insandılar. Bilmek istedikleri bir şey vardı: "İsa, bu zamana kadar neredeydin?" İsa'nın kardeşlerini iyileştirebileceğinden şüphe etmiyorlardı; Marta hâlâ ümit olduğuna inandığını bile ima etmişti (bkz. *İncil:Yuhanna11:22*). Ancak İsa'nın görünürde onların yakarılarına aldırılmaması onların kafalarını karıştırıp canlarını sıkıyordu. Neden geç gelmişti?

Meryem'in ve onunla gelen Yahudilerin ağladığını gören İsa'nın ruhunu hüznü kapladı, yüreği sızladı. "Onu nereye koydunuz?" diye sordu. O'na, "Rab, gel gör" dediler. İsa ağladı. Yahudiler, "Bakın, onu ne kadar seviyormuş!" dediler. (*İncil:Yuhanna11:33-36*)

Bu noktada İsa'nın Lazar'ı sevip sevmediği konusunda herhangi bir şüphe varsa silinir. "İsa ağladı." Ancak İsa'nın dostu Lazar için olan açık ilgisi öykünün gizemine biraz daha gizem kattı. Eğer onu bu kadar seviyorduydu, neden Lazar'ın yardımına koşmamıştı? Neden onun ölmesine izin vermişti?

Bir kez daha çözülmez bir gizem gibi görünen bir durumla karşı karşıyayız. Öyle görülüyor ki, Mesih'in kafasındaki ve yapmaya çalıştığı şey her ne idiyse, bu Kendi duyguları olduğu gibi sevdiklerinin duygularını da feda etmeye degecek bir şeydi. İsa gelip de Lazar'ı ölü bulunca ağladı. Düşünün. Gelecekte ne olacağını bilmesi, O'nu etrafındakilerin üzüntüsünü paylaşmaktan alıkoymadı.

Doğru Soruları Sormak

Bu öyküden çok açık olarak belli olan şey, *bazı şeylerin Tanrı'nın gözünde onları gerçekleştirirken çocuklarının sağlık ve mutluluğunu geçici olarak kesintiye uğratmaya degecek kadar önemli olduğudur*. Bu huşu verici bir düşüncedir. Bazıları için Tanrı'nın karakterini suçlayan bir şeymiş gibi görünür. Ama bu ilke, bunu izleyen sayfalarda ve bölümlerde daha da açıklığa kavuşacaktır. Bazıları bunu teolojilerine sığdırsalar da sığdıramasalar da, gerçek şudur ki, Tanrı'nın Oğlu daha yüksek bir amaç için sevdiklerinin acı çekip ölmesine izin vermiştir.

Bazıları bu tür sözlerin bizlerin Tanrı'nın kaprisleriyle istediği yere gönderip hatta kötüye kullandığı piyonlar olduğumuz anlamına geldiğine inanabilirler. Ama "İsa ağladı" sözlerini hatırlayın. Meryem ve Marta'nın üzüntüsünü görmenin verdiği duygularla çok etkilenmişti. Kardeşlerine olan sevgileri O'nu çok etkilemişti. Bakış açıları kendisinininkinden farklı olan insanların çektiği acılardan duygusal bir soyutluk içinde değildi.

Siz acı çektiğinizde Tanrı da acı çeker. Neyi başarmak sürecinde olursa olsun, buna izin vermekteki amacı ne kadar asil olursa olsun sizin hissettikleriniz O'nu

etkiler. O, acılarından şikâyet ettiklerinde oyuncularıyla alay eden bir futbol antrenörü değildir. Boksörün kulağına, “Acı olmadan kazanmak da olmaz,” diye fısıldayan bir boks antrenörü değildir. İlk aşkını kaybeden bir çocuğa, “Merak etme, unutursun” diyen bir anne ya da baba gibi de değildir.

Tanrı'nın çekmemize izin verdiği bütün acı ve zorluklar içinde iki şey her zaman doğrudur. Bunlardan ilki Tanrı'nın bizim hissettiklerimize karşı hassas olduğudur:

Çünkü zayıflıklarımıza duygusal yönden ortak olamayan bir başkâhinimiz yoktur. (*İncil:İbraniler4:15*)

İsa Lazar için ağladı. Bizim üzüntümüz için de ağlıyor.

İkincisi, çektiğimiz üzüntüler aracılığıyla gerçekleştirmeye çalıştığı şey daima bizim yararımızdır. Olayların bizim için en iyi şekilde gelişmesine karar veren etken bizim onlara verdiğimiz karşılıktır. Sıkıntılarımız için Tanrı'ya güvendiğimizde her şey olup bittikten sonra Tanrı'nın gerçekleştirdiği şeyin çektiğimiz sıkıntılara değdiğine içtenlikle inanacağız.

“Nasıl?” diye sorabilirsiniz. “Evde yaşadığım sıkıntılar nasıl benim için en iyi şekilde sonuçlanacak? Tanrı eşimin (ya da çocuğumun) ölümünü nasıl kullanabilir? Şimdi hissetmekte olduğum soyutlanma duygusu ve üzüntü neye değebilir?”

Küçük bir çocukken bu sorulardan bazılarını sorardım. Babam ben yedi aylıkken ölmüştü ve bu yüzden ben babasız büyüdüm. Arkadaşlarımı babalarıyla birlikte seyredirdim ve neden benim de bir babam olamadığını sorardım. Bu benim için çok anlamsız bir durumdu. Annem tekstil fabrikasında uzun ve yorucu saatler çalışmak zorundaydı. Ben sabahleyin okula gitmek için kalktığımda o işteydi bile. Altı yaşındayken kendi kahvaltımı hazırlamayı ve okula gitmek için giyinmeyi öğrenmem gerekmişti.

Tanrı'nın lütfu aracılığıyla, benim bütün bunlara gösterdiğim tepki babasını kaybetmiş olan birçok genç insanınkinden farklıydı. Babamı benden aldığı için Tanrı'ya karşı asi olacağım yerde, çok küçük bir yaştan itibaren benim Babam olması için Tanrı'ya bakmaya karar verdim. Babamın ölümü Tanrı'ya sırtımı çevirmeme değil, tersine Tanrı'ya yönelmeme neden oldu. Mesih'in ihtiyaçlarımızı her gün sağladığını yaşamımın çok erken dönemlerinde öğrendim. Dua etmesini öğrendim. İmanla yürümesini öğrendim. Babamın zamansız ölümü Tanrı'nın bana yaşamın en önemli derslerini öğretmek için kullandığı bir katalizördü — bu dersler yetişkin olduğumda hem iş alanında hem de kişisel düzeyde karşılaştığım yoğun reddediliş karşısında ayakta durabilmeme izin verdiler. Ama yedi sekiz yaşlarındayken Tanrı'nın yapmak

istediğinin ne olduğunu anlayamıyordum. O zaman durum bana çok anlamsız geliyordu. Hissettiğim yalnızlığı dolduracak hiçbir şey yoktu. Nitekim, çocukken çektiğim sıkıntılardan bir anlam çıkartmak kırk yıldan fazla bir süremi aldı. Ve dersler hâlâ da devam ediyorlar.

Kısa bir süre önce, oğlum Andy bana, “Biliyor musun baba, galiba senin babasız büyüyen bir çocuk olmanın en çok Becky’le bana yararı oldu” dedi.

“Ne demek istiyorsun?” diye sordum.

“Kendi çocuklarını yetiştirme zamanı geldiğinde izleyecek bir kalıbın yoktu. Her şey için tamamen Rab’be bağlanman gerekiyordu.”

Bu konu üzerinde düşündükçe haklı olduğunu gördüm ve onların Rab’be ne kadar bağlı olduklarını ve birçok din adamlarının çocuklarından ne kadar farklı olduklarını gördükçe bana bir baba vermediği için Tanrı’ya teşekkür bile edebildim. Beni kendi çocuklarımı yetiştirmek üzere hazırlamak için gereken bu idiyse, *her şeye değmişti!*

Ölümlerle Sonuçlanmayacak Bir Hastalık

Öyleyse İsa’nın kafasında Beytanya’ya dönüşünü geciktirerek Lazar’ın ölmesine neden olabilecek neler vardı? O’nu yakın arkadaşlarının kardeşlerinin ölmesine seyirci olmalarına izin vermesine istekli kılacak önemli şey neydi? Bu sorunun yanıtı bizlere Tanrı’nın karakteri ve idaresi hakkında çok şeyler açıklar. Yanıtı İsa’nın Kendisi, Lazar’ın hastalığı Kendisine ilk söylendiğinde ve sonra yine mezarın önünde dururken verdi.

İki kız kardeş İsa’ya, “Rab, sevdiğin kişi hasta” diye haber gönderdiler. İsa bunu işitince, “*Bu hastalık ölümlerle sonuçlanmayacak, ama Tanrı’nın yüceliğine ve dolayısıyla Tanrı’nın Oğlunun yüceltilmesine yarayacak*” dedi. İsa

Marta’yı, kız kardeşini ve Lazar’ı severdi. (İncil:Yuhanna11:3-5)

Bunun üzerine taşı kaldırdılar. İsa gözlerini gökyüzüne dikerek şöyle dedi: “Baba, beni işittiğin için sana şükrediyorum. Beni her zaman işittiğini biliyordum. Ama bunu, çevrede duran halk için, *beni senin gönderdiğine iman etsinler* diyeyöyledim. (İncil:Yuhanna11:41-42)

Başlangıçtan beri İsa’nın kafasında iki kesin amaç vardı. Amacı Lazar’ın ölümüne neden olmak değildi. Meryem’le kız kardeşine beyinsel ve duygusal acı vermek de değildi. Tam tersine bütün olup bitenlerde amacı Tanrı’yı yüceltmek ve insanların Kendisine inanmasına neden olmaktı. Bu iki şeyi gerçekleştirme

fırsatı Meryem, Marta ve Lazar'ın yaşaması gereken üzüntü ve acıya değeri. Mesih için, Tanrı'nın gücünü herkesin önünde göstermek en yakın arkadaşlarından bazılarının kendisini reddetmeleri riskini göze almaya değeri. Sevdiği birinin ölümüne bile değeri.

Ama Tanrı'nın Yüceltilmesi İçin

Bir şeyi yüceltmek, onu ilginin odak noktası yapmak ve ona saygınlık getirmektir. Bir resmi, bir odanın merkez noktasına astığımızı onu yüceltiriz. Üzerine uygun bir spot ışığı koyarsak onu daha da yüceltiriz. Bir şarkıcıyı sahneye çıkartıp bütün ilgimizi onun şovunda topladığımızda onu yüceltiriz. Şovun sonunda ayağa kalkıp alkışladığımızda yine onu yüceltiriz.

İsa, bu trajedi gibi görünen şeyin amacının Kendisini ve Tanrı'yı yüceltmek olduğunu söylemişti. Lazar, insanların ilgisinin odağı zamanda kısa bir süre Tanrı ve Oğlu olsun diye ölmüştü. İsa, cennetsel Babası'nın yüceltileceğini göreceği fikriyle o kadar doluydu ki, eğer bu Lazar'ın ölümünü gerektirecek idiyse bundan memnundu. Bu Kurtarıcımızın karakterinden ötürü memnun olduğu bir şey değildi. Bütün yaşamını insanların ilgisini Baba'sına çekmek için harcadı. Yaptığı her şeyde kafasında bu düşünce vardı. Dünyasal hizmetinin sonunda yaşamının işini şu sözlerle özetledi:

Yapmam için bana verdiğin işi tamamlamakla seni yeryüzünde yücelttim.
(İncil:Yuhanna17:4)

İsa ölmeyi her ne kadar istemiyorduysa da, Kendi ölümünün ilgiyi Baba'ya çekmek için Baba'nın planının bir parçası olduğunu biliyordu. Ancak ölümü ve dirilişiyi neler başaracağını bilmek çarmıhın acısını silmedi. Havarilerinin onlara en çok ihtiyacı olduğu anda kendisini terk etmelerini seyretmek acısını azaltmadı. "Benim değil, senin isteğin olsun" dediğinde özde demek istediği, "Neye mal olursa olsun, bunun gerçekleşmesini istiyorum!" idi.

Bundan sonra da Kendi hayatı pahasına bile olsa Babası'na yücelik getirmek azmiyle çarmıha gitti.

Birçokları O'na İnandı

İsa'nın gecikmesinin ikinci amacı birçoklarının Kendisine Mesih olarak güvenmelerini sağlamak içindi. İnsanları sağlıklı tutmaktan daha önemlisi insanların iman etmelerini sağlamaktı. Bu yüzden Mesih çok büyük bir mucize yapıp birçoklarının Kendisine iman etmesi diye artık çok geç olana dek kasten bekledi. Ve gerçekten de her şey aynen böyle oldu (bkz. İncil:Yuhanna11:45). Sevdiklerinin henüz inanmayanlar uğruna acı çekmelerine o zaman izin verdiği

gibi bugün de bizlerin acı çekmemize izin verecektir. İnançsız birinin ilgisini başarıyla acı çeken bir İnanlı kadar çeken bir şey yoktur. Her şey iyi giderken Mesih'ten söz etmek kolaydır. Acı ile dolu bir yaşamdan çıkan sözler çok daha büyük bir anlam kazanırlar.

Şimdi kuşkucuların şöyle söyleyebileceklerini tahmin edebiliyorum, “Tanrı'nın kendi çocuğu olan benim, inanmayan birinin uğruna acı çekmeme izin verebileceğini mi söylemek istiyorsun?” Evet aynen onu söylemek istiyorum. Ama yolu Kendi Oğlu'nun hazırladığını unutmayın. Eğer yüce Tanrı, bizlerin kurtulması için Kendi Oğlu'nun haksız yere acı çekmesini uygun gördüyse bizler neden başkalarının inanması için acı çekmeye razı olmayalım?

Dr. Barnhouse'un yaşamında bu konuyu kusursuz bir biçimde ortaya koyan bir olay olmuştu. Bir İnanlılar topluluğunda haftanın her günü toplantılar yapacaktı. Kilisenin rahibiyle karısı ilk bebeklerini bekliyorlardı. Hafta boyunca Dr. Barnhouse sinirliliği yüzünden rahibe takıldı.

Son toplantının olduğu akşam rahip gelmedi. Dr. Barnhouse onun karısıyla birlikte hastaneye gitmiş olabileceğini düşünerek toplantıyı yaptı. Toplantının sonuna doğru rahibin yavaşça içeri girip arka sıralarda bir yere oturduğunu gördü. Toplantı bittiğinde, rahip öne geldi, herkesi uğurladı dedi ve Dr. Barnhouse'a bürosuna gelip gelemeyeceğini sordu.

“Tabii ki,” diyen Dr. Barnhouse onu bürosuna izledi.

Büroya girip kapıyı kapattıktan sonra rahip, “Dr. Barnhouse, çocuğumuz özürlü,” dedi. “Henüz karıma söylemedim. Ona ne söyleyeceğimi bilmiyorum.”

“Dostum, bu Tanrı'dan,” dedi Dr. Barnhouse. Ve *Tevrat*'tan şu bölümü açtı:

Ve Rab ona dedi: “İnsan ağzını kim yaptı? İnsanı dilsiz yahut sağır, yahut görür, yahut görmez yapan kimdir? Ben Rab değil miyim?” (*Tevrat:Çıkış* 4:11)

Rahip, “Bakayım” dedi. Ve yeniden okudu.

Rahip ayetleri okurken, Dr. Barnhouse, “Dostum, *İncil:Romalıları*8'deki vaat biliyorsun. Tanrı'nın Kendisini sevenlerle birlikte her durumda — bu özel çocuk dahil — iyilik için etkin olduğunu biliriz.

Rahip *Kutsal Kitap*'ı kapattı. Bürodan yavaşça çıkıp doğru hastane odasındaki karısına gitti. Geldiğinde karısı, “Bebeğimi görmeme izin vermiyorlar. Neler oluyor? Bebeğimi görmek istedim ama izin vermiyorlar,” dedi.

Genç rahip karısının elini tutup, “İnsanı dilsiz yahut sağır, yahut görür, yahut görmez yapan kimdir? Ben Rab değil miyim? Sevgilim, Rab bizi özürlü bir çocukla bereketledi” dedi.

Kadın uzun süre hıçkırarak ağladı. Sonra biraz sakinleşmeye başlayınca, “Bunu nereden öğrendin?” diye sordu.

“Tanrı’nın Kendi Sözü’nden,”

“Bakayım.” Sonra okudu.

Bu arada bebeğin doğum haberini bütün hastane duymuştu. Bu bilgi hastanenin telefon santralında çalışan kız için özel bir ilgi kaynağıydı. Bu kız İnanlı değildi. Hatta İnanlıların inançlarının yok olmasını seyretmekten hoşlanan zalim bir kadındı. Baskı altında olduklarında İnanlılarla diğer insanlar arasında hiçbir fark olmadığına inanmıştı. Rahibin karısı haberi annesine vermek için telefon ettiğinde santraldaki kız genç annenin üzüntüden perişan olacağını sanarak konuşmayı dinledi.

Kadın telefonda, “Anne, Rab bizi özürlü bir çocukla bereketledi. Bereketin ne olduğunu bilmiyoruz ama bereket olduğunu biliyoruz,” dedi. Gözyaşları, isteri ve benzeri şeyler olmadı.

Santraldaki kız şaşırılmıştı. Ne işittiğini iyice idrak ettikten sonra işittiklerini herkese söylemeye başladı. Çok geçmeden bütün hastane rahip ve karısının tepkisiyle çalkalanıyordu. Bunu takip eden pazar günü rahip vaaz vermek için yine kürsüdeydi. Kendisi bilmiyordu ama cemaatte santralcı kız, hastaneden yetmiş hastabakıcı ve personel vardı. Konuşmasının bitiminde rahip İsa Mesih’i Kurtarıcıları olarak kabul etmek isteyenleri kürsüye çağırdı.

“Eğer İsa Mesih’i tanımıyorsanız, size bu çağrıda bulunmak istiyorum.”

O sabah hastaneden otuz hastabakıcı öne gelip İsa Mesih’i Kurtarıcı’ları olarak kabul ettiler. Bu da özel bir çocuğun ve genç bir rahiple karısının inancı yüzünden oldu.

Tanrı otuz hemşire için bu çocuğun özürlü bir durumda doğmasına izin verirdi miydi? Tabii ki. Tıpkı Tanrı’nın Oğlu’ nun onu iyileştirmesi için kör doğan adamın durumunda olduğu gibi. Onu diriltsin diye ölmesine izin verdiği sevgili arkadaşının durumunda olduğu gibi. Ve tıpkı birçokları sonsuz yaşama kavuşsun diye Kendi Oğlu’nun öldürülmesine izin verdiği gibi. Tanrı, diğerleri Oğlu’na iman etsinler diye acıya izin verir.

Acının Rolü

Acı yoksa kazanmak da yoktur, diye bir söz vardır. Bu söz sadece spor alanında değil, ruhsal alanda da geçerlidir. Mesih'in bu dünyadaki hizmeti ve kendi kişisel uzun ve çetin yolculuğu da buna tanıklık etmektedirler. Acı çekmek, Tanrı'nın Kendisini ve Oğlu'nu yüceltmek için kullandığı yoldur. Bizler acı çekmenin yararlı olan en son şey olduğunu düşünsek de acı çekmek Tanrı için en yararlı alettir. Tanrı'yı yüceltmek için acı çekmek kadar iyi bir şey yoktur, çünkü hiçbir şey bağımlılığı, zayıflığı ve güvensizliği acı çekmek kadar vurgulayamaz.

Ama acı çekmek Tanrı'nın çocuklarını da yüceltmesinin bir yoludur. Pavlus Korintlilere yazdığı ikinci mektupta şu noktaya açıklık kavuşturur:

Hafif ve geçici sıkıntılarımız bize, ağırlıkta hiçbir şeyle karşılaştırılmayacak kadar büyük, sonsuz bir yücelik kazandırmaktadır. Gözlerimizi görünen şeylere değil, görünmeyen şeylere çeviriyoruz. Çünkü görünenler geçicidir, görünmeyenler ise sonsuza dek kalıcıdır, (*İncil:2. Korintliler4:17,18*).

Bu yaşamdaki sıkıntı ve zorluklara doğru tepkiler gösterildiğinde bunlar gelecek olan yaşamda İnanlıya yücelik ve saygınlık kazandırır. Bu ayetlerde Pavlus, yüceltilmeden yavaş yavaş eklenen dokunulur bir şeymişcesine söz ediyor. Sanki her İnanlının bu dünyadaki kişisel acı çekmesine bağlı olarak yüceltilmenin eklendiği sonsuz bir hesabı var gibidir.

Bu bölümü, bize bu perspektife eklememiz gereken bir teşvikle kapatıyor. Basitçe dile getirirsek, içlerinde acı çektiğimiz vücutlar geçici olduğu gibi — çektiğimiz acılar da geçicidir. Ancak bu geçici vücutlardayken biriktirmekte olduğumuz ödüller sonsuza dek geçerlidirler. Harikulade bir yatırım değil mi? Ne düzen! Tanrı, geçici aracılığıyla kalıcıyı kazanabileceğimiz bir düzende yer almamıza izin vermiştir.

Lazar'ın öyküsünün sonuna yaklaştığımızda bu gerçek özellikle önemlidir. Birçoğu, “Evet, *Kutsal Kitap*'taki kişiler için her şey iyi bitiyor ama benim kocam ölümden dirilmedi” ya da “karım bana asla bir daha dönmedi,” ya da “Tanrı'nın benim durumumdan ötürü yüceltildiğini henüz görmedim” diyebilir. Bütün bunlara Tanrı da çok gerekli bir söz ekleyebilir: “HENÜZ DEĞİL!” Sonunda Lazar'ın yine öldüğünü hatırlayın. Bu açıdan Mesih'in mucizesi geçiciydi. Lazar'ın canlanmasıyla gelen yücelik kısa yaşanan bir yücelikti. Tanrı'nın bizleri sıkıntıdan kefaretle kurtardığı her seferinde—ki bunu sık sık yapar—bununla bağlantılı olan yücelik bir dereceye kadar geçicidir. Buna karşın Tanrı, çektiğimiz acıların sonsuz yücelikle sonuçlanacağı bir düzen kurmuştur, bu sadece O'nu yücelten bir yücelik değil, aynı zamanda acı çekenleri de yücelten bir yüceliktir.

“Taşı Kaldırım”

İsa, “Taşı kaldırın!” dedi. Ölenin kız kardeşi Marta, “Rab, artık o kokmuştur, öleli dört gün oldu” dedi. İsa ona, “Ben sana, ‘iman edersen Tanrı’nın yüceliğini göreceksin’ demedim mi?” dedi, (İncil:Yuhanna11:39,40).

Eğer taşı kaldırmayı reddetselerdi o kadar acıyı boşuna çekmiş olurlardı. Olaydan hiçbir iyi şey çıkmazdı. Meryem ve kız kardeşi Tanrı’nın yüceliğini göremezlerdi. En kötü biçimiyle kişisel trajediler yaşayan insanlara her zaman rastlıyorum. Bazen durum kendi hatalarından ötürü böyle. Diğer zamanlarda başkalarının kurbanı olmuşlar. Sık sık da duruma ve olaylara gösterdikleri tepki yaşadıkları trajediden de kötü. Durumdan hemen iyi bir şeyler görmedikleri için, durum hakkında bulunacak hiçbir iyi yan olmadığı, Tanrı’nın kendilerini terkettiği, belki de ilk baştan beri kendilerine karşı hiçbir ilgisi olmadığı sonucuna varırlar. Taşı kaldırmayı reddederler. Göremedikleri bir şeyden ötürü Tanrı’ya güvenemezler.

Eğer Tanrı, Oğlu’nun haksız yere öldürülmesinden yüceltilme kazanabiliyorsa, bizler de günden güne mücadele verdiğimiz şeylerde ve onlar aracılığıyla O’nun Kendini her nasılsa yüceltebileceğine güvenemez miyiz? Eğer Tanrı, Oğlunun yakın arkadaşının ölümü aracılığıyla Kendine yüceltilme bulabiliyorsa bizler de O’nun yaşamımızdaki büyük trajediler aracılığıyla aynı şeyi yapabileceğine güvenemez miyiz? Tanrı trajedileri zaferlere dönüştürmekte uzmandır. Trajedi ne kadar büyükse, zafer olanağı da o kadar büyüktür.

Her zaman açıklayamayacağımız şeyler olacaktır. Yanıtlar bazen çok açık bir biçimde olacak, bazen de bir gizem olarak kalacaklardır. Bildiğimiz bir şey varsa o da Tanrı’nın Kendisini yüceltme işinde olduğudur. Dünyanın ilgisini Kendisine çekmek ister ve bazen de bunu sıkıntı ve zorluklar yoluyla yapar. İnanlılar olarak, bizler O’nun temsilcileriyiz. Bizler Mesih’in yeryüzündeki hizmetinin devamıyız. Öyleyse bizler Tanrı’nın dünyanın ilgisini çekmekte kullandığı araçlarız. Tanrı bizim konuşmalarımız, karakterimiz, ettiğimiz vaazler ve sıkıntılarımız aracılığıyla işler. Bütün bu alanlarda başarısı biraz da bizim verdiğimiz karşılığa bağlıdır.

“İman Edersen, Tanrı’nın Yüceliğini Göreceksin”

Marta Mesih’e güvendi ve taşı kaldırdı. İnanıyorum ki, Jim de karısının ölümcül hastalığının trajedisi aracılığıyla Tanrı’nın Kendine yüceltilme kazanacağına güvenecek. Ya siz? Sizin de yaşamınızda Tanrı’nın Kendisine ait olan yüceliği alabilmesine engel olan taşlar var mı? Olaylar artık hiçbir anlam taşımayacak dereceye gelinceye kadar imanınızı söndürdünüz mü? İncancınızı sadece

görülebilen şeylere mi bağladınız? Kaybınızın ötesine bakmayı ret mi ettiniz? Tanrı'nın başarmak istediği bir şey olabileceğini unutacak kadar acınızın sizi yiyip bitirmesine izin mi verdiniz?

Sadece iki seçenek var. Ya Tanrı'nın sıkıntınız aracılığıyla Kendini yücelteceğine güvenirsiniz, ya da bütün dikkatinizi kaybınızda toplayıp vaktinizi yanıtlar arayarak geçirirsiniz. Böyle yaparak Tanrı'nın çok güzel şeylere çevirebileceği şeylerin de başlı başına birer trajedi olmalarına neden olursunuz.

Kendi yaşamı üzerinde düşünmekte olan yaşlı bir İnanlı bu bölümde üzerinde durduğumuz şeyleri mükemmel bir biçimde özetlemiştir:

Rengi silikleşmiş zırhım

Yamalar içinde, eğrilmiş ve eskimiş olarak

Dönebilirim.

Lanetlenmişleri, ve esirleri özgür kılmak için

Savaşın en kızışmış yerine dalabilirim.

Dostlarımın ihanetinin verdiği

Acı ve reddedilmeyi tadabilirim.

Ama beni beklemekte olan yüceltilme

Sonunda — sonunda her şeye degecek.

Dostum, şu anda içinde olduğun sıkıntı ne olursa olsun, Tanrı'ya güvenirsen, sen de bir gün, "Her şeye değdi!" diyeceksin.

3. Tanrı Sessiz Olduğunda

Mesih İnancı'nın insanları en çok hayal kırıklığına uğratan yanlarından biri de Tanrımız'ın sık sık sessiz olduğudur. Rab' be kalbimin derinliklerini dökmeyi bitirdiğimde biraz karşılık beklerim. Ne söylerse söylesin kabulümdür; buna karşı O sessiz kalır. Eminim siz de aynı hayal kırıklığını yaşamışsınızdır. Tuhaf olan şey, O'na en çok ihtiyacım olduğu sırada Tanrı'nın sessizliğinin daha çok farkındayım. Kendi yaşamımda ya da sevdiğim birinin yaşamındaki bir krizden ötürü ağladığım zamanlar çok olmuştur, böyle zamanlardan sonra Rab'den gelecek bir tek kelime beni çok teselli ederdi biliyorum — buna karşın O sessiz kalmıştır.

Danışmanlıkta bulunduğum zamanlarda beni hayretler içinde bırakan öyküleri anımsıyorum. Günümüzde öyle durumlar yaşanıyor ki, *Kutsal Kitap*'ta söylenenler bunları ele almamış gibi görünüyor. Bu durumlarda olan kişiler için Tanrı'dan birkaç söz çok iyi bir zamanlama ve çok yardımcı olurdu; buna karşın Tanrı sessiz kalmıştı. Bazen birkaç temel soruma yanıt vermek için bir melek göndermesini dilediğim olmuştur. Sadece büyük birer yıkım olduklarını düşündüğüm sıkıntılar görmüşümdür: çocukların ölmesi, Tanrı'yı seven ve Tanrı korkusuyla yaşayan kadınların kocaları tarafından terk edilmesi, yakın bir dostun aniden hastalanması. Rab gözüküp de, “Ben hâlâ kontrolü elimde tutuyorum” deseydi... Yapacağı ya da söyleyebileceği her şeyin yardımı dokunabilirdi, ama O sessiz kaldı.

Yorum Yok

Sanki her şeyi daha da kötüleştirmek için, *Kutsal Kitap*'ı okuduğumuzda Tanrı öyküleri *Kutsal Kitap*'ın sayfalarını dolduran kişilerle her zaman konuşuyor gibidir. Petrus hapise atıldığında bir melek gelip her şeyin düzeleceğini söylemişti. İbrahim Lut tarafından kazıklandığında, Tanrı onu teselli edecek bir şeyler söylemişti. Pavlus'un kafasında bazı teolojik sorular vardı ve Tanrı'yla konuşmak için üçüncü göğe (Tanrı'nın huzuruna) alınmıştı. Bu çok adil bir şey gibi görünmüyor. Hem sıkıntıyla karşılaştığım her seferinde Tanrı'dan bir melek gelip bana ne yapmam gerektiğini söyleseydi imanım da daha kuvvetli olurdu. Ama durum bizim için böyle değildir. Tanrı bazen hayretler verici bir biçimde sessizdir; bize yardım etmek için hiçbir yorumda bulunmaz.

İnanlılar için, Tanrı'nın sessizliği sıkıntılarımızı dayanılması çok daha zor hale getirir, çünkü dünyaya bakış açımızda Kendisini bizlere bir Baba olarak sunan sevgi dolu bir Tanrı vardır. Trajediler olduğunda ve zorluklar başımıza geldiğinde, dünyaya bakış açımız saldırıya uğrar. Sorular bilincimizin yüzeyine erişirler. Şüphe etmeye başlarız. Böyle zamanlarda Tanrı'dan gelecek birkaç kelimeye daha çok ihtiyacımız vardır. Buna karşın O çoğu kez sessiz kalır.

Bu ÷lkede kendisine uygun bir eş arayan binlerce bekârdan biri olabilirsiniz. Kendi standartlarınıza sadık kalmak için elinizden geleni yaptınız. Tanrı'nın size vereceği en iyiyi beklemeye kararlısınız. Ama hiçbir şey olmuyor. Bunun üzerine bu “Tanrı'yı beklemek” denen şeyin gerçekte işe yarayıp yaramadığı hakkında şüpheye düşersiniz.

İçinizde çok mutsuz olabilirsiniz. Dua edersiniz, edersiniz, edersiniz, ama işten ayrılmak ya da işe kalmak konularında bir huzura erişemezsiniz. Doğru olanı yapmaya isteklisiniz— doğru olan her neyse. Ama Tanrı sanki hiçbir şey söylememektedir.

Belki sevdiğiniz birisi öldü ya da başka bir trajedi sizi şaşkınlığa uğrattı. Tanrı'nın bu olayda bir amacı olduğuna ve sizi terk etmediğine kendinizi inandırmaya çalışmak için elinizden geleni yapıyorsunuz. Ama kalbinizde, “*Belki Tanrı yoktur ya da belki benimle ilgilenmiyordur*” diye şüphelenmeye başlıyorsunuz. Yavaş yavaş inancınızı kaybetmeye başlıyorsunuz. *Ah, Tanrı bir şey söyleseydi — ya da bir şeyler yapsaydı.*

Tanrı'nın sessizliği O'nun yaşamımızdaki etkinliği ya da yaşamımızla ilgisini belirten bir şey değildir.

Sorular... Sorular... Sorular

Bütün bunlar iki temel soruyu ortaya çıkarırlar. *Birincisi, biz bu kadar acı çeker ve O'ndan bir şeyler işitmeye ihtiyacımız olduğunda acaba Tanrı ne yapmaktadır? İkincisi, bu arada, yani beklerken bizler neler yapmalıyız? Eğer zorluklarla başarılı bir şekilde başa çıkacaksak bu soruların yanıtlarını bilmemiz çok gereklidir. Tanrı'nın nerede olduğu ve bizim durumumuza olan tepkisi konuları belirsizlik içinde olduğu sürece, her zaman şüpheye yer olacaktır. Ama O'nun olayla olan ilgisinin var olduğu hakkında güvence edinmek de tek başına işe yaramaz. Yol gösterilmeye de ihtiyacımız vardır.*

Bu bölümün amacı bu iki soruyu yanıtlamaktır. Bunları yanıtlayarak, Tanrı'nın kalbinizdeki O'nun sizin acınızla ilgilenmediği, O'nun ilgilenmesi gereken çok daha önemli şeyler olduğu hakkındaki o korkunç korkuyu sonsuza dek silmesi için dua ediyorum.

Bu soruları yanıtlamak için Yusuf'un yaşamına bir bakacağız. Sizlere yeniden kafanızın bu anlatımların sonuna doğru yarış etmemesi gerektiğini hatırlatayım. Eğer öyle yaparsanız Tanrı'nın söylemek istediği şeyi kaçıracaksınız. *Kutsal Kitap* belirli bir kişinin yaşamını sunduğunda, yazar izlemekte olduğu konuya uygun olayların üzerinde durur. Bu da sık sık bu kişilerin yaşamlarının doğaüstü olay üstüne doğaüstü olayla dolu olduğu izlenimini verir. Ama durum hiç de böyle değildir. Arada hiçbir özel şeyin olmadığı haftalar, aylar ve hatta yıllar geçmiştir. *Tevrat*'taki bu öyküyü etüt ederken kendinizi öykünün kahramanı olan Yusuf'un yerine koyun. Yusuf da bizler gibi çok büyük sıkıntılar içindeyken Tanrı'nın sessizliğiyle karşılaşmıştır.

O'na En Çok İhtiyacı Olduğu Zaman

Yusuf'un sıkıntıları ilk gençlik yıllarında başladı. On yedi yaşındayken babası bütün kardeşlerinin içinden en çok onu seviyordu ve kendisinden büyük olan on ağabeyi bu durumdan hiç de hoşnut değildir. Onu kıskanıyorlardı ve bu kıskançlık zamanla nefrete dönüştü, (bkz. *Tevrat:Tekvin37:4*). Bu da yetmiyormuş gibi Yusuf bir gün bütün ailesinin onun önünde eğilip saygı göstereceklerini ima eden bir rüyalar dizisi görmüştü. Genç ve belki de dikkatsiz olduğundan bu rüyalarını babasına ve ağabeylerine anlatmıştı. Metinden anlaşıldığına göre, rüyalarını anlatması ağabeyleri için bardağı taşıran son damla olmuştu.

Bu olaylardan bir süre sonra babası Yusuf'u, sürüleri otlatmak için Şekem'e

gitmiş olan ağabeylerini ve sürüleri kontrol etmeye yolladı. Bir yabancı kendisine ağabeylerinin Dotan'a gittiklerini söyledi. Kendisine verilen görevi yerine getirmeye azmeden Yusuf ağabeylerini aramak için kırk kilometre uzaklıkta olan Dotan'a doğru yola çıktı. Ağabeyleri onun geldiğini gördüklerinde onu öldürmeyi tasarladılar. Yusuf yanlarına geldiğinde onu soydular ve boş bir kuyuya attılar. Sonra da yemeğe oturdular.

Anlatımın burasına geldiğimizde olaya Tanrı'nın el koymasını bekliyoruz. Tanrı onu kurtarmasa da her nasılsa olayların sonunda düzeleceğini belirten bir şeyler bekliyoruz. Ama hiçbir şey olmuyor. Tanrı sessiz. Yusuf diri olarak sabahlayabileceğini bile bilmeden boş kuyunun dibinde yalnız başına oturuyor. Kendisini bu duruma düşüren olayları kafasında tekrar ettiğine şüphe yok: Babasının sözünü dinlemesi, kardeşlerini bulmak için fazladan yol yürümeye istekli oluşu ve şimdi de bu. Bütün bunlara bir anlam veremiyordu; eğer babası kendisini diğerlerinden daha fazla seviyorsa bu onun kabahati değildi. Bu hiç de adil olmayan bir durumdu. Ve Tanrı hâlâ görünürlerde yoktu.

Mısır Yolunda

“Şansına” oradan ticaret yapan bir Arap karavanı geçer. Akrabalarından birinin kanının ellerine bulaşmaması için Yusuf’un ağabeyleri onu Araplara satarlar. Bunu takip eden birkaç gün, belki de birkaç hafta içinde Yusuf, Arapların yanında bir köle olarak yolculuk eder. Her gece yıldızların altında yattığında, şüphesiz neden bütün bunların başına geldiğini merak edip durdu. Büyükbüyükbabasının anlattığı öyküleri biliyordu. Tanrı’nın İbrahim’le birkaç kez konuştuğunu duymuştu. Muhakkak o da, *Neden Tanrı şimdi benimle konuşmuyor?* diye düşünmüştü. Ama Tanrı sessiz kalmıştı.

Mısır’da Yusuf, Firavnu’nun korumalarının reisi olan Potifar’a satılmıştı. Efendisi Yusuf’un özel biri olduğunu anlamıştı. Yusuf’un el attığı her şey iyi gidiyordu. Sonunda Potifar onu bütün evinin kâhyası yaptı. *Kutsal Kitap*bize Potifar’ın evinde önüne konan yemekten başka bir şeyle ilgilenmediğini söyler, (Bkz. *Tevrat:Tekvin39:6*).

Şimdi bizler, *Evet, tıpkı bir Kutsal Kitap öyküsü gibi; Yusuf için her şey en sonunda iyi oldudiyeye düşünebiliriz. Ama unuttuğumuz nokta Yusuf’un Potifar’ın evine pazartesi günü girip de cuma günü bütün evin kâhyası olmadığıdır! Anlayabildiğimiz kadarıyla Yusuf beş ile on yıl arası Potifar’ın hizmetinde çalıştı. Ve metnin gösterdiğine göre Yusuf’un bütün evin kâhyası olması çok uzun ömürlü olmamıştı. Kim bilir ne kadar zaman ahırlarda çalışıp ve domuzları beslemişti? Ne gibi bir yerde yatıp kalktığını ve burayı kiminle paylaştığını kim bilir? Ve Potifar’ın evinde en sonunda eriştiği payenin ne olursa olsun, Yusuf hâlâ bir köle konumundaydı. Hâlâ evinden çok uzaklardaydı. Ve bütün bunlar olup biterken Tanrı sessizdi!*

Hiçbir Şey Sonsuza Dek Sürmez

Tevrat:Tekvin’in yazarı,

Ve Yusuf’un endamı güzel ve bakılışı da güzeldi, (*Tevrat: Tekvin39:6*)

dediğinde bizleri Yusuf’un yaşamının bundan sonraki bölümüne hazırlamaktadır.

Yakışıklı olması şüphesiz Yusuf’un kendi kabahati değildi. Potifar’ın evinin kâhyası olması da kendi seçimi değildi. Ama bu iki şeyin karışımı Potifar’ın karısının dayanabileceğinden fazla idi.

Efendisinin karısı Yusuf’a arzuyla bakıp, ona “Benimle yat!” dedi. (*Tevrat:Tekvin39:7*)

Yusuf bir kez daha doğru olanı yaptı. Ama doğru olanı yapmak başını derde soktu. Efendisinin karısıyla bir ilişkiye girmeyi reddetti. Kadın bu duruma o

kadar kızdı ki, onu kendisine tecavüz etmeye çalışmakla suçladı. İşler tam iyiye gitmeye başlamışken Yusuf kendini hapiste buldu.

Durumu Anlayabiliyor Musunuz?

Umarım artık Yusuf'un durumunu biraz olsun anlamaya başlamışsınızdır. Ben çok iyi anlıyorum. Doğru olanı yapıp da her şeyin kötüye gitmesini seyretmekten daha şaşırtıcı bir şey yoktur. Ya da kontrolünüzün dışında olan şeylerin sonucu olarak sıkıntı ve zorluklarla karşılaştığınızda da durum aynıdır. Çocukluğunda olan bir olaydan ötürü acı çeken birisiyle her konuştuğumda, *Rab'bim, o evde doğmak bu insanın kendisinin seçmiş olduğu bir şey değildi. Neden onun acı çekmesi gerekiyor?* diye düşünürüm. Kanser ya da başka bir hastalıktan ötürü acı çeken insanların yataklarının başucunda durduğumda da kendimi aynı soruyu soruyor bulurum.

Anne-babanızı siz seçmediniz, buna karşın onların sorunlarından kaynaklanan bazı şeylerle başa çıkmak zorundasınız. Sizin hiç kabahatiniz olmayan bir durum ya da olaydan ötürü işinizi kaybetmiş olabilirsiniz. Ama tek acı çeken sizsinizdir. Belki de siz, kendisiyle yaşanması imkânsız olan bir kocaya doğru tepkilerde bulunmak için çabalayan bir kadındınız, ve şimdi de o sizi ve çocuklarınızı terketti. Bu tür durumlar zor soruları ortaya çıkarırlar. Kafamızda bize, *eğer gökte bir Tanrı varsa, ben acı çekerken böyle sessiz kalmazdı* diyen düşünce biçimini haklı çıkartıyor gibidirler. Sıkıntı ve zorluklar yüzünden birçok insanın inancına çok büyük ve onarılması imkânsız darbeler inmiştir. Bu öykünün bu kadar önemli olmasının nedeni de budur.

Bir Adım İleri, İki Adım Geri

Yusuf'un hapiste ne kadar uzun bir süre kaldığını bilmenin hiçbir yolu yok. İki seneden fazla olduğunu biliyoruz (Bkz. *Tevrat:Tekvin41:1*). Sekiz ya da dokuz yıl da olabilir. Yaşamınızın bundan sonraki birkaç yılını yabancı bir ülkenin hapisanesinde geçirdiğinizi düşünün. Mahkemeye çıkmayı bile beklemiyorsunuz. Yusuf bir köleydi. Davayı daha yüksek bir mahkemeye götürmeye hakkı yoktu. Firavun'a çıkıp onu savunacak kimse yoktu. Kendisini ziyaret edecek ailesi de yoktu. Hapishaneye, orada çürümesi için yollanmıştı. Ve sebep neydi? Karşılığında kendisine pek de sadık davranıyormuş gibi gözükmeyen bir Tanrı'ya sadakat. Yusuf, Tanrı'ya olan imanını diğer insanlara bildirmişti (Bkz. *Tevrat:Tekvin39:9*). Tanrı'ya sadık kalmak için elinden geleni yapıyordu. Ama buna karşı Tanrı onu hiç kutsamamıştı. Durumlar sadece daha kötüye gitmişti. Ve Tanrı'nın suskunluğu ıstırap veriyordu.

Zaman geçtikçe Yusuf yeniden sorumluluk sahibi ve güvenilir biri olarak tanındı. Sonunda baş gardiyan Yusuf'u bütün hapishanenin yöneticisi yaptı.

Ama, ne kadar zaman kendisine sıradan bir suçlu gibi davrandıklarını bilmediğimizi unutmayın. *Tevrat:Tekvin*'in yazarı iki ayette bizi Yusuf'un bir tutuklu olmasından hapisanenin yöneticisi olmasına taşıyor. Ancak Yusuf'un güvenilir bir kişi olduğunun anlaşılmasının aylar hatta yıllar sürdüğünü düşünmek gerçekçi olmayan bir düşünce biçimi değildir. Ve o zaman bile Tanrı sessizdi.

Birdenbire iki yeni kişiyle tanıştırılıyor, kralın fırıncısı ve başsakisi. Yusuf'un bu ikisiyle aynı hapisanede olmalarından başka aralarında başka bir ilişki olduğunu gösterir bir kanıt yoktur. Ancak Tanrı'nın isteğine göre, bu iki adam O'nun planını yerine getirmekte çok önemli bir rol oynarlar.

Bu adamların neden hapse atıldıklarını bilmiyoruz, sadece hapse olduklarını biliyoruz. Hapishane müdürü "kader" in bir cilvesi olarak, bu iki adamı Yusuf'un yönetimi altına koymuştur. Yazar bizlere onların "bir süre" orada olduklarını söyler. Bu da burada anlatılan olayların uzun zaman dilimleri, belki aylar hatta yıllarla ayrıldığını gösteren başka bir işarettir. Hapiste bir süre geçirdikten sonra bu adamların her ikisi de birer rüya görür. Yusuf uyandıkları zaman her ikisinin de yüzündeki ifadeden bir şeylerin doğru gitmediğini anlamıştır. Onlara, "Bugün neden yüzünüz bozuk?" (*Tevrat:Tekvin40:7*) diye sorar. Onlar da, "Rüya gördük ve onu tabir eden yok," (*Tevrat:Tekvin40:8*) diye yanıt verirler. Bir kez daha Yusuf'un Tanrı'ya olan sarsılmaz imanı kendini gösterir: "Tabir Allah'a mahsus değil mi?" der. (*Tevrat:Tekvin40:8*) Başından bütün geçenlerden sonra, haptisten bir daha hiç çıkmadan yaşama olasılığı ile karşı karşıya olduğu halde bile Yusuf'un imanı sağlam kalmıştı, ve Tanrı'ya olan bu imanını başkalarıyla paylaşmaya istekliydi.

Her iki adam da rüyalarını anlatırlarken Yusuf dikkatle dinler. Sonra da onlara rüyalarının anlamlarını anlatır. Fırıncı idam edilecek, başsaki ise eski saygın görevine iade edilecektir. Yusuf'un başsakiye verdiği yanıt bizlere Yusuf'un da bizler gibi insan olduğunu gösterir. Dedi ki:

"Sana iyilik olduğu zaman beni hatırına getir, rica ederim ve bana lütfet, ve beni Firavuna söyle ve beni bu evden çıkar; çünkü gerçekte ben İbraniler diyarından çalındım, ve burada bile zindana konulacak hiçbir şey yapmadım, (*Tevrat:Tekvin40:14,15*).

Yusuf'un Tanrı'ya imanı olabilirdi ama o da her birimizin isteyebileceği gibi haptishaneden çıkmayı istiyordu. Ama Tanrı bir kez daha Yusuf'u unutmuş görünüyordu. Başsaki haptisten çıkıp eski işine kavuşunca, *Kutsal Kitap*bize,

"Fakat başsaki onu hatırlamadı, ve onu unuttu," (*Tevrat:Tekvin40:23*) der.

Siz de hiç Tanrı'nın sizi unuttuğunu düşündünüz mü? Belki Tanrı'ya eşinizin

değişmesi için yalvardınız, ama hiçbir değişiklik görmediniz. Belki bir tür narkotik bağımlısısınız ve sanki dualarınız tavanı geçip Tanrı'nın katına çıkmıyor gibi. Her İnanlı'nın yaşamının herhangi bir noktasında kendisini unutulmuş hissettiğinden, Tanrı'nın kendisi için çok meşgul olduğunu, ya da kafasının başka şeylerle ilgili olduğunu düşündüğünden eminim.

Unutulmuş Bir Aile

Dallas'ta bir İnanlılar topluluğunun vaizi olan Dr. W. A. Criswell petrol işinin zirvede olduğu sıralarda ziyaret ettiği bir aileden söz eder. Bu aile petrol şirketlerinin insanların arsalarındaki petrol haklarını peynir ekmek gibi satın aldıkları bir bölgede yaşıyordu. Bütün bölgede ailelerin arsalarında petrol çıktıkça bu aileler bir gecede çok zengin insanlar arasına giriyorlardı. Ama Dr. Criswell bu ailenin arsasına geldiğinde tuhaf bir şeyin farkına vardı. Bu arsada petrol kuyuları yoktu. Arsaya bitişik arsalarda birkaç tane petrol kuyusu vardı, ama ziyarete geldiği ailenin hiç petrol kuyusu yoktu.

Kapıda doğru olarak evin hanımı olduğunu tahmin ettiği mahzun yüzlü bir kadın kendisini karşıladı. Kocasını geldi, Dr. Criswell'e oturması için bir yer gösterdi ve "üzücü" öyküsünü anlatmaya başladı. "Rahip," dedi, "Tanrı bizi unuttu. Bir sene kadar önce bu bölgede petrol bulundu. Mühendisler gelip, mahallemizdeki herkese sonunda en hayal bile edemeyeceğimiz bir biçimde zengin olacağımıza dair bize güvence verdiler. Bizler de bunu Tanrı'nın eli olarak gördük. Birkaç hafta sonra işçiler geldiler ve bu bölgedeki bütün arsaları kazmaya başladılar. Her yerde kuyular açıldı. Bizim arsamızı da kazmaya başlamalarının sadece zaman meselesi olduğunu biliyorduk. Ama bu hiç gerçekleşmedi. Dr. Criswell, Tanrı bizi görmemezlikten geldi. Arsamızın her iki tarafındaki arsalarda hatta arkamızdaki arsada bile petrol bulundu, ama bizim toprağımızdan bir damla bile petrol çıkmadı. Komşularımız evlerini satıp şehre taşınıyorlar, bizse burada tek başımıza kaldık."

Mısır'daki o hapishanede tek başına otururken Yusuf'un da kendini epey yalnız hissettiğini tahmin edebiliyorum. Emin değilim ama belki o da kendini ihanet edilmiş hissetti. Tahminine göre, başsaki Firavuna ondan kasten söz etmemişti. Yusuf bir kez daha doğru olanı yapmayı çalışmasının sonucu olarak acı çekiyordu. Bundan sonraki iki yılı da Mısır'da hapishanede geçirdi. İki yıl boyunca Tanrı'nın neden böyle bir şeyin başına gelmesine izin verdiğini düşündü. İki yıl boyunca başsakinin onu unuttuğunu mu, yoksa ona aldırmadığını mı düşündü durdu. İki yıl boyunca kafasında ağabeyleriyle, Potifar'la, Potifar'ın karısıyla ve şimdi de burada olup bitenlerle uğraştı. İki uzun yıl geçti — ve Tanrı sessizdi.

Bu Arada...

“Ve iki tam yıl sonunda vaki oldu ki, Firavun bir rüya gördü... Ve vaki oldu ki, sabahleyin, onun canı rahatsızdı; ve gönderip Mısır’ın bütün sihirbazlarını, ve bütün bilge adamları çağırdı; ve Firavun onlara rüyasını anlattı; fakat onları Firavuna tabir edebilen bulunmadı, (*Tevrat: Tekvin41:1-8*).

İşte tam o sırada başsaki nihayet Yusuf’u hatırladı. Onu hapisten çıkardılar, tıraş ettiler, temiz elbiseler giydirdiler ve Firavunun önüne çıkarttılar.

“Ve Firavun Yusuf’a dedi ki, ‘Rüya gördüm, ve onu tabir eden yoktur, ve ben senin hakkında ne zaman rüya

işitirsen, onu tabir edebilirsin diye işittim,’” (*Tevrat: Tekvin41:15*).

Kendinizi bir an için Yusuf’un yerine koyun. Siz olsanız Firavuna ne şekilde yanıt verirdiniz. Ben olsaydım ne diyeceğimi biliyorum: “Herhangi bir rüyayı yorumlamadan önce, küçük bir anlaşma yapmamız gerekiyor. Birincisi, *bir daha hapishaneye dönmek istemiyorum!* İkincisi, nerede o başsaki olacak adam...”

Ama Yusuf’un ağzından çıkan sözler bütün insanca açıklamalara parmak ısırttırıyor. Kalbinde acılık olması için her türlü nedene sahip olduğu halde, hiçbir acılık yoktu. Çok kızgın olabilecek bir durumdayken öfkeyle yanıt vermedi. Kendisine yapılan haksızlıklardan söz etmedi. Sadece o sırada dünyanın en güçlü insanı olan Firavun’a bakıp,

“Yanıtlar bende yoktur, Tanrı Firavuna hayırlı yanıtlar verecektir,” (*Tevrat: Tekvin41:16*) dedi.

Ve Tanrı Firavuna yanıt verdi. Firavun Yusuf’tan öylesine etkilenmişti ki, onu ülkenin ikinci güçlü adamı yaptı. Kısacık bir an içinde Yusuf çaresiz bir yabancı köle olmaktan yeryüzünün en güçlü ulusunun ikinci en güçlü adamı oldu. On üç yıl boyunca çekilen acıdan sonra en sonunda iyi bir şey olmuştu.

Sessiz, Ama Hareketsiz Değil

Olanlar, Yusuf’un hayal edebileceği her şeyden çok daha iyiydi. Yusuf, Tanrı’nın dünyanın kurtuluşu için planındaki çok önemli bir atılım için sahneyi hazırladığını bilmiyordu. Çünkü Tanrı soylarından Mesih’in çıkacağı seçilmiş ulusunu putperest bir ulusun esirleri olarak yetiştirmek, sonra da dünyayı avuç içinde tutan güçten onları kurtararak, her ulusa Kendisinin tek gerçek ve yaşayan Tanrı olduğunu göstermek istiyordu. Bunların yanı sıra, ulusu bir iman mirasına sahip olacak ve Mesih’in bir gün her ulus için neler yapacağını görecekti.

Sorun duruma insanca bakış açısından, Tanrı’nın ulusunu İbrahim aracılığıyla

kendilerine verdiği diyardan nasıl alıp yabancı bir ulusa götüreceğiydi. İkincisi, oraya ilk vardıklarında hoş karşılanmaları ve birlikte yaşayıp çoğalmaları için kendilerine yeterli özgürlüğün verilmesi gerekiyordu. Bunun üzerine Tanrı bütün bunları tek bir adamın — Yusuf'un — aracılığıyla yerine getirmeyi seçti. Ülkenin ikinci büyük yöneticisi olduktan sonra artık yapamayacağı hemen hemen bir şey yoktu, buna bu olaydan birkaç yıl sonra “tesadüfen” gerçekleşen kıtlık sırasında ailesini yerleşmek üzere Mısır'a davet etmesi de dahildi. Yusuf sağ olduğu sürece onların güvenlik içinde ve özgür yaşamalarını sağlayabilirdi. Yusuf, bunun hiçbir zaman farkında olmasa bile kurtuluş öyküsünün en stratejik olaylarından birindeki başrolü oynuyordu!

Yusuf'un öyküsünden açıkça anlaşılacak bir şey varsa o da, Tanrı'nın sessizliğinin, O'nun bizim yaşamlarımızdaki etkinliğini ya da yaşamımızla ilgisini belirten bir şey olmadığıdır. *Tanrı sessiz olabilir ama hareketsiz değildir.* Bizler bir şey duymadığımız için O'nun herhalde bir şey yapmadığını düşünürüz. Tanrı'nın ilgi ve alakasını, gördüğümüz ve duyduğumuz şeylerle ölçeriz.

Aynı şekilde, durumumuzun iyiliği ve kötülüğüyle Tanrı'nın bize olan ilgisini ölçmekten de suçluyuzdur. Her şey çok iyi gittiği sürece, Tanrı'nın bizimle beraber olduğundan — bizi gözettiğinden, bizi koruduğundan, gereksinimlerimizi karşıladığından — hiç şüphemiz yoktur. Ama zorluklar yolumuza çıktığı anda, “*Rab, neredesin? Neden bir şeyler yapmıyorsun? Benimle hiç ilgileniyor musun?*” diye sorarız.

Tanrı'nın yaşamlarımıza olan ilgi ve alakası içinde bulunduğumuz durumun şartlarıyla ölçülmez. Tanrı'nın bize olan ilgisi iki şeyle ölçülür: İlk olarak, karakterimizin gelişmesi, ikincisi ise, Tanrı'nın planının gerçekleşmesi. Yusuf on üç yıl boyunca bir sıkıntıdan çıkıp öbürüne girdi. Ve Tanrı her adımında onunla beraberdi. Tanrı bu sıkıntılar aracılığıyla Kendi iradesini gerçekleştiriyordu. Tanrı bizim yaşamlarımızda da Kendi isteğini gerçekleştirmek için sıkıntıları kullanacaktır.

Bu Arada...

“Peki, bu arada ben ne yapmalıyım?” diye sorabilirsiniz. Bunun yanıtını vermek çok kolay olmasa da yine de yanıt basittir. Tanrı'ya güvenin. Bu yanıt sizin zor ve karmaşık durumunuz için fazlasıyla basit gelebilir. Kitabımın geri kalan bölümünde konuyu daha da açacağım. Ama bu kitabımın son bölümü bile olmuş olsa, seçeneklerinizi gözden geçirin. Eğer Tanrı'ya güvenmeyecekseniz ne yapacaksınız? Durumu kendi elinize alırsanız yağmurdan kaçarken doluya tutulacaksınız. Bunu Yunus peygambere sorun, o iyi bilir! Aslında kendi deneyimlerinizin ötesine bile pek bakmanız gerekmez. Tanrı'nın planına sırt

çevirdiğiniz zamanların hangisinde bu işten kazançlı çıktınız?

Siz şimdi, “Ama siz benim durumumu anlamıyorsunuz,” diyeceksiniz. Belki de haklısınız. Ama bir de Yusuf’u düşünün. Hiçbir arkadaşı, bir İnanlılar topluluğu, hiçbir özgürlüğü, parası, *Kutsal Kitap*’ı ve Tanrı’dan aldığı hiçbir belirgin cevabı yoktu. Buna rağmen cennetsel Babası’na sadık kaldı ve cennetsel Babası da ona sadık kaldı.

Tanrı sessiz olduğunda bir tek mantıklı seçeneğiniz vardır —o da O’na güvenmek, sadık olmak ve O’nun bir şeyler yapmasını sabırla beklemektir. Tanrı sessiz olabilir ama sizi terk etmemiştir.

Teksas’a Dönelim

Şimdi sizlere topraklarından petrol çıkmayan aileye ne olduğunu anlatmak istiyorum. Birkaç yıl sonra Dr. Criswell ailenin babasını görmüş. Adamın yüzünde çok büyük bir gülümseme varmış. Dr. Criswell herhalde sonunda topraklarında petrol çıktığını sanmış. Adam, “Tam tersine, toprağımızda hiç petrol bulunmadı ve buna da çok memnunum” demiş. Bu yanıt Dr. Criswell’i şaşırtmış. Adam şöyle devam etmiş: “Çok tuhaf bir şey oldu. Bütün dostlarımız şehre taşındılar, büyük ve pahalı evler ve arabalar aldılar. Çocuklarını en iyi okullara yolladılar. Çoğu şehir kulüplerine üye oldular. Ama çok geçmeden bu tür bir yaşam biçimi etkisini gösterir. Hepsinin evlilikleri birer birer bozuldu. Çocukları asileştir. O ailelerden hiçbirinin düzenli bir şekilde bir İnanlılar topluluğuna devam edip etmediklerini bilmiyoruz. Rahip, Tanrı toprağımıza petrol koymamakla bize büyük bir iyilik yaptı. Biz hâlâ bir aradayız ve birbirimizi şimdiye dek hiç sevmediğimiz bir biçimde seviyoruz. Bize önemli olanı verip bizi önemli olmayandan koruduğu için Tanrı’ya her gün teşekkür ediyoruz.”

Tanrı bu aileyi unutmamıştı. Ama bunu anlamak onların biraz zamanını aldı. Tanrı sizi de unutmadı, dostum. O, sessiz olabilir ama hareketsiz değildir. *Tanrı’nın sessizliğinin her zaman bizim sıkıntımızın acısıyla daha da büyük gözüktüğünü* anımsayın. Ama en büyük sıkıntılar aracılığıyla bile Tanrı, sizin karakterinizi geliştirmek ve yaşamınızda Kendi isteğini yerine getirmeye çalışmaktadır.

4. Herkes İçin Adalet

Eğer Tanrı'nın her şeye gücü yeterse, şüphesiz adaletsizliğe de bir son vermeye gücü yeter. Eğer Tanrı doğru ve adil bir Tanrı'ysa, bunu yapmayı muhakkak istiyordur. Buna karşın adaletsizlik dolu bir dünyada yaşıyoruz. Neden?

Bu soru birçok değişik biçimlerde sorulur ve her zaman aynı sözcükler kullanılarak bu kadar açık bir şekilde sorulmaz. Bu soru, kocası tarafından terkedilmiş bir kadının üzüntü dolu gözyaşlarının ardındaki sorudur. Cinsel yönden taciz edilmiş bir çocuğun şüphe dolu bakışlarının ardındaki nedendir. Emekli olmadan birkaç ay önce önemsiz bir nedenden ötürü işten atılmış bir adamın kendinden emin olmamasının nedenidir. "Eğer Tanrı adilse, neden adaletsizliğin sevdiklerinin yaşamlarına dokunmasına izin veriyor?"

Hepimiz bu soruyu yaşamlarımızın belirli bir noktasında sormuşuzdur. Kendimiz için değilse bile bir dost ya da akrabamız için sormuşuzdur. Ama bizler bu dünyanın soğuk ve katı gerçekleri tarafından tokatlanmış ilk insanlar değiliz. Birinci yüzyılda İsrail ulusu her tür adaletsizlikle dolup taşıyordu. Roma İmparatorluğu tarafından fethedilen İsrail, yabancı bir gücün merhametine bırakılmıştı. Romalılar dünyanın diğer taraflarındaki askeri seferberlikleri için Yahudilerden ağır vergiler almaktaydılar. En iyi toprakları halkın elinden almışlardı. En iyi ürünlere onlar el koyarlardı. Kendi hükümetlerini kurmuş ve kendi valilerini ve hakimlerini koymuşlardı.

Halk, dinsel önderlerin kendisine yol göstermesini beklediği bir sırada böyle bir şey bulamıyordu. Dinsel önderler Romalılara satılmışlardı. Saygın mevkiler ve ayrıcalıklar karşılığında Ferisiler Yahudileri Roma'ya karşı değil, Roma için çalışmaya teşvik etme konusunda Romalılara söz vermişlerdi. Dinsel önderler Romalıların huzuru sağlamak için kullandıkları piyonlar haline gelmişlerdi.

Rab İsa uzun süreden beri var olan sıkıntılarla kirlenmiş olan bu baskı dolu atmosfere doğdu. Yaptıklarının haberleri yayıldıkça O'nun Mesih olabileceği söylentileri de yayılmaya başladı. Herkes bir beklenti içine girdi, çünkü halk Mesih'in sosyal, politik ve dinsel reformlar getirmesini bekliyordu. Mesih'in yeniden ülkede adaleti sağlamasını istiyorlardı. Ve İsa büyük bir reform getirmesi konusunda üzerindeki baskıyı bile bile Babası'nın istediği işi yaptı. İsa'nın günlerinde yaşayan insanların beklenti ve arzuları bizimkilere çok benzer bir biçimdeydiler. Adalet istiyorlardı. Adil olmayan bir biçimde acı çekmekten bıkmışlardı. Tanrı'nın bir şeyler yapmasına hazırdılar.

Halktan sezinlediği bu sıkıntı ve çaresizliğe karşılık olarak İsa onlara şu benzetmeyi anlattı:

Kentin birinde Tanrı'dan korkmayan, insana saygı duymayan bir yargıç varmış. Yine o kentte bir dul kadın varmış. Yargıca sürekli gidip, "Davacı olduğum kişiden hakkımı al" diyormuş. Yargıç bir süre ilgisiz kalmış. Ama sonunda kendi kendine, "Ben her ne kadar Tanrı'dan korkmaz, insana saygı duymazsam da, bu dul kadın beni rahatsız ettiği için onun hakkını alacağım. Yoksa tekrar tekrar gelip beni canımdan bezdirecek" demiş. Rab şöyle devam etti: "Adaletsiz yargıcın ne söy-

lediğini duydunuz. Tanrı da, gece gündüz kendisine yakaran seçilmişlerinin hakkını almayacak mı? Onları çok bekletecek mi? Size şunu söyleyeyim, onların hakkının tez alacaktır. Ama İnsanoğlu geldiği zaman acaba yeryüzünde iman bulacak mı?" (İncil:Luka18:2-8)

İsa, kimseye aldırış etmeyen bir yargıçla, çok az hakka sahip dul bir kadının senaryosunu anlatarak bizlere en kötüsünden bir durum sunuyor. Kadının adalete ihtiyacı vardır. Ve belli ki adaletsiz yargıç kadının tek ümididir. Yardım istemek için her gün ona giderse de adam kendisine yardım etmez. Sonunda yargıç kendi kendine şöyle düşünür: *Eğer bir şeyler yapmazsam bu kadın beni delirtecek. Bu kadarla da kalmayacak ismimi kirletecek.* Bunun üzerine teslim olur ve kadına yardım eder.

Bu ayetleri gelişigüzel okuyan biri, benzetmenin anlamının şu olduğunu çıkarabilir: Eğer Tanrı'yı yeteri kadar rahatsız ederseniz, size adil davranacaktır. Ama Mesih'in söylemek istediği şey hiç de bu değildi. Benzetme adil olmayan bir yargıçla adil bir Tanrı arasında bir kıyaslama yapmak üzere sunulmuştu. İsa'nın söylemek istediği şeydi: Eğer adil olmayan bir yargıç, hiçbir ilişkisi ve çıkarı olmadığı dul bir kadına adil davranmaya ikna edilebilirse, adil bir Tanrı'nın seçilmiş halkına adalet sağlayacağı konusunda çok daha büyük bir güvenimiz olmalıdır. Kendisini dinleyenlerin O'nu iyice anlayamamaları olasılığı karşısında, İsa açıkça, "Tanrı onların hakkını tez alacaktır," der.

Benzetmenin vurgulanan noktası, Tanrı'nın *seçilmişlerinin hakkını alacağıdır*, seçilmişler ise İsa Mesih'e iman etmiş kişilerdir. Bunun, zaman zaman "yeryüzünde acaba hiç adalet sağlanmayacak mı?" diye merak eden bizlere olduğu gibi kendisini dinlemekte olanlara da biraz teselli olduğunu düşünebiliyorum. Ama aynı zamanda bu sözlerin onları da bizleri içimizde yanan aynı *Ne zaman?*sorusuyla baş başa bıraktığını da tahmin edebiliyorum. Tanrı seçilmişlerinin haklarını ne zaman alacaktır? Adil olmayanlar ne zaman cezalandırılacaklardır? Kendilerine karşı haksız davranılmış olanların hakları ne zaman alınacaktır?

Bir Zamanlama Sorunu

İsa, sözlerinin bu vaat edilen adaletin zamanı hakkında bazı sorular sorduracağını biliyordu. Bizi o kadar iyi tanır ki yanıtına göstereceğimiz tepkiyi biliyordu. Bunun için biz itiraz edemeden topu gene bizim sahamıza atar. Der ki, "İnsanoğlu geldiğinde iman bulacak mı?"

İsa ikinci kez geldiğinde seçilmişleri için adalet olacaktır. Şüphesiz İsa'nın o gün konuştuğu kişilerin yüzlerinden sözlerini anlamayışları ve düş kırıkları belli oluyordu. *İnsanoğlu geldiği zaman mı? O zaten burada!* diye düşünmüş olmalı. Yanıtı, bizim kafamızı karıştırmaktan çok düş kırıklığına uğramamıza neden neden olur, çünkü adaletin yeryüzüne gelmesi için Mesih'in gelişini beklemeyi istemeyiz. Adaleti *şimdi* isteriz!

Buna hayret etmemeli. Geçtiğimiz yaklaşık yirmi yıl içinde Tanrı'nın bizim için şimdi yapacakları gitgide artan bir biçimde vurgulanmıştır. Batıda bu konuda birçok kitaplar yazılmış ve birçok vaazlar verilmiştir. "Bugün inan, yarın iyileş. Bugün ver, yarın Tanrı seni bereketlesin." Tanrı'nın yaşamlarımızda bir şeyler yapmasını arzulamamızdan resmin bütününe göremiyoruz. Tanrı'nın dünya tarihinde neler yaptığını unuttuk. Tanrı'nın laneti altında günah ve kötülük dolu bir çağda yaşadığımız gerçeğini görmüyoruz. Doğa bile özgür kılınmak için inleyerek bekliyor, (Bkz. *İncil: Romalılar* 8:18-25).

Dünyadaki acı çekme ve adaletsizlik sorunlarının en iyi çözümü Rab İsa Mesih'in dönüşüdür. O geri döndüğünde bütün insanlar O'nun önünde durup yaptıkları şeylerin hesabını vereceklerdir. *İncil: Esinleme*'de havari Yuhanna bunu şöyle tanımlar:

Büyük, beyaz bir taht ve tahtın üzerinde oturanı gördüm. Yer ve gök O'nun önünden kaçtılar ve yok olup gittiler. Tahtın önünde duran büyük küçük bütün ölüleri gördüm. Sonra bazı kitaplar açıldı. Yaşam kitabı denen başka bir kitap daha açıldı. Ölüler, kitaplarda yazılanlara bakılarak kendi yaptıklarına göre yargılandı. Deniz, kendisinde olan ölüleri, ölüm ve ölümler

diyarı da kendilerinde olan ölüleri teslim ettiler. Her biri kendi yaptıklarına göre yargılandı (*İncil:Esinleme20:11-13*).

Yuhanna, beyaz tahtın önünde duran kişilerin yaptıkları işlere göre yargılanacaklarını çok açık bir biçimde belirtir. Havari Pavlus da,

Bedende yaşarken gerek iyi gerek kötü, yaptıklarımızın karşılığını almak için her birimizin Mesih'in yargı kürsüsü önünde görünmesi gerekir, (*İncil:II Korintliler5:10*)

dediğinde aynı düşünceyi yansıtmıştı. Bu ayetlerin özellikle ilginç olmasının iki nedeni vardır. Bunlardan ilki, İnanlılar'ın yargıya dahil edilmeleridir. İkincisi yaptığımız işlerin iyilik ya da kötülüğüne göre karşılığını alacağımızdır. Buna her hilekâr satıcı, her dürüst olmayan işçi ya da patron, her sadık olmayan koca vs., vs. dahildir ve liste uzar gider. O gün Tanrı'nın seçilmişleri için adalet günü olacaktır. Onların ölçeri alınacaktır!

Ama Dahası Var!

Ancak bu, hikâyenin daha yarısıdır. Sadece kötüler yaptıklarına göre yargılanmakla kalmayacaklar, doğrular da ödüllendirileceklerdir. İsa Dağdaki Vaazinde, burada kendilerine haksız davranılanların cennette “çok büyük” ödülleri olduğunu söylemiştir (Bkz. *İncil:Matta5:10*). Kendilerine kötü davranılan, terk edilen, kendilerinden çalınan, kendilerinden istifade edilen seçilmişlerin hepsi çektikleri acıların karşılığında ödüllendirileceklerdir.

Eğer bir kimse haksız yere elem çektiğinde Tanrı bilinciyle acılara katlanırsa, Tanrı'yı *hoşnut eder*. Çünkü günah işleyip dövüldüğünüzde dayanırsanız, bunda övülecek ne var? Ama iyilik yapıp elem çektiğinizde dayanırsanız, Tanrı'yı *hoşnut edersiniz*. Nitekim bunun için çağırıldınız. Mesih de kendi izinden gidesiniz diye uğrunuza elem çekerek size örnek oldu. (*İncil:I Petrus2:19-21*)

Petrus, bize haksız davranıldığında Tanrı'nın cennetten bakıp gülümsediğini; bundan “hoşnut olduğunu” söyler. Haksız yere acı çektiğimizde heyecanlanır. Neden mi? Çünkü bizler bunun için çağırıldık. Bize haksız davranıldığında şaşırılmamalıyız! Hatta, bize haksız davranılmadığında şaşırılmayız! Mesih haksız yere acı çektiği gibi, bizler de çekmeliyiz.

Sonuç olarak hepiniz aynı düşüncede birleşin. Başkalarının duygularını paylaşın. Birbirinizi kardeşçe sevin.

Şefkatli ve alçakgönüllü olun. Kötülüğe kötülükle, sövgüye sövgüyle değil, tersine kutsamayla karşılık verin. Çünkü kutsanmayı miras almak üzere

çağrıldınız, (*İncil:I Petrus3:8-9*).

Tanrı haksız yere acı çekenlerin davalarını haklı çıkarıp onların öçlerini almakla kalmayacak, aynı zamanda onlara kutsanmayı da miras verecek. Yakup bu kutsanmaya “yaşam tacı” adını verir (*Bkz. İncil:Yakup1:12*). Bunun tam olarak ne olduğunu kimse bilmez. Ama ayetin ait olduğu metinden çıkarttığımız anlama göre her ne ise bizim çektiğimiz haksızlığın kat kat üstesinden gelecek bir şeydir.

En Önce En Önemli Şeyler

Şunu bir an düşünün. Adaleti şimdi isteriz. Rab’bin dönmesini beklemeyi istemeyiz. Ama Tanrı’nın Oğlu’nun öldürülmesinin öcünün bile henüz alınmadığını biliyor muydunuz? İnsanlık tarihinin en iğrenç cinayetinin mahkemesi henüz görülmemiştir. Mesih’in öldürülmesinden sorumlu olan kişiler bir yerlerde oturmaktadırlar. Cinayet uzun yıllar önce işlendiği halde henüz mahkemesi görülmemiştir. Tanrı, Oğlu’nu çarmıha gerenleri yargılamak için Mesih’in dönüşünü beklemeyi seçmiştir. Dostum, eğer Tanrı o dava için adaleti bekletmeyi seçtiyse, bizler kimiz ki bizim davamıza öncelik tanınmasını isteyelim?

Haksız yere acı çektiğimizde Tanrı bunu bilir. Tanrı bunu bilmekle kalmaz aynı zamanda da notlar tutmaktadır, çünkü *Kutsal Kitap*yaptığımız işlere göre yargılanacağımızı vaat eder. Eğer durum buysa, bir yerlerde birisi olup biten her şeyi bir yerlere yazmaktadır! Tanrı sizi sizden daha güçlülerin istek ve kaptislerine terk etmemiştir. Çocukları, dinsel görüşlerinden ötürü terfi ettirilmediklerinde durumu bilir. Genç hanım, ahlaksal yönden taviz vermediğin için senden daha az yetenekli birinin senden daha yüksek mevkilere getirildiğini Tanrı biliyor. Kendisini terkeden kocasının aydan aya o çeki yollayıp yollamayacağını bilmeyen o anneyi görüyor. Tanrı bütün bunları biliyor ve kaydediyor. Savcıyı, jüriyi ve yargıçı şimdiden atadı. Zaten üçü de aynı kişi — Rab İsa ve mahkeme gününde seçilmişleri için adaleti sağlayacaktır.

O Zamana Dek...

Öyleyse o zamana dek ne yapmalıyız? Bu noktada İsa’nın sorusu çok büyük bir anlam taşır.

Ama İnsanoğlu geldiği zaman acaba yeryüzünde iman bulacak mı?
(*İncil:Luka18:8*)

İsa adalet geciktikçe seçilmişlerin Kendisine sadık kalıp kalmayacaklarını soruyordu. Geldiğinde seçilmişlerin olayları kendi ellerine aldıklarını mı

görecek? Geldiğinde onları umutlarını yitirmiş ve imanı tamamen terketmiş olarak mı bulacak? İsa'nın bu tür sorular sorması bile bizlere O'nun bizleri gerçekten de ne kadar yakından tanıdığını gösteriyor. Bizler için beklemenin ne kadar zor olduğunu bilir. Bizden istifade edildiğini ve kullanıldığımızı anladığımızda içimizde kendimizi batıyormuş gibi hissettiğimiz o histen haberi vardır.

İsa bu soruyu sormakla bize bir görev vermiştir: Sadık kalın; adaletin yerine gelmesi için dua edin; yargıcı ümitle bekleyin. Sadık kalmak demekle söylemek istediği, yapmayı bildiğimiz her şeyi yapıp diğer bütün şeyler için Tanrı'ya güvenmektir. Bazıları için bu, paramparça olmuş bir evliliğin parçalarını alıp onu yeniden kurmaktır. Diğerleri için yepyeni bir işe başlamaktır.

Dış dünyanın ayrıntılarından öteye bakarsak, sadakat çok daha derinlere gidebilir. Bazıları için bu, Tanrı'ya karşı duydukları şüphe ve öfkeden tövbe etmektir. Belki geçmişinizde bir yerlerde duygusal ya da hatta fiziksel bir darbe yediniz. O sırada böylesine bir adaletsizliğin size içinizde yaşattığı çatışmayı, seven bir Tanrı'nın varlığı ile bağdaştıramadınız. Ve Rab'den uzaklaştınız.

Dostum, Tanrı sizi anlıyor. Bu satırları okumanız bir rastlantı değildir. Tanrı şimdi bile sizi Kendisine geri getirmeye çalışmaktadır. Sadakatin sizin için anlamı, Tanrı'ya olan inancınızı yenilemek, şüphelerinizi O'na itiraf etmek ve imanla yürümeyi yeni baştan öğrenmek olabilir.

Bırakın Gitsin

Bazıları için sadakatin anlamı yıllardır içlerinde tuttukları acılık ve öç hislerini bırakıp salıvermektir. Belki geceleri yatağınızda yatıyorsunuz ve eski karınızla düşsel konuşmalar yapıyorsunuz. Belki de patronunuzdan öç almayı hayal ediyorsunuz. Ya da size adil olmayan biçimlerde davrananları utandırmaya yollarını düşünüyorsunuz. Bu tür şeylerin devam etmesine izin vermekle Tanrı'ya, "Senin bu konuda adaleti yerine getireceğine inanmıyorum. Benim yardımınıza ihtiyacın var," dediğinizin farkında mısınız? Tanrı'nın sizin yardımınıza ihtiyacı yoktur. Kötüleri yargılamak ve masumları savunmak için Mesih'i yargıç olarak atamıştır. Size acı çektirenlere karşı içinizde kin ve düşmanlık hisleri biriktirirseniz yaranız sadece daha da derinleşir. Etrafınızdakiler de bundan zarar görürler, çünkü kin bir zehir gibidir. Dokunduğu her şeye zarar verir.

Size zarar verip sizi üzmüş olan insanların size daha fazla zarar vermelerine izin vermenin size bir yararı yoktur. Öfkenizin tamamını Rab'be açın. O'na şimdi ve artık O'nu yargıcınız ve öç alıcınız olarak gördüğünüzü söyleyin. O'ndan size yaşamınızın parçalarını nasıl yeniden bir araya koyacağınızı göstermesini

isteyin. Bu bir günde olacak bir şey değildir. Ancak Rab sadıktır. Sizden bütün istediği de O'nun sečilmiřleri için adaleti getireceğini bilerek O'na sadık kalmanızdır!

İnsanoğlu Kendininkileri almak için geri döndüğünde

Sadıktır.

Bütün insanlığın Yargıcı tahtına oturduğunda

Hakikatlidir.

Ve ben de yaptığım ve yapmadığım şeyler için yargılanmak üzere

O'nun huzurunda özürsüz, mazeretsiz durduğumda

Dileğim beni de sadık ve hakikatli bulmasıdır!

5. Zorluklar Aracılığıyla İlerlemek

Kutsal Kitap'ta Lazar'ın ya da Yusuf'un yaşamlarının anlatımları bir şeyi çok açık bir biçimde dile getirir: o da *Tanrı'nın, çocuklarının yaşamlarındaki sıkıntıları kullandığıdır*. Ancak sıkıntılar sadece birer alet değil, ruhsal yaşamlarımızın derinleşip zenginleşmesi için Tanrı'nın en etkili silahıdır. Bizim aksilikler olarak gördüğümüz durumlar ve olaylar çoğu kez ruhsal yönden kuvvetle büyüdüğümüz süreleri başlatan şeylerdir. Bunu bir kez öğrenip yaşamın ruhsal bir gerçeği olarak kabul ettikten sonra sıkıntı ve zorluklara katlanmamız kolaylaşır.

Pavlus da kafasında aynı ilke olarak,

“Tanrı'nın Kendisini sevenlerle, amacına göre çağırılmış olanlarla birlikte her durumda iyilik için etkin olduğunu biliriz” demiştir.
(*İncil:Romalılar8:28*)

Bu şartlı bir vaattir. Tanrı'yı sevmeyen ve O'nu tanımak ya da ruhsal yönden gelişmek gibi şeylerle ilgilenmeyen kişi için her şey iyilik için etkin olmaz, çünkü bazen o “iyilik” sıkıntı ve zorluğun sonucu olarak alınan ders ya da gelişen karakter derinliğidir. Sabırlı olmayı, Tanrı'nın bakış açısından öğrenmemiz iyidir. Güzel ya da sevimli olmayan kişileri sevmeyi öğrenmemiz iyidir. Tanrı için karakter, zenginlik, mevki, sağlık ve bizim çok değerli bulduğumuz diğer birçok şeyden daha değerlidir.

Kimin İyiliği?

İncil:Romalılar8:28'deki “iyilik” işini kaybedip de sonunda daha iyisini bulan bir adamın öyküsü değildir. Ama işini kaybedip de Tanrı'ya günlük ihtiyaçları için her gün güvenmenin ne demek olduğunu çok daha iyi anlayan bir adamın öyküsü olabilir. *İncil:Romalılar8:28*'deki “iyilik” sevgilisini kaybedip de daha sonra daha iyi birini yakalayan genç bir kadının öyküsü değildir. Bunun yerine sevgilisini kaybetmenin trajedisi aracılığıyla Tanrı'nın onu yaşamını Kendisine hizmete adanması için çağırdığını fark eden bir genç kadının öyküsü olabilir.

Çoğumuzun sıkıntı ve güçlüklerle bu kadar mücadele etmemizin nedeni Tanrı'nın olaylara bakış açısını ve O'nun önemli gördüğü şeyleri henüz bizim edinmemiş olmamızdır. *Dikkat ederseniz Kutsal Kitap*'ta öyküleri anlatılan kişilerin öykülerinin “Onlar ermiş muradına biz çıkalım kerevetine” sözleriyle bitmediğini çabucak göreceksiniz. Çoğu kez öyküleri bu sözlere tam karşıt bir biçimde biter. Musa, Vaat Edilen Diyar'dan sadece birkaç mil uzaklıktayken çölde öldü. Geleneklerin anlattığına göre Pavlus, Roma İmparatoru Neron tarafından başı kesilerek öldürüldü. Havarilerin çoğu şehit oldular.

Bütün bu örneklere bakarak, Tanrı'nın çocuklarının mutlu olmasını hiç istemediği anlamını mı çıkartmamız gerekiyor? Hayır! Bizlere cennetin büyük bir sevinç ve mutluluk diyarı olduğu söylenmiştir. Ama Tanrı bizim için sadece sorunsuz bir yaşamdan çok daha fazlasını ister. Gerçek şudur ki, bizim sorunsuz olduğunu düşündüğümüz insanlar dünyanın en mutsuz insanlarıdır. Çoğu kez can sıkıntısından ölürlür. Bir süre sonra can sıkıntıları onları başlarına sorunlar açacak şeylere yöneltir. Sorunsuz bir yaşamın mutlu bir yaşam olduğunu düşünmek yanlıştır.

Mutluluğun Tanımı

Mutluluk, Tanrı'nın tanımladığı biçimiyle, “Bir insanın ruhunun derinliklerine uzanan bir iyi olma durumudur.” Sadece şartlarla bağlantılı değildir.

...içinden hiçbir iyilik çıkmayan, sıkıntı yüklü bir yaşamdan daha kötü bir şey yoktur.

Duygular üzerindeki etkisi bir anlık heyecandan çok daha ileridir. Ve daha çok şeyler elde etmekle ele geçmez. Durumumuzu değiştirmek ya da düzeltmekle de elde edilmez. Tanrı'nın çocukları için istediği mutluluk sadece ruhsal gelişme ve olgunlukla gelir. Bundan başka kalıcı bir mutluluk yoktur.

Tanrı bizim mutlu olmamızı ister ama bu, dünyanın savunuculuğunu yaptığı türden bir mutluluk değildir. Bizim mutluluğumuzu arzulayışı bizim ruhsal yönden “gelişmemizi” arzulayışıyla dışavurulur. Pavlus bunu şöyle dile getirmiştir:

Böylece artık insanların kurnazlığıyla, aldatıcı düzenler kurmaktaki hüneleriyle, her öğretinin yeliyle çalkalanan ve öteye beriye sürüklenen çocuklar olmayacağız. Bunun yerine, sevgiyle gerçeğe uyararak bedenini başı olan Mesih'e doğru her yönden *büyüyeceğiz*, (*İncil:Efesliler4:14,15*).

Kişinin ruhsal yönden olgunlaşmadan olduğu yerde kalması bir gün imanı bırakması riskidir. Tanrı'nınkinden farklı bir yaşama bakış açısı ya da yaşam felsefesini kabul etmek bir yalanı kucaklamaktır. Bir yalanı kucaklayan kimse çok uzun bir süre “mutlu” olmamıştır. Bu yüzden Tanrı'nın bakış açısından bakıldığında ruhsal büyüme, sadece ruhsal iyiliğimiz için değil, genel mutluluğumuz için de elzemdir. Öyleyse, ruhta sürekli büyümemiz Tanrı'nın bizleri yaşamlarımız için olan Kendi amaçlarıyla uyum içinde tutmasının bir yoludur.

Ruhsal büyümemiz için sıkıntılar, Tanrı'nın en etkin aletleri olduklarından ne kadar büyümek istediğimiz, sıkıntılarla başarıyla başa çıkıp çıkmamızla ruhsal bakımdan bağlantılıdır. İnanlılar olarak olgunlaşma konusuyla çok yakından ilgilenmeyenler sıkıntılar karşısında zor zamanlar yaşayacaklardır. Tanrı'yı suçlamaya ve kin tutmaya yatkın olacaklardır. Sıkıntıyı Tanrı'nın onların *lehine* yapmaya çalıştığı bir şeyden çok onların *aleyhine* yapmaya çalıştığı bir şey olarak görecektirler. Hepsi, bir bakış açısı ve sizin için en önemli şeyin ne olduğu meselesidir. Bizim için en önemli olan şey, rahat, lüks ve zevk dolu bir hayatsa sıkıntılara karşı fazla hoşgörülü olmayız. Onu, Tanrı'nın bizim için olan planı olarak görmek yerine yaşamımızda bir aksama, bir kesinti olarak görürüz.

Ama Tanrı'nın en önem verdiğimiz şeyleri biçimlendirmesine izin verdiğimizde sıkıntılar yeni bir anlam kazanırlar. Onları, Tanrı'nın yaşamımızda gerçekleştirdiği şeylerin bütününe ayrılmaz bir parçası olarak görürüz. Sıkıntıların bazen daha büyük bir sevinç ve huzur verebileceğini görmeye başlarız. Paniğe kapılıp Tanrı'nın bizi unuttuğuna karar vermek yerine sevinebiliriz. Neden mi? Çünkü Tanrı yaşamımızda bir başka iyi şeyi gerçekleştirmek sürecinde olduğunu biliriz.

Ruhsal insanlar sıkıntılardan Tanrı'nın onlara öğrettiği şeylerden ötürü heyecan içinde çıkarlar. Dünyasal insanlar Tanrı'nın “başlarına gelmesine izin verdiği şeylerden” ötürü sıkıntılarında kin ve öfke dolu bir biçimde çıkarlar. Ayetin ikinci kısmını işlerine gelecek bir biçimde unutarak “Her şeyin her durumda iyilik için etkin olmadığını” söylemekte acelecidirler.

Her Yıl Yeniden Öğrenilen Bir Ders

Öyle görünüyor ki, ben şu dersi yılda en az bir kez öğrenmek zorundayım. Ben iş bitirici bir insanım; projelere başladığını ve onların bittiğini görmeyi severim. Aynı anda birkaç projem olması bana zevk verir. Hedefler edinmeyi severim. Her zaman yapılacak şeylerin listelerini çıkartmaktayım. Bu aktif kişiliğim ve yaşam biçimimden ötürü benim için hasta olmaktan daha can sıkıcı bir şey yoktur. Hastalığı zaman israfı olarak değerlendiririm! Önce kızıp, “Rab, yapmakta olduğum şeylerin farkında mısın? Hasta olmaya zamanım yok” derim.

Sonra Tanrı'ya hizmet işinde olduğumu hatırlayıp ruhsal görünmeye çalışarak, “Rab, senin için zarar görecek! Eğer ben hemen iyileşmezsem, senin işine ne olacak?” derim.

Sonunda Tanrı'nın benim O'nun işine olan bağlılığımdan etkilenmediğini, O'na rüşvet verip O'nu elimde oynatamayacağımı anlarım. Ancak o zaman doğru soruları sormaya başlarım: “Rab, bana ne söylemeye çalışıyorsun? Benim ne öğrenmemi istiyorsun? Yaşam biçimimde neyin değişmesi ya da neyin yaşamımdan çıkarılması gerekiyor?” Her nedense hastalıkla yatağa serilmedikçe Rab'be bu tür soruları sormaya fazla istekli değilimdir. Çünkü diğer zamanlarda “Rab'bin işini yapmakla fazlasıyla meşgulümdür.”

Böyle zamanlarda, Tanrı bana hayatımda öğrendiğim en heyecanlı şeyleri öğretmiştir. Vaaz vermek için kürsüye döndüğümde anlayış ve şevk ile doluyumdur. Bu bana o kadar çok kez olmuştur ki, şimdi artık hastalandığımda cemaatim heyecanlanıyor. Hasta olmamı istediklerinden değil, iyileşip, ayağa kalkıp, öğrendiklerimi onlarla paylaştığımda aldıkları bereketten ötürü...

Bunu Söylemek Senin İçin Kolay

Sizin yaşamınızda karşı karşıya olduğunuz sıkıntının benim yıllık gribim ya da başka bir mevsimsel hastalığımın çok daha ciddi bir şey olduğunu anlıyorum. Ve konu insanların yaşadığı sıkıntı ve zorluklar olduğunda, kitaplar ve değişik yayınlarda ve vaaz ve konuşmalarda konuyu fazlasıyla basitleştirmeye olan yatkınlığın farkındayım ve durum bana da acı veriyor. Ama gerçek şudur ki, Tanrı şimdi içinde olduğunuz sıkıntıyı sizi ruhsal bakımdan geliştirmek için kullanmak istemektedir. *Kutsal Kitap* bizlere Tanrı'nın yaşamımızdaki bütün sıkıntıları bir tek sözcükle silip atabileceğine dair birçok neden vermektedir. Ancak deneyimlerimiz Tanrı'nın bu yolu seçmediğini bize göstermektedir. Rahatımız, lüksümüz ve zevkimizden önemlisi ruhsal bakımdan büyümemizdir.

Eğer İnanlı'ysak — yani İsa Mesih'in çarmıhtaki ölümünün bizim günahımızın bedeli olduğuna güvenmişsek — Tanrı bizi bir okula koymuştur. Bize Kendisi hakkında bir şeyler; Kendi sadakati, Kendi iyiliği, Kendi merhameti, Kendi kutsallığını bizlere öğretme sürecindedir. Her okulda olduğu gibi bazı dersler diğerlerinden daha ilgi çekicidir. Eğer dürüst konuşursak “Sıkıntı 101” dersinin en sevdiğimiz derslerden biri olmadığını itiraf ederiz. Ama eğer “Rab'de büyüyeceksek” çok gerekli bir derstir.

En Çok Kullanılan Ayet

Konu sıkıntılardan açılınca *Kutsal Kitap*'ın en çok kullanılan ayeti *İncil:Yakup1:2*'dir. Ne yazık ki bu tür ayetleri o kadar iyi biliyoruz ki bir süre

sonra üzerimizdeki etkilerini yitiriyorlar. Durum bu olduğu için bu ayeti aktarmadan önce kasten bu bölümü bekledim.

Biz bunu itiraf etmekten ne denli nefret edersek edelim, Yakup'un sözlerinin gerçeği çok temeldir. Sıkıntı anlayışımızın üzerinde durduğu temel görevini yapar. Yakup şöyle yazmıştır:

Kardeşlerim, çeşitli denemelerle yüz yüze geldiğiniz zaman, bunu büyük sevinçle karşılayın. Çünkü bilirsiniz ki, imanınızın sınanması dayanma gücünü yaratır. Dayanma gücü de, hiçbir eksiği olmayan, olgun ve yetkin kişiler olmanız için tam bir etkinliğe kavuşsun, (*İncil: Yakup1:2-4*).

Bu ayetlerde dikkat etmemiz gereken birkaç nokta vardır. İlk önce sıkıntılara karşı verdiğimiz ilk karşılık sevinç olmalıdır. İlk bakışta, Yakup, büyük bir duygusuzluk sergiliyor gibidir. Ben yaşamımda sıkıntılı bir dönüm noktasındayken bir vaizin gelip bana *sevinmemisöylemesi* istediğim en son şeydir! Ancak Yakup bizlere sıkıntıdan ötürü sevinmemizi söylemiyor. Sıkıntılar kendi başlarına bir sevinç kaynağı oluşturmazlar. Bir şeylerin iyi gitmediği her seferinde görev yaparcasına ve isteksizce “Rab’be hamdolsun,” dediğimizde sadece kendimizi kandırmış oluyoruz.

Yakup, sıkıntıların ortasında neden sevinçli olmamız gerektiğini açıkça söylüyor. Ama bunu bir neden biçiminde değil de bir sanı biçiminde söylüyor. Yakup, okuyucularının ruhsal gelişme işine kendilerini çok kaptırdıklarından sıkıntılar aracılığıyla ruhta daha çok gelişeceklerini anladıklarında sonuç olan büyümeden ötürü sevineceklerini söylüyor! İmanımızın sınanması dayanma gücünü arttırır. “Dayanma gücü insanı olgunlaştıran bir etkidir. *Kusursuzsözcüğü* olgunluğu çağırıştırıyor. İnsanlar zorluklara katlanmaya zorlandıklarında herhangi bir biçimde olgunlaşırlar. Yakup, dayanma gücünün bireylere büyük bir olgunluk getirebileceğini söyler.

Yakup, bu olgunlaşma sürecini kesebilecek bir yol olduğunu söyler. Okuyucularına, “dayanma gücü tam bir etkinliğe kavuşsun” der. Burada ima edilmek istenen sıkıntılara doğru olmayan bir biçimde karşılık vererek olgunlaşma sürecine kısa devre yaptırdığımızdır. Sıkıntılara karşı durarak, kendimizi Tanrı'nın yaşamlarımızda gerçekleştirilmek istediği işten mahrum ediyoruz.

Başlarına gelen bir sıkıntıdan ötürü Tanrı'ya kızan birkaç kişi tanıyorum. Bunlardan birisi işinde hak ettiği gibi terfi etmediği için bir daha İnanlılar topluluğuna ayağını basmak istemiyor. Başka bir hanım, Tanrı kızının İnanlı olmayan birisiyle evlenmesine engel olmadığı için kızgın. Bu durumların her birinde trajedi, bu insanların kendilerini ruhsal bakımdan bir kenara atmış

olmalarıdır. Sıkıntılarına bakış açılarını değiştirmedikçe ruhsallıkta bir santim bile büyüyemezler. Tanrı'nın büyümeleri için yaşamlarına koyduğu şey onları ruhsal bir komaya sokmuştur. Neden mi? Çünkü, "dayanma gücünün... tam bir etkinliğe kavuşmasını" reddetmişlerdir.

Ruhsal olgunluk ve büyümeye kendimizi adamadıkça Yakup'u asla ciddiye alamayız. Acı çekmemizde hiçbir sevinç olamaz. Yakup, bu iman sınamalarının dayanma gücü yaratacağını öğrendiklerinde okurlarının çoğunun büyük bir heyecana kapılıp sıkıntıya aldırılmayacaklarını düşünmüştü.

Sevinmek Mi?

Belki şu anda, *Bu gülünç bir şey. Kim sıkıntıyla karşı karşıya kaldığında sevinecek kadar ruhsallıkta büyümeyi isteyebilir?* diye düşünüyorsunuzdur. Eğer tutumunuz buysa, aynı ayetlerin devamı olan ayetler tam sizin içindir.

Sizden birinin bilgelikte eksiği varsa, herkese cömertçe, azarlamadan veren Tanrı'dan istesin; Tanrı ona verecektir. Yalnız hiç kuşku duymadan, imanla istesin. Çünkü kuşku duyan kişi rüzgârın sürükleyip savurduğu deniz dalgasına benzer. Tüm yaşamında böyle değişken, kararsız olan adam Rab'den bir şey alacağını ummasın. (*İncil:Yakup1:5-8*)

Yakup'un gerçek dünyayla ilgisi falan kopuk değildi. İnsanlara sıkıntılarının ortasında sevinmelerini söylediğinde sözlerinin onlara ne kadar tuhaf geldiğinin farkındaydı. Bunun üzerine sözlerine, "Hey, eğer bunu kabul edilemeyecek kadar zor bir şey olarak görüyorsanız Rab'den bunu size çok açık bir biçimde bildirmesini isteyin" diye devam etti. Bilgelik derken söylemek istediği budur. Bilgelik, olayları Tanrı'nın bakış açısından görme yeteneğidir, genellikle resmin tamamını görme meselesidir. Bu durumda resmin tamamı Tanrı'nın çocukları için istediklerinin en iyisi olan — ruhsal olgunluktur.

Uzun bir süre, sıkıntılarla ruhsal gelişme arasındaki bu bağlantıyı kabul etmekte zorluk çektim. Bağlantıyı kafamda anlıyordum ama duygusal bakımdan kabul edilmesi zor bir şeydi. Tanrı'nın insanlara bir şeyler öğretmek için hastalık ve trajedileri kullanması hakkındaki bütün bu öğretilerin Tanrı'yı korumak gibi bir şey olduğunu düşünürdüm. İnsanlar bazı şeyleri örtbas etmeyi severler, ve bunun da başka türlü açıklanamayan şeylerle başa çıkmanın bir yolu olduğu sonucuna varmıştım.

Sorumun köküne indiğimde bunun bir iman sorunu olduğunu anladım. Tanrı'nın bizi olgunlaştırmayı acı çekmemize izin vermeye razı olacak derecede istediğini kabul etmem zordu. Ruhsal büyüme söz konusu olduğunda sıkıntı Tanrı'nın gözünde ödenecek küçük bir bedeldir. Biraz önce incelediğimiz

ayetleri etüt ettikçe konunun ruhsal gelişme için sıkıntının gerekmesinin benim için adil bir takas yolu olup olmadığını açıkça gördüm. Konu, bu konuda Tanrı'nın Sözü'ne inanıp inanmayacağım ve sıkıntılara bu açıdan bakıp bakmayacağımdı.

Sanırım benim bu konuda kafamda bir o yana bir bu yana gidip gelmem Yakup'un "imanla" istememizi söylediği zaman değinmek istediği noktaydı. Yani, Tanrı bize beklediğimiz cevabı verdiğinde bu konuda tartışmadan ya da onu sadece dikkate almakla kalmayıp yanıtı kabul etmemiz gerekliliği vardı. Tanrı'nın Sözüne inanıp ona göre yaşamamız gerektir. Bizler bunu yapmaya razı oluncaya dek olayları asla açık bir biçimde anlayamayacağız.

İşin tuhaf yanı bu ilkeyi kabul etmemi bu kadar zor kılanın o anda çekmekte olduğum sıkıntı olmadığıydı. Yaşamımdaki sıkıntı aracılığıyla gelen ruhsal yararı çok açık bir biçimde görebiliyordum. Başka insanların karşı karşıya olduğu şeyler beni rahatsız ediyordu: Boşanmalar, ciddi hastalıklar, dostlar, aile ve mal mülk kaybetmek gibi. Onların durumlarına bakıp, *Rab, burayla ilgileniyor musun? Bu insanlar bunu hak etmediler! Ne yapıyorsun?* diye düşünürdüm.

Ama bu insanları teselli etmek için yanlarına gittiğimde gördüğüm şey Tanrı'nın onlara, onların bana cesaret verecek noktada olacakları kadar yardımcı olduğuydu. Kocalarının kendilerini terkettiği kadınlar merhameti ve ihtiyaçlarını sağlamasından ötürü Tanrı'ya şükrediyorlardı. İşlerini kaybeden ama bu yüzden de aileleriyle daha çok birlikte vakit geçiren, onları teker teker yeniden keşfeden ve bundan ötürü de Tanrı'ya hamt eden adamlar gördüm. Sahip oldukları her şeyi bir yangında kaybeden bir çifti hiç unutamayacağım. İlk şok geçtikten sonra, Tanrı'nın buna neden izin verdiğini anlamaya başladılar. Çok geçmeden neyin gerçekten önemli olup neyin olmadığını daha iyi anladıkları için sevinerek Tanrı'nın ihtiyaçlarını karşılamadaki sadakatine tanıklık etmeye başladılar.

Bir gün bir restoranda oturuyordum ve garson kızın boynunda bir haç olduğunu gördüm. Ona Mesih İnanlısı olup olmadığını sordum. Gözlerinde yaşlar belirdi ve "Evet" dedi. Bana duyduğum en üzücü hikâyelerden birini anlattı. Noel'den dört gün önce kocası onu başka bir kadın için terk etmişti. Durumu daha da kötüleştiren, kadının kızı ve oğlunun da kendisine karşıt bir tutum almaları ve kadını Noel'i tek başına geçirmeye bırakarak Noel'de kocası ve onun kız arkadaşıyla birlikte olmayı planlamalarıydı. Ama kadının dudaklarından dökülenler eleştirisel ve içerleme dolu sözler değildi. Bunun yerine kendisine kuvvet verdiği için Tanrı'ya şükrediyordu. Tanıklık ettiği kişilere de durumu aynen böyle anlatmıştı. Hayretler içinde kalmıştım.

Bu tür gerçek yaşam öyküleri, ve Tanrı'nın sözlerinin kendisiyle birlikte

sıkıntılarının ortasında Tanrı'ya güvenilebileceğine, Tanrı'nın iyilik tanımlamasını yaşamımıza uyarlar ve O'nun en önemli saydığı şeyleri kabul edersek her şeyin birlikte gerçekten de iyilik için etkin olacağına sonunda ikna oldum. Tanrı'nın ruhsal yaşamımızda büyümemiz için her birimizin tam olarak ne kadar baskıya ihtiyacımız olduğunu bildiğini anladım. Benim için eli kolu bağlı bir şekilde başka insanların acı çekmesini seyretmek zordu çünkü Tanrı'nın onların iç dünyalarında neler gerçekleştirdiğinin farkında değildim. Benim bakış açım dışta olup bitenlerle sınırlıydı.

İyice Bakmak

Sıkıntılarla başa çıkmak bir ameliyata hazırlanmak gibidir. Doktorun söylediklerine inancımızı bağlayarak eğer ameliyat olursak daha iyi olacağımıza inanırız. Ama bu ameliyatın acısını azaltmaz. Kendimizi operatörün ellerine teslim ederek söylediğimiz şey bu, bize acıya mal olsa da amacımızın sağlıklı olmak olduğudur. Sıkıntılar da böyledir. Bizi bir amaca götüren bir yoldurlar. Ruhsal yaşamlarımızın ilerlemesi için Tanrı'nın elinde bir alettirler.

Belki böyle bir tutumu kendinize mal etmeyi çok zor buluyorsunuz. Kendinizin ya da sevdiğiniz birinin yüz yüze olduğu sıkıntının ışığında bu, bir şeker ya da Mesih İnanlıları'nın Tanrı'yı kötü görünmekten kurtarmak için kullandıkları bir özür gibi gelebilir. Şu soru üzerinde düşünmenizi istiyorum: Eğer sıkıntılar Tanrı'nın elinde bir alet değilse nedirler? Seçenekleriniz nelerdir?

Tanrı'nın kötülükle evrensel bir savaş içinde olduğunu söyleyen bazılarının düşünce biçimini benimseyebilirsiniz. Bu düşünceye göre Tanrı bir raunt kaybettiğinde sıkıntılar ortaya çıkarlar. Ancak bu tür bir dini kabul etmek Mesih İncısını terketmek demektir. *Kutsal Kitap*'taki Tanrı'nın bu tür bir dünya görüşüne sığmasının imkânı yoktur. İkisi de birbirinden çok farklı düşüncelerdir.

Şimdi birisi çıkıp da, Tanrı'nın aldırmadığını bu yüzden de bizim karşı karşıya olduğumuz sıkıntılarla ilgilenmediğini söyleyebilir. Buradaki sorun, Tanrı'nın sevgi ve ilgisi sorusunun iki bin yıl önce Tanrı Kendisi için en değerli olan şeyi insanlar için kurban ettiğinde halledilmiş olmasıdır. Sevgi konusuyla ilgili herhangi bir soruyu çarmıh yanıtlar.

Kimisi çıkıp Tanrı'nın var olmadığını söyleyebilir. Ancak Tanrı'nın bizim O'nun davranmasını *isteyebileceğimiz biçimde* davranmaması O'nu var olmayışını kanıtlamaz. Bu, karımın var olup olmadığına karımın benim onun davranmasını istediğim biçimde davranıp davranmamasına bakarak karar vermem gibi bir şey olur.

Dünyadaki adaletsizlik sorunu C. S. Lewis'i Mesih İnanlı olmaktan alıkoydu.

Birçokları gibi o da, dünyadaki bu kadar kötülüğün ışığında iyi bir Tanrı olmasının imkânsız olduğunu düşünüyordu. *İnanç—Hıristiyanlığın Özüadlı* kitabında, bu kafa karıştıran soruyla başa çıkmak için çıktığı uzun ve çetin yolculuğu tanımlamaktadır.

Tanrı'nın var olmadığını söylemek için tartıştığım nokta evrenin çok zalim ve adil olmayan bir yer olduğuydu. Ama ben bu adil ya da adil olmayan düşüncelerini nereden edinmişim? Bir insanın doğru bir çizginin ne olduğu hakkında bir fikri yoksa bir çizgiye eğri diyemez. Bu evrenin adil olmadığını söylerken bu evreni neyle kıyaslıyordum. Her şey A'dan Z'ye kadar kötü ve anlamsızsa, neden her şeyin bir parçası olması gereken ben, kendimi ona karşı şiddetli tepki gösterir buluyordum? ... Tabii ki adalet konusundaki düşüncelerimin sadece bana özel bir düşünce olduğunu söyleyerek onları bırakabilirdim. Ama eğer bunu yaparsam, Tanrı konusundaki tartışmam da sona ererdi — çünkü tartışmam, bu durumun benim özel bir fantezimi gerçekleştirmek için oluştuğuna değil dünyanın gerçekten adil olmadığını söylememe bağlıydı.

Sıkıntı ve zorluklar var olduğundan ötürü Tanrı'nın varlığını inkâr etmek, Tanrı'nın var olduğunu ispat etmesi için benim arzularıma göre davranması gerektiğini söylemektir. Böyle bir yaklaşımda bulunanların yanıtlaması gereken birçok sorun olduğu açıktır.

Soru sıkıntılar olduğunda iyi seçenekler gerçekten de yoktur. Sıkıntılar Tanrı'nın çocuklarının büyümesi için kullandığı aletlerdir. Bu ilkeyi reddetmek Tanrı'nın yaşamınızda gerçekleştirmeyi istediği her şeyi reddetmek; ruhsal büyümeye hayır demektir.

Yaşam Tacı

Yakup bu bölümü ilginç bir vaatle bitirir:

Ne mutlu denenmeye dayanan kişiye! Denemedi başarıyla çıktığı zaman, Rab'bin kendisini sevenlere vaat ettiği yaşam tacını alacaktır.
(*İncil:Yakup1:12*)

Sıkıntı bu yaşamda bizi ruhsal olgunluğa götürmekle kalmaz, gelecek yaşamda da bizlere bir yaşam tacı satın alır. Tanrı sıkıntıyla başa çıkmaya çalışmanın verdiği sarsıntıyı anlar. Sıkıntı önümüze çıktığında yapmaya zorlandığımız fedakârlıkları görmezlikten gelmemiştir. Bu yüzden “denenmeye dayanan” kişilere özel bir ödül hazırlamıştır. Burada yine şartlı bir vaatle karşı karşıyız. Bu ödül Mesih'i yaşamlarına istekle kabul edenler için saklanmaktadır. Bunlar, Tanrı'nın yapmak istediği bir şey olduğunu, karşı karşıya oldukları sıkıntıdan

ötürü yaşamlarında iyi bir şeyin gerçekleşeceğini anlayanlardı.

Siz de azimle sebat ediyor musunuz? Dayanıyor musunuz? Yoksa olup bitenlere karşı mı koyuyorsunuz? Yaptıklarından ötürü Tanrı'ya kızgın mısınız? Dostum, Tanrı sıkıntıları kullanarak sizi daha ilere götürmek istiyor. Karakteriniz İsa Mesih'inin bir aynası olana dek, büyüüp olgunlaşmanızı istiyor. Sizin için hedefi bu. Ve bunu gerçekleştirmesinin yolu sıkıntılardır. Neden O'na güvenmemeli? O'na karşı koymak boşunadır. Üzüntünüz sadece kat kat artar, çünkü içinden hiçbir iyilik çıkmayan sıkıntı dolu bir yaşamdan daha kötü bir şey yoktur.

Neden Rab'be, "Rab, bundan hoşlanmıyorum, ama iman yoluyla yaşamımda iyi bir şeyler gerçekleştirmeye çalıştığına inanıp sevineceğim," demiyorsunuz? Zaman geçtikçe "iyi"yi görmeye başlayacaksınız. Huzur duymaya başlayacaksınız. Sıkıntınız aracılığıyla ilerlemeye başlayacaksınız.

6. Lütfen Dikkat!

Satılık bir katırı olan bir çiftçi hakkında eski bir fıkra vardır. Çiftçi bu katırın verilen her emre itaat ettiğini söylüyormuş. Katır almak isteyen bir adam bu iddiaya pek inanmamış ve çiftçiyle katırını sınınamaya karar vermiş. Bunun üzerine katıra, “Otur” demiş. Katır ayakta durmaya devam etmiş. Alıcı, “Otur” diye bağırmış. Ama katır hiç kıpırdamamış. Adam çiftçiye dönüp, “Bu katırın söylenen her şeye itaat edeceğini söylüyorsunuz, ama ben onu oturtamıyorum” demiş. Çiftçi gülümsemiş. Yere uzanıp bir sopa almış, sonra katıra doğru yürüyerek kafasına vurmuş ve “Otur” demiş. Katır hemen oturmuş. Şaşırان alıcıya dönen çiftçi, “Önce ilgisini çekmeniz gerekiyor,” demiş.

Korkarım bazılarımız o ihtiyar katır gibiyizdir. Tanrı'nın yaşamlarımızda sıkıntılar olmasına izin vermesinin bir nedeni de ilgimizi çekmek içindir. Kendi etkinliklerimiz ve meşgul programlarımıza kapılıp Tanrı'yı görüş alanından çıkmamız mümkündür. İlgimizin odak noktası, amaçlarımız, işlerimiz, ailelerimiz ve diğer kişisel ilgilerimiz olduğunda Tanrı'ya yaşamlarımızda en önemli yeri vermeyi ihmal ederiz. Bunun sonucu olarak ruhsal hassaslığımızı kaybederiz.

Ruhsal bakımdan hassas olmamamız genellikle farkında olmadığımız bir şey değildir. Bu iş yavaş yavaş gerçekleşir. Benim için programımı fazla doldurduğum ve çok meşgul bir hale gelmeme izin verdiğimde olur. Durum ne olursa olsun, kendimiz ve kendi ilgilerimizle fazlasıyla meşgul olduğumuzda Tanrı bunun çok iyi farkındadır. İlgimizi Kendisine çekmek için ne zaman bir kesinti planlaması gerektiğini bilir.

Başka Bir Yol Yok Mu?

Ortaya hemen şöyle bir soru çıkar: İlgimizi çekmenin başka bir yolu yok mudur? Bunun acı veren ve trajik bir şey mi olması gerekir? Bunun yanıtı ilke olarak, hayırdır. Kişinin ilgisini sıkıntıdan başka yollarla da çekmek mümkündür. Ancak bir dakika düşünün. Vaizin sizden söz ettiğinden çok emin olduğunuz halde dışarı çıktığınızda bu konuda hiçbir şey yapmadığınız kaç tane vaaz dinlediniz? Kaç kez ruhunuzu harekete geçiren ve size daha yüksek bir standarda göre yaşama arzusu verene tanıklıklar dinlediniz? Ama yine de, İnanlılar topluluğundan daha tam dışarı çıkarken dünyasal bir sorun kafanıza geldi ve bütün o asil plan ve isteklerinizi alıp götürdü.

Bazen ilgimizi çekmek için bir vaazdan fazlası gereklidir. Kalpten bir inanç bile yeterli değildir. Uyanmamız için genellikle biraz sarsılmamız gerekir. C. S. Lewis, *Acı Sorunu* adlı harika kitabında bunu şöyle dile getirir:

Tanrı zevk aracılığıyla bize fısıldar, vicdanımız aracılığıyla bizimle konuşur, ama acılarımız aracılığıyla bize bağırır. Acı sağır bir dünyayı uyandırmak için Tanrı'nın kullandığı megafondur.

Her şey istediğimiz gibi gittiğinde bazen düşüncelerimizi Tanrı'ya yöneltmek zordur. A, tabii, hepimiz böyle yapmamız gerektiğini biliriz. Ama çaba gerektiren bir şey olur. Her şey iyi gittiğinde çabucak bir kendimize güven ve kendimizi beğenmişlik havasına gireriz. Dualarımız cansız olur. Tanrı'nın Sözü rahat içindeki kulaklara hoş gelmez. Ve durumları daha da kötüleştiren iyi olma hissimizi ruhsal olmakla karıştırmamızdır. *Hiçbir şey kötü gitmediğinde bunu yanlış olarak her şeyin iyi gittiği şeklinde yorumlarız.*

İsa'nın sevgisinden diğer insanlara bahsetmiş olanlar neden söz ettiğini anlarlar. Hiçbir büyük sorunu olmayan İnanlı olmayan biri için Kurtarıcıya olan gereksinimini anlamak imkânsız gibidir. Her şey iyi giderken neden Tanrı'yla her şeyi bozmalı? Neden ölümü düşünmeli? Hatta yarını bile neden düşünmeli?

Ama sıkıntı dolu bir deneyimi yaşamakta olan o insanlara dönün ve tamamıyla değişik bir tutum göreceksiniz. Daha önce çok az önem verdikleri bir şey şimdi önem verdikleri tek şeydir. Bir zamanlar çok büyük önemi olan şeyin ise şimdi artık hiçbir çekiciliği yoktur. O kişinin ilgisi birden bire Tanrı'ya yönelmiştir.

Oğlum Andy, geçenlerde yıllardır uyuşturucu bağımlılığını yenmeye çalışan bir arkadaşına bir yıl kokain kullanmadığı için bir plaket vermek üzere Cocaine Anonymous'a (CA) (kokain bağımlılarını bu alışkanlıktan vazgeçirmeye yardım etmek için özel bir dernek) davet edilmişti. Daha sonra söylediği bir söz ilgimi çekti. Dedi ki, "CA'da hiç ateist kimse yok." Alcoholic Anonymous (AA) (Alkol bağımlılarını bu alışkanlıktan vazgeçirmeye yardım etmek için özel bir dernek), Narcotics Anonymous (NA) (Uyuşturucu bağımlılarını bu alışkanlıktan vazgeçirmeye yardım etmek için özel bir dernek), ve CA'nın temel ilkelerinden biri bu maddelere bağımlıların bu alışkanlıklardan kurtulmak için kendilerinden daha büyük bir gücün yardımına ihtiyaçları olduğudur. Gruplar, bu daha yüksek gücün ne ya da kim olduğunu keşfetmeyi ya da tanımlamayı tamamen üyelerine bırakıyorlar. Birçoğu bağımlı oldukları gerçeğiyle yüz yüze gelmeden önce Tanrı için fazla vakitleri olmadığını itiraf ettiler. Ancak Tanrı'ya ya da "daha büyük güce" zaman ayırmaya başladıktan sonra O, günlük yaşamlarında önemli bir rol oynamaya başlamış. Bu insanların hepsi yardıma ihtiyaçları olduğunun farkındaydı. Zorluk ve sıkıntılarının gücü işte böyledir. En güçlü ve en inatçılarımızı bile dizlerimizin üzerinde duaya çöktürürler. Değeri az olan şeylere yapışmış ellerimizi oradan çözüp bizi kurtarabileceğini bildiğimiz Kişi'ye sımsıkı yapışmamızı sağlarlar.

Işık Tarafından Kör Edilmiş

Bu ilkenin en iyi örneklerinden biri de havari Pavlus'un başına gelenlerdir. İnanlılar topluluğunu yok etmenin yapılacak en doğru şey olduğuna inanıyordu ve buna başarmaya da kendini tamamen adanmıştı. İsa Mesih gerçeğinin bildirildiğini birkaç kez duymuştu. Şüphesiz Mesih'in izleyicilerinin yaptıkları mucizeleri de görmüştü. Ama bunlar onun dikkatini çekmemişlerdi. İstefan'ın taşlanarak öldürülmesine tanıklık etmişti. İstefan kendisini taşıyanlar için dua ettiğinde orada durup kendisini seyretmişti. İstefan'ın yüzündeki meleksel haleyi fark edenlerden biri olduğu çok olasıdır, (Bkz. *İncil:Elçilerin İşleri*6:15). Ama bu bile Pavlus'un dikkatini çekmeye yeterli değildi.

İncil:Elçilerin İşleri dokuzuncu bölümde, Luka o sıralarda kendisine hâlâ Tarsuslu Saul denilen havari Pavlus'un dikkatini en sonunda çeken olayı kaydeder. Mesih'in ya da o zaman söylenildiği gibi "Yol"un izleyicileri olanları arayıp tutuklamak izni almak için Şam'a gidiyordu. Durumu hafife almıyordu. Luka, Saul'un "Rab'bin öğrencilerine karşı tehdit ve ölüm soluduğunu" bildiriyor (*İncil:Elçilerin İşleri*9:1). Saul kendini bu işe öylesine adamıştı ki alıp verdiği her soluk Rab'bin öğrencilerini öldürtmekle dolu olarak tanımlanmaktadır. Kendini tamamen bu işe vermişti.

Ancak Şam'a giderken Tanrı onun dikkatini çekti. Luka öyküyü şöyle kaydeder:

Yol alıp Şam'a yaklaştığı sırada, birdenbire gökten bir ışık çevresini aydınlattı. Yere yıkılan Saul, bir sesin kendisine, "Saul, Saul, neden bana zulmediyorsun?" dediğini işitti. Saul, "Ey efendim, sen kimsin?" dedi. "Ben senin zulmettiğin İsa'yım" diye cevap geldi. "Haydi kalk ve kente gir, ne yapman gerektiği sana bildirilecek... Saul yerden kalktı, ama gözlerini açtığı anda hiçbir şey göremiyordu. Sonra kendisini elinden tutup Şam'a götürdüler, (*İncil:Elçilerin İşleri*9:3-6,8).

Beklenmedik bir anda Tanrı Saul'u kör edici bir ışıkla yere serip birlikte yolculuk ettiği kişilerin hepsinin önünde onu küçük düşürerek onun dikkatini üzerine çekmişti. Durumunun gerçekliği belirginleşince kafasından geçen düşünceleri tahmin edebiliyor musunuz? Kör! Saygın ve tanınmış bir adamı yerde toz toprak içinde gözlerinin açık mı kapalı mı olduğunu anlamak için onları ellerken düşünebiliyor musunuz? Saul'un artık bundan sonra hep kör olacağını düşündüğüne şüphe yok. Ve bu düşünce onu korkuyla felce uğratmış olmalıydı.

Tanrı onu tam istediği yere getirmişti. Saul artık Tanrı'yı dinlemeyi fazlasıyla istiyordu. Rab ona, "Neden bana zulmediyorsun?" diye sormuştu. Saul o güne kadar yaptıklarını hiç o ışığın altında görmemişti. İsa'ya zulmettiğini o zamana dek düşünememişti; İsa ölmüştü! Yoksa ölmemiş miydi? Gerçeği anladıkça yaptığı yanlış da anladı. Ve bu olaydan birkaç gün sonra sinagoglarda İsa'nın gerçeğini ilan ediyordu, (Bkz. *İncil:Elçilerin İşleri*9:20).

Bunun gibi bir yaşam öyküsü okuduğumuzda ya da duyduğumuzda sıkıntı ve zorlukların değerini görmek kolaydır. Pavlus'un dikkatini çekmek için geçici bir körlük ve alçaltılma gerekiyor idiyse, bu gerçekten de çektiklerine değmişti, çünkü Pavlus sayesinde İsa'nın müjdesi ilan edilmiş ve o günün Roma dünyasında İnanlılar toplulukları kurulmuştu. Pavlus, İsa'nın verdiği büyük emir olan müjdeyi bildirme işini ciddiye alan ilk kişiydi. Pavlus, müjdenin Yahudilere olduğu kadar Yahudi olmayan uluslara da bildirilmesi gerektiğini anlayan ilk insanlardan biriydi. Başardığı bütün şeyleri göz önüne alırsak,

Tanrı'nın onun ilgisini çekmek için yapabileceği hemen hemen her şeyi de anlayabiliriz.

Geleceğe Bir Bakış

Ama ya siz? Eğer Tanrı sizin yoğun ilgi ve sadakatinize sahip olabilseydi sizin aracılığınızla neler başarabilirdi? Tanrı'nın yaşamlarımıza baktığında sadece geçmişimizi değil, gelecek için potansiyelimizi de gördüğünü bazen unutuyoruz. Tanrı eğer tamamen O'nun olsaydık yetenek ve kabiliyetlerimizle neler başarabilecek olduğunu bilir. Yaşamlarımıza bakan ve Mesih İncancının erdemlerini yaşam biçimimizin tutarlılığına bakarak yargılayan insanların farkındadır. Karşılaştığımızda ruhsal bakımdan doğru yoldaysak kendisiyle İsa'nın müjdesini paylaşabileceğimiz o ruhsal yönden yolunu kaybetmiş kişiyi görür. Aramızdan kimin büyük vaizler, yazarlar, tartışmacılar ya da öğretmenler olabileceğini bilir. O'nun amaçları için hazır olduğumuzda bizim aracılığımızla neler olabileceğinin farkındadır. Ve sonsuzluğun bakış açısından ilgimizi çekmek için yapabileceği her şeye değer.

Rab'bi Hatırladım

Bu ilkenin *Kutsal Kitap*'taki en açık örneği Yunus'un öyküsüdür. Pavlus gerçeği bilmediği halde, Yunus gerçeği çok iyi biliyordu, ama ondan kaçmaya karar verdi. Öyle gözükmüyor ki, çoğumuz Yunus'u Pavlus'u anladığımızdan daha iyi anlayabileceğiz. Tanrı'nın bizden ne istediğini bilmediğimiz zamanlar çok azdır. Bilgi yoksunluğu çekmiyoruz. Yoksunluğunu çektiğimiz şey, itaat etme isteğidir. Tanrı ilgimi çekmek için sıkıntı ve zorlukları kullandığında bu nadiren bana yeni bir şey söylemek içindir. Genellikle bana ya unuttuğum ya da kasten görmemezlikten gelmek istediğim bir şeyi hatırlatıyordur.

Yunus'un durumunda, Tanrı Yunus'un ilgisini Kendisinin ondan baştan istediği bir şeye çekmek için sıkıntıyı kullanmıştı. Yunus, balığın karnındaki suların içinde bir o yana bir bu yana savrulur ve hayatta kalmaya çabalarken bunu hatırladı! Dedi ki,

İçimde canım bayılınca Rab'bi andım; ve duam Senin önüne vardı,
(*Tevrat:Yunus2:7*).

Öyle olduğuna eminim! Ve Yunus şöyle devam etti,

Yalancı putlara saygısı olanlar, sadakatlerini bir yana atarlar. Fakat ben Sana şükran sesiyle kurban keseceğim, (*Tevrat:Yunus2:8-9*).

Yunus yaşamını yeniden Rab'be adadı. Neden mi? Nineve'deki kayıp insanlar

için merhamet duyduğundan ötürü mü? Hayır. Hatta onların tövbe ettiklerine üzülmüştü. Yunus Tanrı'ya itaat etmeye karar verdi çünkü o balığın karnında gözleri gerçeğe adamakıllı açılmıştı. Bu da basitçe söylemek gerekirse patronun Tanrı olduğuydu! Ve bu da itaat etmek için yeterli bir nedendir.

Bu hafta eski bir arkadaşımın bir mektup aldım. Öyküsü bu işe başladığımdan beri birçok kez duyduğum bir öyküydü. On yedi yaşında Tanrı'nın vaiz olmak için kendisini çağırdığını hissetmişti. Bu çağrıya karşı durdu. Bütün üniversite yılları boyunca ve master yaparken Tanrı'ya karşı durdu. Çabalaması Rab'be tamamen sırtını çevirmesine neden oldu. Hem karısını hem de işini Tanrı'nın isteğinin dışındayken seçti. Zamanla her ikisini de kaybetti. Şimdi bundan yirmi beş yıl kadar sonra Rab'be hizmet etmeye hazır. Tanrı'nın buna benzer öyküsü olan birçoklarını kullandığı gibi bu adamı da kullanacağına inanıyorum. Tanrı ancak arkadaşımın değer verdiği her şeyi elinden alarak en sonunda onun dikkatini çekebilmişti.

Bazıları için bu zalimce ve haksız bir şeymiş gibi gelebilir. Ve eğer doğruyu söylemek gerekirse, Tanrı'nın benim de dağılmamış ilgimi çekmeye çalıştığı durumların ortasında benim de şüphelerim vardı. Ama Tanrı'ya bir an için bile olsa zalim etiketini yapıştıracak biz haksız oluruz. Bizim inatçılığımız ve O'nun Ruhuna olan hassasiyetimizin yetersizliği O'nun bizim hoş bulmadığımız o şeyleri yapmasına neden olur. Bu dünyanın şeylerinin zihnimizi meşgul etmesi ve onların aklımızı çelmesi ruhsal hassasiyetimizi azaltır. Eğer gerçekten dürüst olursak *bizler Tanrı'ya fazla bir seçim hakkı bırakmayız*

Eğer yaşamınızda sıkıntılar yaşıyorsanız belki Tanrı ilginizi çekmeye çalışıyordur. Belki dikkatinizi belirli bir günaha çekmek istiyordur. Ya da sevginizi bu dünyanın şeylerinden almaya çalışıyordur. Veya Tanrı, yaşamınızda büyük bir yanlışlık yapmak üzere olduğunuzu biliyordur ve bu karar verme zamanında sizinle olan ilişkisini kuvvetlendirmek istiyordur. Durumunuz ne olursa olsun şundan emin olun ki, Tanrı hiçbir şeyi amaçsız yapmaz. Dünyanıza sıkıntıların girmesine izin verdiyse sizi heyecanlı bir şey bekliyordur!

7. Çok Nazik Olmayan Bir Hatırlatma

Kapının çarptığını duyduğumda cumartesi günü saat 5'ti. Ayak seslerinden bunun benim oğlum olduğunu biliyordum. O zaman yedi yaşındaydı. Kalemimi masaya koydum, onun yatak odasına gittim, ve düşüncelerimi toplamak için kapının dışında bir an durakladım. Bir baba olmanın benim için en hoş olmayan yanı çocuklarımı disipline sokmaktı. İçimde hep disiplin aracılığıyla onlara verdiğim acının bir gün onları bana karşı çevireceğine dair o korku vardı. Ancak bu düşünceler her zaman onların büyüyüp kötü şeyler yapabilecekleri ve günahın hiçbir cezası olmadığını düşünecekleri korkusuyla gölgeleniyordu.

Andy'nin odasına girdiğim zaman, her zaman verdiği karşılığı verdi. "Bir dakika bekle, sadece bir şey söylemek istiyorum." Vakit kazanmaya çalışıyordu. Biliyordum, biliyordum, ama başının derde girdiği her seferinde bu kaçınılmaz bir rutindi. İtaatsizliği beni bu kadar çok üzmeseydi, eminim her şeyin komik olduğunu düşünebilirdim. Poposuna birkaç şaplak atmak üzere kapıda duruyordum. Odanın her tarafına bakıp kaçacak bir yer arıyor ve saniyede otuz mil hızla konuşuyordu. "Bekle, baba, sadece bir şey söylemek istiyorum." Olacak şeyin kaçınılmazlığını o anda anlamış bulunuyordu. "Ne söylemek istersin?" derdim hep. Gözyaşları gözlerini doldururken, "Beni dövme!" derdi.

Tanrı'nın yaşamlarımızdaki sıkıntıyı kullanmasının bir ikinci yolu daha vardır. Bu da sıkıntıları Kendi büyük sevgisini bize hatırlatmak içindir; sıkıntıları bir disiplin biçimi olarak kullanır. İnsanlar arası ilişkilerdeki disiplinde acı kullanıldığını çok gördüğümüz için bu ilkeyi ruhsal yaşamlarımızda da hemen kabul edeceğimiz düşünülür. Ancak yıllar boyunca bunun birçok insanın kabul edebilmesi zor bir ilke olduğunu gördüm. Seven bir Tanrı'nın çocuklarına acı verebileceğini düşünemiyorlar. Sevgi ve acı kavramları kafalarında son derece zıt şeyler olarak biçimleniyor.

Ama insan ilişkilerinde olduğu gibi Tanrı'nın gözünde de ikisi el eledir. *İncil:İbraniler*'in yazarı bu ilişkiyi bize biraz açar:

Oğullara söylenir gibi size verilen şu öğüdü de unuttunuz: “Oğlum, Rab’bin terbiye edişini hafife alma, Rab seni azarlayınca cesaretini yitirme. Çünkü O, sevdiğini terbiye eder, oğulluğa kabul ettiği herkesi cezalandırır, (*İncil:İbraniler*12:5-6).

Acı ve sevgi konularını birbirine bağdaştırmak konularında yazarın kafasında hiçbir zorluk yoktur. Sevgi, acı olanağını ve olasılığını zorunlu kılar. “Oğulluğa kabul ettiği herkesicezalandırır” dediğine dikkat edin.

İncil'in orijinal dili olan Grekçe’de “cezalandırır” yerinde “kırbaçlar” sözcüğü kullanılmıştır. Bunun günümüz için fazlasıyla ağır bir dil olduğunu düşünüyorsak bu sözün ilk yüzyılda yarattığı tepkiyi tahmin edebiliriz. Tanrı'nın sevdiklerini kırbaçla cezalandırmasını ima etmek ilk İnanlılar topluluğu üyelerini korkuyla ürpertmiş olmalı. Romalılar genelde uçlarına kemik ya da metal parçaları konarak ağırlaştırılmış kırbaçlar kullanırlardı. Bu tür bir cezalandırılma o kadar ağırdı ki bir Romalı vatandaşını böyle bir kırbaçla cezalandırmak yasalara aykırıydı. İnsanların bu dayaklar sonunda ölmeleri az rastlanan bir olay değildi.

Bu terimin çağrıştırdıklarına karşın *İncil:İbraniler*'in yazarı Tanrı'nın disiplininden söz ederken onu kullanmakta bir sakınca görmemişti. Bu çok insanın aklını başına getiren bir düşüncedir. Burada hafif bir kamçılanmadan söz edilmiyor. Bu ciddi bir şeydir!

İncil:İbraniler'in yazarı Tanrı'nın disiplinini gerektiği gibi ciddiye almama eğiliminde olduğumuzu biliyordu. Bu yüzden bizi, “Rab’bin terbiye edişini hor görme” diyerek uyarır. Yani Tanrı'nın disiplininin sertliği bizi hizada tutmalıdır. Günaha bu kadar kolayca düşmemizin bir nedeni de yapmamamız gereken şeyleri yaptığımızda Tanrı'nın bizleri disipline sokacağını unutmamızdır. Tanrı'nın günah konusundaki bilgisinin bütünlüğünü ve günahın yıkıcı sonuçlarının bize karşı ciddi tedbirler almasına yol açtığını unutmuşuzdur. Tanrı

bizlere doğru bir yaşam sürmemizi hatırlatmak için sıkıntıları kullanmaktan ne kadar hoşlanmıyorsa da durumların bunu gerektirdiğini bilir.

Nereye Kadar?

Bu huşu verici öğretiyi düşündükçe aklıma takılan soru, “Tanrı bunu gerçekleştirebilmek için ne kadar ileriye gider?” dir. Bize ne kadar acı vermeye cüret edebilir? Yollayabileceği sıkıntıların bir sınırı var mıdır? Pavlus’u kör etti. Yunus’u neredeyse öldürdü. Bence yanıt, *Tanrı’nın gerekeni yapacağıdır*. Acıdan nefret eder ama günahtan daha çok nefret eder. Acı çektirmeyi sevmez ama bizi bundan çok daha fazla sever.

Bu disiplin uyarısına uymayanlarımız için yazar bir öğütte daha bulunur, “Rab seni azarlayınca cesaretini yitirme.” Burada ima edilmek istenen Tanrı’nın disiplini altında olduğumuzda cesaretimizi yitirmeye yatkın oluruz. Tanrı’nın iyilik ve adaletine şüphe düşüren sözler söyleyen başkalarının önerilerine tehlikeli bir biçimde açık oluruz. Eğer dikkat etmezsek Tanrı’nın disiplinini gerçekten olduğundan çok daha başka bir biçimde yorumlarız.

Tanrı’nın bizlere oğullar ve kızlar gibi davrandığını unutturuz. Cennetsel Babamızın disiplinini bekleyeceğimiz yerde şaşırırız. Büyük bir sevgiden ötürü olan bu davranışı yanlış yorumlarız. Kendi iyiliğimiz için tasarlanana bir tehdit olarak görürüz. Ama gerçekten Tanrı’nın disiplini bizim O’na ait olduğumuzun bir göstergesidir. Tanrı’yla sahip olduğumuz Baba-oğul ilişkimizin bir garantisi işlevini görür. Bu yüzden yazar şöyle yazmıştır:

Terbiye edilmek uğruna acılara katlanıyorsunuz. Tanrı size oğullarına davranır gibi davranıyor. Çünkü hangi oğul babası tarafından terbiye edilmez ki? Herkesin gördüğü terbiyeden yoksunsanız oğullar değil, yasa dışı evlatlarsınız, (*İncil:İbraniler12:7-8*).

Tanrı’nın bize Kendi çocukları gibi davranacağını hatırlayarak disiplinin acısına katlanabiliriz. Bunu unutmak, bütün umudumuzu yitirmek, cesaretimizin kırılması ve tamamen vazgeçmemiz riskine girmektir.

Bir Saygı Sorunu

Şimdi çocuklarım büyüdüler ve ben disiplinin önemini her zamankinden daha çok anlıyorum. O ilk yıllardaki korkularım yersizdiler. Çocuklarımı disipline sokmak onları benim aleyhime çevirmedi. Tam tersine, onlara verdiğim disiplinin bugün sahip olduğumuz uyum içindeki ilişkiye temel oluşturduğuna inanıyorum. Disiplin saygıyı doğurur. İlişkileri daha da derinleştirir. Aynı şey Tanrı ile olan ilişkimiz için de geçerlidir.

Kaldı ki, bizi terbiye eden dünyasal babalarımız vardı ve onlara saygı duyardık. O halde ruhlar Babasına daha çok boyun eğip yaşamamız gerekmez mi? Babalarımız uygun gördükleri gibi, bizi kısa bir zaman için terbiye ederlerdi. Ama Tanrı, kendisinin kutsallığına ortak olalım diye bizi kendi yararımıza terbiye ediyor, (*İncil:İbraniler12:9-10*).

Disiplinin değerini dünyasal bir baba ile çocukları arasındaki ilişkide anlayabiliyorsak, çocuklarını terbiye etmek için zamanını veren cennetsel Baba'nın değerinin büyüklüğünü de biraz anlayabiliriz. Az disiplin edilmiş ya da hiç disiplin edilmemiş çocukları hepimiz görmüşüzdür. Bu tür çocukların yanında olmak yalnız hiç hoş bir şey olmamakla kalmaz, aynı zamanda bu çocukların yıkıcı şeylere karşı eğilimleri vardır.

İnanlılar topluluğumuzdaki yeni yetişen gençler arasında sigara, uyuşturucu ve alkol kullanmaya yatkınlığı olanların evlerinde çok az disiplin görmüş çocuklar olduklarına dikkat etmişimdir. *Disiplin alanında bir yetersizlik olduğunda kişinin kendisine karşı tutumunda yıkıcılığa eğilim vardır.* Bu iki şey arasındaki ilişkiyi tamamen anladığımdan emin değilim, ama aralarında bir ilişki olduğunu bilecek kadar bu kalıbı gördüm.

Tanrı da bu ilişkinin farkındadır. Bizi disipline sokmazsa günahın yıkıcı amacına varmasına izin vereceğimizi bilir (bkz. *İncil:Yakup1:15*). Günah başıboş bırakılırsa en sonunda ne olacağını çok iyi bilir. Bize olan sevgisi O'nun oturup yaşamlarımızı mahvetmemizi seyretmesine izin vermez, bu yüzden disiplinle işe karışır.

Eyvah! Hata yaptım!

Her baba, çocuğunu çok sert cezalandırmakla hata ettiğinin ya da daha kötüsü suçlu olmayan bir çocuğu disiplin etmiş olduğunu anlamamanın verdiği acı ve utancı bilir. Bu olasılıklar sürekli kafasında olduğu halde, iyi bir baba disiplin rutinini sürdürür, çünkü disiplinin değeri bazen haksız olma riskine değer.

Dünyasal bir babanın zaman zaman disiplininin haksız ya da kusurlu olacağını bilerek, çocuklarını disiplin etmeye devam etmesinin gerekliliğine inanıyorsak, çocuklarını disiplin eden kusursuz, her şeye gücü yeten, cennetsel bir Babayı ne kadar daha çok desteklememiz gerekir. Bizi disipline soktuklarında kusurlu dünyasal babalarımıza saygı gösterdiysek, cennetsel Babamıza ne kadar daha çok saygı göstermemiz gerekir! Dünyasal babalarımız bizi bildikleri şeylere göre terbiye ettiler ama cennetsel Babamızın disiplininin bireysel gereksinimlerimize kusursuz bir biçimde uygun olduğuna emin olabiliriz.

O'nun Kutsallığını Paylaşmak

Babalarımızın disipliniyle Tanrı'nın disiplini arasında bir başka büyük fark daha vardır. Bu da amaçla ilgili bir şeydir. Çoğu kez anne-babalarımızın bizi terbiye etmelerinin temel nedeni "iyi bir şekilde davranmamız" ya da "iyi olmamız" içindir. Bazen de amaçları bencilceydi; bizim yüzümüzden utanmak istemiyorlardı. Cennetsel Babamızın gündeminde farklı şeyler vardır. *İncil:İbranilerin* yazarı bunu şöyle dile getirmişti:

Ama Tanrı, kendisinin kutsallığına ortak olalım diye bizi kendi yararımıza terbiye ediyor... (ve O'nun verdiği terbiye) esenlik veren doğruluğu üretir, (*İncil:İbraniler*12:10-11).

Tanrı'nın disiplinindeki amacı sadece bizim iyi davranmamızı sağlamak değildir. O'nun amacı bizi kutsal kılmak ve bizleri Oğlu'na benzetmektir. Deneyimlerimizde günaha karşı Kendisinininkine benzer, bizi sadece kötülük yapmaktan ayırmakla kalmayacak, kötülüğü gördüğümüz anda ondan uzak durmamızı sağlayacak bir nefret oluşturmak ister. Bu süreç aracılığıyla, karakterimiz Mesih'in karakterini yansıtmak üzere ayarlanmış olacaktır. Tanrı bizi çok iyi tanıdığı için uygulayacağı disiplini de bunu bizde gerçekleştirmek üzere ayarlar.

Olayı Anlamak

Oğlumun oda kapısının önünde onu cezalandırmak üzere durduğumda kafasında neler olup biteceği hakkında bir şüphe kalmamıştı. Cezanın nedeni hakkında da bir şüphesi yoktu. Her zaman suç işlendikten hemen sonra disiplini uygulamak için elimden geleni yapmışımdır.

Rab'bin disiplini insanların uyguladıkları disiplin gibi her zaman belirgin değildir. Bunun sonucu olarak bu konu büyük bir kargaşa bulutu altındadır. Rab geceleyin bize görünüp nasıl disiplin edileceğimizi ve bunun nedenini söylemez. Hatta bazen günahımızın farkına varmamış gibi davranır. Hiçbir şey olmaz! Diğer yandan bazı İnanlılar'a kötü bir şey olur olmaz, itiraf edilmemiş bir günahları olup olmadığını keşfetmeye çalışırlar. Bu bölümü kapatırken, Tanrı'dan bir disiplin biçiminde gelen sıkıntıları anlayabilesiniz diye bazı ilkeleri sizinle paylaşmak istiyorum.

1. *Tanrı bize disiplin uyguladığında bizim bunu bilmemizi ister.* Bize disiplin uygulanırken neler olup bittiğinden habersiz olmamızın bize bir yararı yoktur. Çocuğuna onu neden dövdüğünü (vurdulu kırdılı kafaya ve başa vurularak atılan bir dayaktan değil, popoya atılan birkaç şaplaktan söz ediyoruz) söylemeyen bir babanın onu dövmesinin ne yararı vardır. Çocuğa disipline neyin neden olduğu bildirilmemişse baba çocuğunun davranışlarının değişmesini bekleyebilir mi? Tabii ki hayır. Aynı şekilde, Tanrı da disiplinin istenilen etkiyi yapabilmesi için

bu konuda bize bilgi verilmesini ister.

2. *Uğradığımız disiplin işlediğimiz günahla herhangi bir şekilde bağlantılı olmalıdır.* Bu nokta ekmek ve biçmek ilkesiyle bağlantılıdır. Pavlus şöyle yazmıştır:

İnsan neekerse, onubiçer, (İncil:Galatyalılar6:7).

İtalikle yazılan sözcüklere dikkat edin. Kişinin yaptığıyla bunun sonucu arasında belli bir ilişki vardır. Çocuklarımız onlar için koyduğumuz eve dönme saatinden daha geç geldiklerinde, karım ve ben bir dahaki sefere eve dönüş saatini daha da erkene alırdık. Eğer çocuklar televizyonu kendilerine verilen izinden daha uzun zaman seyredelerse bir süre televizyon seyretmezler. Disiplinin en çok suç ile yarattığı sonuç arasında belli bir ilişki olduğunda etkin olur.

Genç yaşlardayken vücutlarını uyuşturucu ve alkolle mahvedip İnanlı yaşamına uymayacak bir biçimde sık sık eş değiştirerek cinsel etkinliklerde buldukları için bazı İnanlı kadınlar bugün çocuk sahibi olamazlar. Bu Tanrı'nın disiplindir. Bazı İnanlılar zina yaparken yakalanmışlar ve bunun sonucu olarak da ailelerini ve işlerini kaybetmişlerdir. Bu da Tanrı'nın disiplindir. İnanlı bir işadamı çalıştığı şirketten para çalarken yakalanıp işini kaybeder ve ismini lekeler, bu da Tanrı'nın disiplindir.

Yunus, Tanrı'dan kaçmaya çalıştı, ve Tanrı onu kaçarken durdurdu. İsrail ulusu, Tanrı'nın kendilerine verdiği topraklarda Tanrı'ya sadık kalmadı, bunun üzerine Tanrı onları o topraklardan sürerek onlara disiplin uyguladı. Davut, hainliği ve zinasıyla Batşeba'nın ailesini yıktı. Tanrı da oğlu Absalom'un hainliği aracılığıyla onun ailesini yıktı.

3. *Ruhsal yönden hassas olmamak İnanlı'nın Tanrı'nın kendisine disiplin uyguladığını anlamasına engel olabilir.* Tanrı'nın yaşamlarında olmasına izin verdiği sıkıntılardan ötürü Tanrı'ya kızgın olan insanlarla her zaman konuşuyorum. Kendileriyle konuştuğunda, Tanrı'yla birlikte yürümemiş olduklarını keşfediyorum. Her türlü günaha bulaşmışlar. Buna karşın aradaki bağlantıyı göremiyorlar. Büyülü düğmeyi basarak acılarını yok etmem için bana geliyorlar.

İnanlı Tanrı'nın istediği şeyi yerine getirene dek Tanrı onun yakasını bırakmaz. İnsanlar buna karşı koydukça Tanrı da ateşi daha da kızdırır. Tanrı'nın sizler ve benim için en büyük hedefinin rahat, lüks ya da zevk dolu bir hayat olmadığını hatırlayın. Bizim için en büyük hedefi Oğlu İsa'ya benzememizdir. Ve bu amacını yerine getirmek için her türlü şeyi yapmaya razıdır.

*İncil:İbraniler'*in yazarı şu sözleri yazdığında durumu çok güzel özetlemiştir:

Terbiye edilmek önceleri hiç tatlı gelmez, acı gelir. Ama bu, böyle eğitilenler için daha sonra esenlik veren doğruluğu üretir, (İncil:İbraniler12:11).

Terbiyenin, disiplinin “tatlı gelmediğini” söylemek durumu iyice yansıtmaz bile. Disiplin o anda küçümsediğimiz bir şeydir. Yedi yaşındaki oğlum gibi, kaçacak bir yer, disiplini geciktirecek bir özür ararız. Kimse disiplini sevmez. Buna karşın disipline dayanmış olanlarımız onun ürettiği meyvanın ve bizi en sonunda çekmekten kurtardığı acının buna değdiğini biliriz.

Yaşamınızda Tanrı'nın disiplinini mi yaşıyorsunuz? Günahın sonuçlarını mı çekiyorsunuz? Tanrı asilik ve söz dinlemezlik yolunuza devam etmenize izin verseydi bugün nerede olurdunuz? Günahlı yollarına devam edip de cezalandırılmayan diğerlerine baktığınızda onları gerçekten kıskanıyor musunuz? Yoksa Tanrı'nın size olan sevgisinin sizi kötü yolunuzdan durdurup ilginizi tekrar Kendisine çektiğini anlayabiliyor musunuz?

“Bütün disiplinlerin önceleri hiç tatlı gelmeyip, acı geldiği” doğrudur. Ama karşı koymaya çalışmayı bırakıp, Tanrı'nın işini bitirmesine izin verirseniz, Tanrı'nın sevdiklerine söz verdiği “esenlik veren doğruluğu” yaşayacaksınız.

8. Kendi Kendini Kontrol

Linda belirli bir yerinde yüründüğünde yatak odasının zemininin rahatsız edici bir ses çıkarttığına farkına vardı. İlk birkaç hafta aldırış etmemeye çalıştı. Dairesi daha yepyenydi, ve gıcırdamanın yerleşmenin sonucu olduğunu düşünüyordu. Ancak haftalar geçtikçe gıcırdama daha da kötüleşti. Sonunda gelip bakması için inşaatçıyı çağırdı. Adam pek endişelenmiş görünmedi. “Her yeni bina ses çıkarır,” dedi. Ama emin olmak için halıyı kaldırdı ve daha iyi bakmak için yerde bir delik açtı. Destekleyen duvarla yeri birbirleriyle birleştiren kirişlerin çok kısa kesilmiş olduklarını hayretle gördü. Destek kirişe zor yetişiyorlardı. Sadece bu değil, yer kirişlerini desteğe bağlamak için de hiçbir şey yapılmamıştı.

Linda'nın duyduğu gıcırta, yer kirişlerinin desteklerine yavaş yavaş kaymalarının sesi idi. Sorun keşfedilmemiş olsaydı, yer sonunda çökecekti. Durumu düzeltmek için hemen bir grup işçi çalışmaya başladı. Emin olmak için inşaatçı bütün diğer birimleri de kontrol etti. Aynı sorun üç binada daha ortaya çıktı. Linda'nın yerinin gıcırta olması, inşaatçının hatasını bulamayacaktı. Yerdeki gıcırta onun yaşamını kurtarmış olabilirdi.

Yüzeyin Altına Bakmak

Tanrı sık sık yaşamlarımızın yerlerinde rahatsız edici gıcırtiların — bizi sürekli rahatsız eden durumları ve insanların — olmasına izin verir. Ama Linda'nın durumunda olduğu gibi, bu rahatsızlıklar, tehlikeli olabilecek alışkanlıklara, geçmişimizden kalan duygusal bagajımıza, ve kendimizin farkında olmadığımız eksiklik ve bozuklarımıza ilgimizi çekmek için Tanrı'nın kullandığı yoldur. Bunlar aracılığıyla kendimizi ciddi bir biçimde sınamaya zorlarız. Tanrı'nın İnanlı'nın sıkıntı yaşamasına izin vermesinin üçüncü amacı budur.

Altıncı bölümde, Tanrı'nın yoğun ilgimizi çekmek için sıkıntıları yolladığını söylemiştik. O ilke ile bu bölümde ele alacağımız ilke arasında ortak bir yan vardır. Aradaki en önemli fark, burada ruhsal bakımdan hassaslığını yitirmiş ya da Tanrı'dan kaçmakta olan bir İnanlı'dan söz etmediğimizdir. Bu ilke kendilerini Tanrı'nın isteğine adanmış kişilerle ilgilidir. Kişide ruhsal bakımdan büyümek için bir arzu, bir istek olduğunu kabul ederek yola çıkar. Bölüm 6'da günah ve asiliklerinin farkında oldukları halde bu konuda bir şey yapmayan İnanlılar'dan söz etmiştik. Bu bölümde incelediğimiz ilke bunu bir adım daha ileriye götürür.

Adım Adım

Ruhsal büyüme, fiziksel büyümeye çok benzer. Gelişme devreleri vardır. Her devre yeni beklentiler ve daha büyük bir özgürlük getirir. Kimse yeni doğmuş bir bebeğin yürümesini beklemez. Buna karşın on iki yaşında olup da hâlâ emekleyen birisi için çok endişeleniriz. İki yaşında bir çocuk okuyamadığı için onu küçümsemeyiz. Ama yetişkinlerden okumayı sökmüş olmalarını bekleriz.

Ruhsal büyüme de aynı şekildedir. Tanrı'nın yeni İnanlı olan kişilerden beklentileriyle yıllardır İnanlı olan kişilerden beklentileri farklıdır. Söylediklerimi yanlış anlamayın. Tanrı'nın ahlaksal standartı her İnanlı için aynıdır. Burada sözünü etmek istediğim karakter gelişmesi, sezgi, hakların ve malların teslimi gibi şeylerdir. Bunlar ruhsal yaşamın, gelişmesi bütün bir yaşamı alan alanlarıdır. Doğa, en kuvvetli olan şeylerin yavaş yavaş geliştiklerini açıkça gösterir. Sadece yabancı otlar ve zehirli mantarlar bir günde çıkarlar.

Sıkıntılar “olmamız gereken şey”in örtüsünü üzerimizden çekip alarak, gerçekten kim olduğumuzu su yüzüne çıkarırlar.

İnsanlar İnanlı olduklarında, eski arkadaşlara nasıl davranacakları ve aile üyelerine kendilerine olup bitenleri nasıl açıklayacakları gibi bazı konuları hemen ele almak durumundadırlar. Bazı günahkâr alışkanlıkları da bırakmaları gerekmektedir. Çoğunlukla bunlar bilinen şeylerdir. Bunları bulup söylemek çok fazla bir anlayış gerektirmez.

Ancak zaman geçtikçe ve bu yüzeysel şeyler halledildikçe, Tanrı çok belli olmayan şeyleri ele almayı uygun görür. İtaatsiz davranışlarımızdan ötürü bizi azarlamakla tatmin olmaz. Sorunun kökü olan, gurur, önyargılar, bencillik ve maddeciliğe inmek ister. Liste, öfke, acılık, kıskançlık, kin, ve yargılayıcı bir ruh gibi konuşmamız, sessiz sözlerimiz ve “şaka anlayışımız” gibi şeylerle belli olan türde şeylerle uzar gider. Bunların yanı sıra Tanrı, geçmişimizde olan olayların sonuçları olan incinmeler, korkular ve güvensizlikler gibi taşımakta olabileceğimiz duygusal yaraları iyileştirmeyi ister. Yanlış tutumları söküp atmak ister. Başkalarının davranışlarını yanlış yorumlamamıza yol açan çocukken bize öğretilen yanlış düşüncelere dikkatimizi çekmek ister. Kendisi hakkındaki fikirlerimizi olduğu kadar kendimiz hakkındaki düşüncelerimizi de düzeltmek ister. Bu konular sadece günahı itiraf ederek hallolunmazlar. Dahası vardır.

Bizi Bilinçli Kılan

Çoğu kez bu tür sorunlar olduğundan haberimiz yoktur. Bunun için Tanrı, kendimizi biraz sınamamız için yaşamlarımıza biraz sıkıntı göndermeyi uygun bulur. Sıkıntı rüzgârları yüzeysel konuları üfürüp götürür ve bizi olaylarla daha derin bir düzeyde başa çıkmaya zorlar. Tanrı bir arkadaşınızla aranızda olan bir çatışma aracılığıyla çalışabilir. Eşinizi kullanabilir, parasal durumları hatta çocuklarınızdan birini bile kullanabilir.

Sizin ilginizi nasıl çekeceğini bilir. Ve eninde sonunda yaşamımızın zeminlerindeki rahatsız edici gıcırtiların bilincine varırız. Her şey eskisi gibi iyi gitmemeye başlar. Yaşam bir zamanlar olduğu kadar kolay değildir. Yaşamın yapısı çökmeye başladığında bu Tanrı'nın size, “İçine uzun uzun ve iyice bakmanın zamanı geldi. Böyle tepki göstermene gerçekten neden olan şeyin ne olduğunu keşfetmenin zamanı geldi” demesidir.

Bu iş hiçbir zaman eğlenceli değildir. Aradığımız ya da erişmek dua ettiğimiz ruhsal büyüme bu değildir. Ancak bu kendini inceleme zamanlarında Tanrı ve diğer insanlarla olan ilişkilerimizde en büyük adımları attığımız zamanlar bunlardır. Bu kendi kendini inceleme zamanlarında Tanrı tutarsızlığımız ve

benlikçiliğimizin çoğunun nedenine el atabilir. Böyle zamanlarda kendimizi olmaya çalıştığımız gibi değil de gerçekten olduğumuz gibi görürüz. Tanrı'nın bize bütün göstermek istediklerini göstermesine izin verirse kalıcı bir değişiklik oluşur.

Kendinizi Sınayın!

Havari Pavlus, Korint'teki İnanlılar topluluğu üyelerine kendilerini sınamalarını emretmişti. Toplulukları içinde çok yüksek oranda hastalık ve ölüm vardı. Pavlus, bu sıkıntının Korint'teki İnanlılar topluluğundaki kişilerin karakteri hakkında bir şeyler açıklamak için gönderildiğini çok açık bir biçimde ortaya koymuştu. Bunlar bölücü, obur ve Rab'bin sofrasına saygı göstermeyen kişilerdi, (bkz. *İncil:I Korintliler11:19-30*). İlgilerini çekmek için Tanrı onları hastalık ve ölümlerle vurarak disipline çekmeye başladı. Pavlus şöyle diyerek yanıt verdi:

Kişi önce kendini sınısın, (*İncil:I Korintliler11:28*).

Yani, "Kendine sınayan bir biçimde bak ve seni böyle saygısızlığa iten şeyin ne olduğunu keşfet." Tanrı bu çeşit bir kargaşalığın sürüp gitmesine izin vermeye başlayacak bile değildi, bu yüzden onları doğru yola getirmek için onlara fiziksel rahatsızlıklar yolladı.

Tanrı geçmişimizden gelen olumsuz unsurların yaşamlarımızda serili kalmalarını ve bizim gerileyip bozulmamıza neden olmalarını istemez. Bizler Kutsal Ruh'un tapınaklarıyız. Tanrı bizim temiz ve kullanılabilir aletler olmamızı ister. Geçmişin döküntülerinin yaşamlarımızda yıllarca kalmasına izin vermemiz için bir neden yoktur. Bununla başa çıkabileceğimiz zamanı bildiğinde ilgimizi ona çekmek için harekete geçer. Ve ne kadar acı verici görünürse görünsün Tanrı'nın bakış açısı çektiklerimize her zaman değer.

Bay Doğru

İnanlılar topluluğumuzdan erkek arkadaşı tarafından terkedilmiş bir genç kadınla konuşuyordum. Yıkılmıştı. Sharla, Benjamin'in aradığı kişi olduğundan emindi. Liseden beri Tanrı'nın Sharla Benjamin'le evlenmesini istediği kişiyi bulmak için dua ediyordu. Ve bir süre dualarının yanıtının o olduğunu düşünmüştü. Evlilik hakkında konuşmuşlar ve yüzüklere bile bakmışlardı. Sonra Benjamin hiçbir uyarıda bulunmadan ilişkiyi kesip atmıştı.

Konuştukça, durumu biraz eşelemek özgürlüğünü hissettim. Ona ilişki hakkında birçok sorular sordum. Gitgide daha çok açıldı ve sonunda ilişkide atakta olan kişinin kendisi olduğunu itiraf etti. Benjamin'e baskı yapmıştı, Benjamin de alıp başını gitmişti. Bunu itiraf etmek Sharla için zor bir şeydi. Ama gözlerinde

yaşlarla onun kendisini terk etmesinin kendi suçu olduğunu itiraf etti.

Konuşmamız iyi gidiyordu, bunun üzerine biraz daha derin sorular sorma özgürlüğünü hissettim.

“Neden böyle davrandın?” diye sordum.

Omuzlarını silkip, “Bilmiyorum. Ben her zaman böyleyimdir,” dedi.

“Her zaman mı?” diye sordum.

“Hatırlayabildiğim kadarıyla her zaman. Ağabeylerim bana hep çok ‘patronvari’ olduğumu söylemişlerdir. Şimdi bu konu üzerinde düşündükçe haklı olduklarını görüyorum,” dedi.

Konuşmayı sürdürdükçe, yaşamının ilk yıllarında buna benzer kalıplar bulunduğu dikkat ettim. Kendisinden çok şeyler bekleyen bir ailesi vardı. Anne-babasının kendisine fazla sevgi göstermemesi ve kendisinden çok şeyler beklemesi saldırgan bir ruha sahip olmasına yol açmıştı. Kabul edilmek için performanslarda bulunuyordu. Ne yapmak istediye onu hep iyi bir şekilde yapmıştı. Ama aldığı ödül babasının onun boynuna dolanan sıcak kolları değildi. Bunun yerine eli sıkılarak ya da parasal bir ödülle tebrik edilirdi.

Zaman geçtikçe konuşmanın odağı o ve Benjamin’den olmaktan çıktı. Sharla’nın yıllardır savaştığı bazı duyguları ortaya çıkartmaya başladım. Bunlar, yapabileceği şeyler için değil, kendisi olduğu için sevilme arzusu, yalnızlık ve soyutlanmışlık duyguları ve Tanrı’yı bekleyememektir. Bu duygusal kalıplarla içinde yetiştiği çevre arasındaki ilişkiyi çabucak gördü.

Bunu izleyen aylar boyunca Tanrı’nın Sharla’yı değiştirmesini izledim. Soğuk saldırganlığı gitmişti. Diğer insanlara karşı daha hassas ve daha kabul edici oldu. Daha sonra bir arkadaşına Benjamin’den ayrılmasının başına gelen en iyi şey olduğunu itiraf etti. Ve ben de bununla aynı fikirde olmak zorundaydım çünkü o trajedi aracılığıyla Tanrı Kendisinin kesip atmak için hazır olduğu olgunlaşmamışlık tabakasını onun da görmesine izin vermişti.

Neden Acı?

İnsan böyle bir şeyi su üzerine çıkartmanın yarattığı duygusal ıstıraba değip değmediğini merak edebilir. Bunun bazen değmez görüldüğünü itiraf etmeliyim. Ama Tanrı’nın bizim için amacının ruhsal olgunluk olduğunu hatırlamalıyız. Havarî Pavlus, “Mesih’e doğru her yönden büyüyeceğiz” (*İncil:Efesliler4:15*) demişti. Bu Tanrı’nın isteği olmaktan başka, geçmişin yarattığı mücadelelerle başa çıkmakta pratik yararları da sahiptir.

Bunlardan en belirginini gelecekteki ilişkileri, bu hallolmamış mücadelelerin olumsuz taşması yüzünden tamamen sele kapılmaktan korumasıdır. Onu ne kadar bastırmaya çalışırsak çalışalım, geçmişimizdeki itiraf edilip terk edilmemiş günah eninde sonunda bir yerden ortaya çıkacaktır. Bunun olması biraz zaman alabilir ama çatlaklardan su yüzüne çıkacaktır. Ve bunun sonucu olarak genellikle ailelerimiz acı çekerler. Bu yüzden, Tanrı bunları bize ne kadar erken açıklarsa, o kadar iyidir. Her büyük aile danışmanlığı seansında, ailedeki birinin geçmişinden kaynaklanan sorunlar merkezdir. Bu yüzden hemen hemen her seansı aile yaşamının ilk günlerini kapsayan sorularla açarım.

Ertelemek

Bu şeyleri ne kadar uzun zaman çözümlenmeden bırakırsak, olumsuzluk yaratma potansiyelleri o denli büyür, kökleri daha derinlere iner, onu söküp atmak o denli acı verir ve onu bırakmaya karşı durmamız da ona göre kuvvetli olur. Tanrı bu yüzden bize sıkıntılar vermeyi sürdürür. Sıkıntıları yok ederse eski yollarımıza döneceğimizi bilir. Kendi içimize bakmak için dürtüye ihtiyacımız vardır. Kimse içinde *gerçektenne* olduğuyla yüz yüze gelmek istemez. Ama gerçeği iyice görmezsek çok az değişiklik yaparız. Sıkıntı ve zorluk rüzgârları dikkatlice yapılmış maskelerimizi uçurup götürür. Sıkıntılar, “olmamız gereken şey”in örtüsünü üzerimizden çekip alarak gerçekten kim olduğumuzu su üzerine çıkarırlar. Ve bu ne kadar acı verici olursa olsun, ancak o zaman Tanrı başladığı şeyi bitirebilir.

Muntazam Bir Kontrol

Tıbbi bir çekaptan geçmek iyi bir fikirdir, çünkü kişinin sağlığına tehlike oluşturan herhangi bir şeyin onun yaşamını tehlikeye atacak bir duruma gelmeden önce erkenden farkına varılmasını garantiler. Başları derde girenler, doktorun bir şey bulacağından korktukları için muayeneye gitmeyi erteleyenlerdir. Vücudun yolladığı sinyallere kulak asmamak aptallıktır. Tanrı'nın uyarılarına kulak asmamak ise daha büyük bir aptallıktır.

Linda inşaatçıyı çağırıp yeri kontrol ettirmeseydi neler olabileceğini, zararın kendisi ve başkaları için ne kadar büyük olabileceğini bilemiyoruz. Aynı şekilde biz de yolumuza çıkan zorluklara bize anlayış vermesi için Rab'be yakararak karşılık vermezsek çok büyük bir riske gireriz. Sıkıntı rüzgârları aracılığıyla Tanrı saklı şeyleri: gelecekteki ilişkilerimizi mahvetme, tanıklığımızı zarar verme ve bir gün ailemizi yıkma olasılığını taşıyan özellikler ve kalıpları bize açıklamak ister. Kaçmayın. Tanrı'nın yapmakta olduğu şeyi görmezlikten gelmeyin. Tanrı'yı erteleyerek sadece kendinize zarar verirsiniz.

Kendi içimize bakmak acı veren bir deneyim olabilir. Ancak, orada ne

bulursanız bulun, ne kadar yıkıcı bir acıya sahip olurlarsa olsunlar, İsa'nın Kendisinin o yükü çarmıha taşımanıza yardım etmek ve onu ilk ve son kez çözümlmek için yanınızda olduğunu hatırlayın. O sizin için her şeyin en iyisini düşünür. Acının bazen bütün bir iyileşme ve içteki adamın tedavisi için yolu hazırladığını bilir.

Francis Shaeffer'in karısı Edith Shaeffer, *Affliction* adlı kitabında kutsallaşma sürecindekilerin çekmekte oldukları acı ile mücadele içinde olanlar için bir dua eklemiştir:

Sen bana baktıkça yüzünün aksini bozan, saf olmayan bazı şeylerin alınmayıp götürülmesiyle bütün bunlardan Sana daha yakın olarak ve Senin çocuğun olarak daha olgun olarak çıkayım.

Tanrı'nın yaşamınızdaki o saklı ve ince tutarsızlıkları ve incinmeleri su yüzüne çıkarmasına izin vermeye ve onları Tanrı'nın sizi yönettiği biçimde ele almaya razı iseniz bu süreçten gerçekten de Mesih'e daha yakın, O'nun çocuğu olarak daha olgun, ve Tanrı'nın sevgisinin daha büyük bir yansıtıcısı olma potansiyeli ile çıkacaksınız.

9. İnsanın Kibrini Kıran Bir Deneyim

Din adamı olarak otuz altı yıllık hizmetim boyunca birçok yetenekli vaiz gördüm. Yarış başladığında piste atılan yarışçı gibi ortaya fırlarlar. Seçkin topluluklara davet edilirler. Bütün “önemli” insanlarla tanıştırılırlar. “İnanlı süperstarlar”dan bonservisler toplarlar. Bundan sonraki Billy Graham ya da Spurgeon olarak tanıtılırlar. Ama birkaç yıl bütün dikkatleri üzerlerinde topladıktan sonra gözden kaybolurlar. Bazıları hakkında bir daha hiçbir şey duymayız.

Bu adamlardan bazıları benim kişisel arkadaşlarımdır. Bazılarını uzaktan tanırım. Tanımak ya da birlikte çalışmak fırsatını elde ettiklerimden kafamda kalan en canlı şey: hepsinin hal ve tavırlarında bir kibir havası olduğuydu. Açıkta açığa kendini beğenmişlikten söz etmiyorum. Çoğu kez durum bundan daha ustaca gizlidir.

Bu gelecek vaat eden genç vaizler, herkesin gözlerini üzerlerinde toplayan çoğu insanın çektiği rahatsızlıktan mustarıptirler. Ben buna ruhsal hafıza kaybı demekten hoşlanırım. *Kim olduklarını* unutmaktan çok, oldukları her şeyin Kaynağını unutmaya başlamışlardır. Sesin Tanrı, kendilerininse sadece ağız olduğunu unutmüşlardır. Tanrı'nın her an akımı durdurup onları sadece ruhsal yaşamlarında değil, meslek yaşamlarında da kupkuru, kimsesiz ve çaresiz bırakabileceği gerçeğini unutmüşlardır.

Anna'yla ben, bu insanları evimize davet ettikçe ya da bir konferans ya da kongrede onlarla birlikte oldukça haklarında söylenen övücü sözlere kendilerini kaptırdıklarını açıkça görmeye başladık. İnsanların alkışlarını çok fazla ciddiye almışlardı. Dikkatsizce söylenen bir söz ya da eleştirisel bir bakış gerçek oldukları daha sonra kanıtlanan şeyleri bize göstermişti. Cilalı vaazleri ve yürek parçalayıcı dualarının yüzeyi altında temellerini baltalayan kötü bir güç vardı. Birçok olayda başarılması yıllar alan şeylerin yıkımına götüren yavaş bir süreçti.

Bir Başka Kayan Yıldız

Benjamin Hillary buna kusursuz bir örnektir. Lise ve üniversitedeyken bir Amerikan futbolu yıldızıydı. Dışa dönük ve arkadaş canlısıydı ve Tanrı'yı seviyordu. Müjde'yi bildiren bir din adamı olmak için başarılı bir mesleği bırakmıştı. İlahiyat fakültesini bitirdikten sonra, Florida'da bir İnanlılar topluluğuna gitti ve orada da hemen yetenekli bir vaiz ve öğretmen olarak tanındı. Topluluğu hızla büyümeye başladı. Bir rahip olarak çok kısa bir süre geçirdikten sonra Amerika'nın en iyi genç din adamlarından biri olarak tanıtılıyordu.

Ama bir şeyler oldu. Bu alkışları gerçekten kimin hak ettiği konusunda kafası karıştı. Gururlanmaya başladı. Sanki futbol sahasından hiç çıkmamış gibiydi. Kalabalıklar için oynamaya başladı. İnsanların övgü ve kendisini kabulü için oynamaya başladı. Çarpılan bakış açısı, karar verme yeteneğini etkilemeye başladı. Çok geçmeden her şey herkesin ne düşüneceğine bağlı olmaya başladı. Bir seri akıllıca olmayan seçim yaptıktan sonra kendisinden topluluktan ayrılması istendi. Bir daha da kimse Benjamin'in ismini duymadı.

Tanrı gururdan nefret eder. Günahı, Tanrı'nın yarattıkları arasında bir gerçek kılan gururdu. Ve bu dünyaya günahı sokan de gururdu.

Rab korkusu kötülükten nefret etmektir;

Kibirden, gururdan ve kötülük yolundan ve

Bozuk ağızdan nefret ederim. (*Zebur:Süleyman'ın Meselleri*8:13)

Tanrı gururdan öylesine nefret eder ki, onu çocuklarının yaşamından söküp atmak için onların yaşamlarına sıkıntı yollamaya razıdır. Göreceğimiz gibi, Tanrı gururu o kadar çok hor görür ki, gururun çocuklarının yaşamlarında bir sorun olmasını engellemek için onların yaşamlarına sıkıntı yollayacak kadar ileri gitmeye bile razıdır. Ve Tanrı'nın yaşamlarımızda sıkıntılar olmasına izin vermesinin dördüncü bir nedeni de gururun üstesinden gelmektir.

Neden Ben?

Pavlus, Korintlilere yazdığı ikinci mektupta “bedendeki diken”inden söz etmiştir. Belli ki, bu — belki de fiziksel — olan bir çeşit sıkıntı ona rahatsızlık ve endişe veriyordu. Bu sıkıntı onu dizleri üzerinde duaya çöktürmüştü ve kendisini ciddi bir şekilde sınamasına neden olmuştu. Dikenini alması için Rab'be üç kez yalvardıktan sonra kendisi hakkında bir şey keşfetti. Bu derinlemesine ruh sınaması sırasında Pavlus “diken”inin nedenini keşfetti.

Pavlus, bunu Şu Şekilde açıkladı:

Aldığım esinlerin üstünlüğüyle gururlanmayayım diye bana bedende bir diken, beni yumruklamak için bir Şeytan

meleği verildi, *gururlanmayayım diye*, (İncil:II Korintliler12:7)

Tanrı Pavlus'un gururlu olma olasılığını uzaktan görmüş ve bir Şeytan meleğinin onu yumruklamasına izin vermişti. Bedendeki diken Tanrı'nın önleyici tedbiriydi. Tanrı, Pavlus'u popülerliği ve özel ruhsal ayrıcalıkları nedeniyle kendisini görmesi gerekenden daha yüksek bir düzeyde görmemesini güvenceye almıştı. Tanrı, Pavlus'un Kendi Krallığı için potansiyelini biliyordu. Ve Pavlus'un egosunun Tanrı'ya olan hizmetinin yolunda durmaması için mümkün olan her Şeyi yapacaktı.

Kendi Potansiyelinizin Bilincinde Olmak

Tanrı sizin Kendi Krallığı için potansiyelinizi biliyor. Ne tür bir etkiniz olabileceğini de biliyor. İnanlılar'ın çoğu ruhsal potansiyellerini gerçek değerlerinin altında değerlendirirler. "*Ben Tanrı için ne yapabilirim ki? O'nun bana ihtiyacı yok,*" diye düşünürler. Ama dostum, söz konusu Tanrı'nın *size ihtiyacı olup olmaması* değildir. Konu Şudur: Tanrı sizi etki alanınız içinde O'nu temsil etmeniz için *seçmiştir*. Bu etki alanı eviniz olabilir. Çalıştığınız büro ya da birlikte çalıştığınız kişiler olabilir. Alanın büyüklüğü önemli değildir. Çalıştığınız yerdeki kişilerden birinin dünyada oturup dinleyebileceği tek kişi siz olabilirsiniz. Ve bir tek kişi için cennetle cehennem farkını yaratabiliyorsanız, çok büyük bir potansiyeliniz vardır!

Ruhsal potansiyelin görmezlikten gelindiği bir alan daha vardır. Çoğu kez ilgimiz Tanrı'nın Krallığı'nın diğer insanları kapsayan hizmetindedir. Ama Tanrı'nın Krallığı'nın işinin özel bir yanı, aynı Şekilde hatta belki de daha fazla önemlidir ki, bu da duadır. Hepimizin dua aracılığıyla büyük bir potansiyeli vardır, çünkü ruhsal yaşamın özü göksel yerlerde olup biten mücadelelerdir (bkz. *İncil:Efesliler6:12*). Dua bir İnanlının bu göksel savaşta kendine düşeni yapmasıdır. Gerçek ruhsal kahramanların kimler olduğunu bize ancak cennet açıklayacaktır. Bu yaşamda tanınmayan kişiler oldukları halde Tanrı'nın diğer insanları kapsayan işinde olanları dua aracılığıyla sadıkça destekleyen birçok çok saygın kişi olacaktır.

Potansiyelimizin Olumsuz Yönü

Potansiyelinizi bilen sadece Tanrı değildir. Şeytan da onu çok iyi görür. Şeytan kişinin başarılarını alıp onları ona karşı kullanmayı çok sever. Vaizleri,

öğretmenleri, müzisyenleri gerçekten de harika insanlar olduklarına ikna etmekten büyük zevk alır. Duayı Tanrı'nın kendilerini çağırılmış olduğu iş olarak görenlerde, "Bahse girerim ki bu vaiz benim kadar dua etmiyordur," diyen gururlu ve kendini beğenmiş bir ruh yaratmak onun spesiyalitetlerinden biridir. Anlayışlarının kaynağının kim olduğu konusunda danışmanların kafalarını karıştırmakta ustadır. Şeytan, gurur kadar insanlara yararlılıklarını kaybettirici bir şey olmadığını bilir. Kişinin Tanrı'ya olan hizmetini gurur kadar hızla etkisiz hale getiren bir şey daha yoktur.

Tanrı, asiliğine karşın Yunus'u yine de kullandı. Davut'u da ahlaksızlığına karşın kullandı. İnanç yetersizliğini ortaya koyarak Firavun'a yalan söyleyen İbrahim'i bile kullandı. Ama *Kutsal Kitap*'ta gururla dolup taşan birini gördüğümüzde bu durum sonun başını kodlar.

Bunun en iyi örneği Nabukednezar'dır. Bir gün Babil kralyken ertesi gün bir deli olarak dışarı atılmıştı (bkz. *Tevrat: Daniel 4:30-33*). Neden mi? Gururundan ötürü. Süleyman'ın yönetimini de sonunda mahveden kendi gururuydu. Tanrı'nın bir insanı rafa kaldırmasının en çabuk nedeni gururdur, çünkü Tanrı Kendi yüceliğini kimseyle paylaşmak istemez.

Yok edilmeden önce gurur,

Ve düşmeden önce mağrur ruh gelir. (*Zebur:Süleyman'ın Meselleri 16:18*)

Tanrı kibirlilere karşıdır, ama alçakgönüllülere lütfeder. (*İncil:Yakup 4:6*)

Gururlu olan bir İnanlı Tanrı'ya karşıt bir yaşam sürmektedir. İnanlı yaşamı bağımlı bir yaşam olarak tasarlanmıştır. Bir yaşama gurur girdiğinde bağımlılık hissini yavaş yavaş yok eder, çünkü gururun özü kendi kendine yeterlidir. Kişiliğine gururun girmesine izin vererek, kişi yaşama karşı Tanrı'nın istediğinin tam tersi bir tutum geliştirir. Tanrı gururlulara yardım etmez; gururlulara cesaret vermez; gururlulara destek olmaz; Tanrı gururlulara karşıdır.

Hiç Şaşırmanın

Tanrı'nın Krallığı için potansiyelimiz, ve gururun Cennetsel Babamız'la olan ilişkimize yaptığı korkunç etkinin ışığı altında Tanrı'nın bizleri alçak gönüllü tutmak için acı verici bir şekilde her türlü çareye başvurmasını anlayabiliyoruz. Tanrı'nın havari Pavlus'u ne kadar sevdiğini bir düşünün. *İncil*'in yarısını ona yazdırttı! Buna karşın Pavlus'a kendisiyle bütün yaşamı boyunca birlikte kalan bir bedensel diken verdi. Böylesine bir ayrıcalığı böylesine bir acıyla bağdaştırmanın tek yolu Tanrı'nın gururdan ve Pavlus'un durumunda ise gururun olasılığından bile ne kadar nefret ettiğini anlamaktır.

Tanrı, Pavlus'un gururunu daha oluşmadan önlemek için onun yaşamında zorluklara yer verdiyse, aynı şeyi bizim için de yapacağını söylemek mantıksız bir şey midir? Bizim Tanrı'nın Krallığı için potansiyelimiz Rab'bimiz için Pavlus'unki kadar önemli değil midir? Tanrı, havari Pavlus'la sahip olduğu yakın ilişkiye bizimle de sahip olmakla ilgilenmiyor mu? Tabii ki ilgileniyor. Bu yüzden şu anda kendisiyle mücadele ettiğiniz zorluk Tanrı'nın gururunuzu ıslah etmesinin bir yolu olabilir.

Durumu şu şekilde düşünün. Gururunuzun sizi Tanrı'nın olmanızı istediği her şey olmaktan alıkoyma potansiyeline sahip olduğunu bilseydiniz, Tanrı'dan onu kontrol altında tutması için ne gerekiyorsa yapmasını istemeye razı olur muydunuz? Eğer böyle bir duayı etme düşüncesi sizi korkuyla ürpertiyorsa sizin için hem iyi, hem de kötü haberlerim var. İyi haberim, Tanrı'dan gururunuzu ıslah etmesi için yaşamınıza bir şey yollamasını istemenize gerek yoktur. Kötü haberim ise O'nun bunu kendi inisiyatifiyle yapacağıdır!

Trajedi, bir çok insanın Tanrı'nın kullanmayı istediği sıkıntılardan kaçmasını bilecek kadar zeki oluşlarıdır. Kendi hüner ve azimleri aracılığıyla durumlarını öylesine kullanırlar ki, Tanrı'nın kendilerini alçakgönüllü tutma planlarından geçici olarak kaçarlar. Bu kısa vadede işe yarayabilir, ama kimse Tanrı'dan daha akıllı değildir ve O'na karşı tedbir alamaz! Bu insanlar bir süre hiçbir şey olmamış gibi yollarına devam etmeyi hatta Tanrı'ya hizmet etmeyi sürdürürler. Ama yavaş yavaş özel yaşamlarında gerçek olan şey su yüzüne çıkmaya başlar. İnsanlar onlarda bir değişiklik, güçsüzlük, kendini beğenmişlik görmeye başlarlar ve bazen onlar farkına bile varmadan Tanrı kendilerini rafa kaldırır.

Sheila'nın Öyküsü

Birkaç yıl önce topluluğumuzda özellikle gençlerle çok iyi ilişki kurabilen çok yetenekli bir kadın vardı. İnanlılar topluluğundaki çocuklar ona kimseye olmadığı kadar kendilerini yakın hissediyorlardı. İletişim kurmadaki yeteneği ile kişiliği onu çok iyi bir öğretmen ve örnek alınacak biri yapmıştı. Ama çoğu yetenekli insan gibi diğer insanların övgülerine biraz fazla güvenme eğilimi vardı. İşi ve Tanrı'ya hizmetinde bir değişiklik olduğunu fark etmişim. Diğer insanların onayı Tanrı'nın sessiz onayından daha önemli olmaya başlamıştı. Benliğini gurur kaplamaya başlamıştı.

Bu değişiklik gerçekleşirken, Tanrı'nın Sheila'yı iki kez alçakgönüllü kılmaya çalıştığını seyretmişim. İlk çabası çocuklarından biri aracılığıyla idi. En büyük kızı Sheila'ya başkalarının önünde çok utanç veren bir fiziksel durumla doğmuştu. Kızının sorununu kabul edip bunun sosyal ve parasal açıdan nelere mal olacağına aldırmadan kendini onu sevmeye adayacağı yerde, Sheila Mindy'i reddetti. Mindy'nin kontrol alanının dışında olan şeyler için onu herkesin

önünde eleştirdi. Sonunda Sheila Mindy kendi kendine bakabilecek yaşa gelene dek ona bakmaları için onu başkalarının yanına yerleştirdi. Ve bunları yaparken de Tanrı'ya olan hizmetinin önemini belirterek davranışlarını aklamaya çalıştı.

Bundan birkaç yıl sonra Sheila'nın kocası işini kaybetti. Bunun sonucu olarak kendine güvenini de kaybetti. Bir süre işsiz kaldı, sonunda belediyede bir işe girdi. Hem yaptığı iş, hem de eve getirdiği maaş Sheila'nın alışık olduğunun çok altındaydılar. Tanrı'nın onu alçakgönüllü kılmak için yaptığı bir şey olduğuna inandığım durumdan bir kez daha kurtuldu. Kocasının kendisine gerçekten ihtiyacı olduğu bir zamanda ona destek olacak yerde onu terketti.

Sheila'yı uzun süredir görmedim. Kocasını terk ettikten sonra kendi işini açtı. Bunun üzerinden çok geçmeden İnanlılar topluluğundaki bütün hizmet sorumluluklarını bıraktı. Onun hakkında en son duyduğum şey işinin çok iyi gittiği ama Rab'den tamamen uzak bir yaşam yaşadığıydı. Dünyanın gözünde çok başarılıydı ama Tanrı'nın gözünde bundan çok uzaktı.

Acı Veren Sevgi

Tanrı'nın havari Pavlus için büyük planları olduğu gibi sizin için de büyük planları vardır. Sadece sizin erişebileceğiniz kurtulmamış insanlar vardır. Sadece sizin teselli edebileceğiniz acı çeken kutsallar vardır. Ve Tanrı gururun potansiyelinizi azaltmasına izin vermeye niyetli değildir.

Sheila gibi siz de karşı koyabilirsiniz. Ama sadece kendinize zarar verirsiniz. Sıkıntılar ne kadar acı verirse versin Tanrı'nın sevgisinin bir dışavurumudurlar. Tanrı gururunuzu fethetme üzerinde çalışarak aslında potansiyelinizi ve yaşamınızı korumaya çalışmaktadır. Gururu her zaman bir tür yıkım izler. Bu, ailenizin, mesleğinizin ya da yaşamınızın ta kendisinin yıkımı olabilir.

Şu anda herhangi bir sıkıntı çekiyor musunuz? Tanrı gururunuzu fethetmek için yaşamınızda bu zorluğa izin vermiş olabilir mi? Eğer öyleyse bunun için O'na teşekkür etmeye, sıkıntı için değil ama size ve ailenize olan büyük sevgi ve ilgisinden ötürü Tanrı'ya teşekkür etmeye razı mısınız? Size karşı bu aktif ilgi ve sevgisinden ötürü O'nu size içtenlikle övebilirsiniz; sıkıntınızın üstesinden gelmek için dev bir adım atmış olursunuz!

10. Zayıflığın Gücü

Tevrat'ta en sevdiğim öykülerden biri de Davut'la Golyat'ın öyküsüdür. Yazarın bu öyküyü anlatma biçiminden ötürü dışarıdan bakan birisi öyküyü biraz komik bulabilir. Öyle gözüküyor ki, İsraililer her sabah savaş için yamaçta dizilirdi. Filistinliler'le savaş yapmaya tam hazır olduklarında Golyat vadiye gelirdi. Orada savaş için giyinmiş ve yanında kalkanı taşıyıcısı olarak İsrail ordusuna bağırır ve gelip kendisiyle savaşmaları için onlara meydan okurdu. Tam o sırada İsrail ordusunun tümü arkalarını dönüp kampa kaçarlardı, (bkz. *Tevrat:I Samuel*17:1-24).

Davut sahneye çıktığında olaylar belli ki epeydir böyle devam ediyordu. Ağabeyleriyle bir iki tartışmadan sonra beş taş topladı ve Golyat'a meydan okumak için vadiye indi. Yine yamaçtan olayı seyreden birisi için bu komik bir şey olabilirdi. Bir düşünün — Davut ve sapanı, dev ve onun savaş silahlarına karşı. Ama Davut herkesi, en çok da Golyat'ı şaşırtarak bu savaştan galip çıktı.

Bu bildik öyküden birçok büyük ders çıkarılabilir. Ve Davut'un iman ve cesareti üzerine birçok heyecan verici vaazler verilmiştir. Ama bir an için olaya bir de Tanrı'nın bakış açısından bakalım. Bunu yaparak, Tanrı'nın kafasında neler olduğu konusunda anlayış kazanabiliriz ve Tanrı'nın yaşamlarımızda sıkıntıları kullanmasının başka bir yolunu da keşfederiz.

Tanrı, bu olayda neden Davut'u seçmiştir. Eğitilmemişti, hazırlıksızdı, deneyimsizdi ve gençti. Olaya insansal açıdan bakıldığında yararsız bir adaydı. Bu işi yapmaya aday olmak için binlerce iyi eğitilmiş İsraili asker vardı, buna karşın Tanrı Davut'u seçti. Neden?

Ya... Olursa?

Bir an için sizin birkaç paragraf önce sözünü ettiğimiz olaya dışarıdan bakan biri olduğunuzu düşünelim. Yamaçta oturmuş olup bitenleri seyredeyorsunuz. Golyat'ın günlük meydan okumasını yapmak için vadiye gelişini görüyorsunuz. İsraili askerler arasındaki kıpırdanışı fark ediyorsunuz. İçlerinden biri kılıcıyla kalkanını eline alıp vadiye doğru koşmaya başladığında hepsi tezahürat yapıyorlar. Bu adam Golyat kadar iri değilse de o kadar da ufak tefek değildir. Savaşmaya hazırlanışından birçok savaşlar görmüş olduğu ve birçok değişik durumla karşı karşıya kalmış olduğu belli olmaktadır.

Sonra iki savaşçı birden bire birbirlerine saldırırlar. Birkaç dakika için bu cesur İsraili savaşçı kendisine uygun bir hasım bulmuş gibidir. Ama sonra, göz açıp kapayıncaya kadar kahramanımız harikulade bir manevrayla Golyat'ı gafil avlar. Dev eski avantajlı durumunu yeniden kazanmaya çalışsa da İsrail'li kılıcını

devin zırhının arasından sokar ve onunla birlikte yere düşer. Bir an iki adam yerde mücadele ederler. Ancak vurulan darbe ölümcüldür ve çok geçmeden Golyat'ın vücudunun yerde ölü olarak yattığını görüyoruz. İsraili asker yavaş yavaş ayağa kalkar, devin kılıcını eline alır ve bir çırpıda Filistinli'nin kafasını vücudundan ayırır. İsrail ordusundaki adamlar düşmanları kaçarken deliler gibi tezahürat yaparlar.

Sizin en büyük zayıflığınız Tanrı için en büyük fırsattır.

Heyecanlı değil mi? Ama o kadar da şaşırtıcı değil. Daha önce de haksızlığa uğrayanların kazandığını gördük. Ayrıca Golyat taktiksel bir hata yapmıştı ve İsraili de bunu kendi avantajına kullandı. Olsun. Bunun askeri bir yetenek olduğunu söyleyerek Tanrı'yı işin içinden tamamen çıkartabiliriz. Tanrı bu nedenden ötürü Golyat'la savaşmak için bir asker yollamayı seçmedi. Bunun yerine genç bir çobanı seçti. En küçük bir başarı imkânına bile sahip olmayan birini, tamamen Kendisine bağımlı olacak birini, kendi aracılığıyla Tanrı'nın büyük gücünü yüceliği alabileceği bir biçimde gösterecek birini aradı. O gün Davut Golyat'ı öldür düğünde dev kendi ellerine verenin kim olduğu hakkında kafasında hiçbir şüphe yoktu, (bkz. *Tevrat:I Samuel 17:37*). Ve başka kimsenin kafasında da hiçbir şüphe yoktu.

Tanrı'nın Seçtiği

Söylemek istediğimiz şudur ki; *kişinin kazanma şansı ne kadar azsa, bu durum Tanrı için o kadar iyidir.* Cennetsel Babamız dünyanın zayıf olarak gördüğü insanlar aracılığıyla çalışarak daha çok ilgi ve böylelikle de daha çok yücelik alır. Havari Pavlus bunu şu şekilde dile getirmiştir:

Ama Tanrı, bilgeleri utandırmak için dünyanın saçma saydıklarını, güçlüleri utandırmak için de dünyanın zayıf saydıklarını seçti. Tanrı, dünyanın önemli gördüklerini hiçe indirmek için, dünyanın önemsiz, soysuz ve değersiz gördüklerini seçti. Öyle ki, Tanrı'nın önünde hiçbir insan övünmesin, (*İncil:I Korintliler1:27-29*).

İlk cümlelerin ikinci bölümüne bakın. Tanrı zayıfları seçti. Bunu yapması gerekmiyordu. Ancak bu O'nun seçimidir. Tanrı, zayıf olan şeyleri kullandığında Kendi gücü ve kuvveti çok daha belirgin bir hale gelir.

Öyleyse, bütün bunlar sıkıntılar konusunda ele aldıklarımızla nasıl bağdaşıyor? Tanrı'nın yaşamlarımızda sıkıntılara izin vermesinin nedenlerinden biri de bunu kendi kuvvetimiz yerine O'nunkuvvetine güvenmemiz için yapmasıdır. Bunu yaparak Kendi gücünü bizde tamamlar (bkz. *İncil:II Korintliler12:9*). O'nun gücüne güvenip dayanmamız bizlere ve durumumuzu bilen herkese O'nun

yeterliliğini gösterir. Davut'un zaferi bütün İsrail ulusu için bir sevinme ve cesaret kaynağı olmuştu. Tanrı bireyin zayıflığına karşın çocuklarından biri aracılığıyla bir şeyler yaptığında da aynı şey olur.

Handikaplar

Zorluklar her zaman bizleri bir şekilde engeller. Bizi ya fiziksel olarak yavaşlatırlar ya da duygusal ve akılsal bakımdan tüketirler. Zorluk ve sıkıntılar bizi yüzde yüz verimli bir şekilde etkin olmaktan alıkoyarlar. Kafalarımız karışır. Enerji düzeyimiz düşer. Ve en kolay işler bile büyük sorunlar haline gelir. Bir zamanlar bir iki saatte yaptığımız işler şimdi bütün vaktimizi alır. Daha çabuk sinirleniriz. Ve en küçük şey bile bizi çok sinirlendirir.

Geçenlerde hassas bir aile sorununa danışmanlık yapıyordum. Üvey babam kör ve artık kendi kendine bakamıyor; bu da annem için büyük bir gerginliğe yol açıyordu. Kocasının evde olmasının kendisine verdiği gerginliğe karşın John'u bir bakım evine koymamı istemiyordu. Bu konu üzerinde uzun uzadıya tartıştık. Sonunda birçok dua ve konuşmalardan sonra John'u bulabildiğim en iyi bakım evine koydum. Annem bir cumartesi günü onu ziyaret ettikten sonra onun gerektiği gibi bakılmadığına karar verdi, bunun üzerine eşyalarını toplayarak onu yeniden eve getirdi. Zavallı John. Bir süre, bir hafta öncesinden haftaya nerede yaşayacağını bilmez bir durumda yaşadı.

Çalışmak için oturduğumda kendimi işime vermekte güçlük çektiğimi hatırlıyorum. Kafam hep başka yerlere gidiyordu; kendimi pencereden dışarı bakar, annem ve John hakkında düşünür buluyordum. Onu acı çekerken görmek beni çok üzüyordu. Ve buna karşın onu yapmayı istemediği bir şeye zorlamak istemiyordum. Olay benim için kafasal ve duygusal bakımdan handikap yarattı.

Bütün sıkıntılar böyledir. Doğru dürüst etkin olmamız için gereken şeylerden bizi yoksun bırakır. Kuvvetli taraflarımız en zayıf taraflarımız haline gelirler. Sıkıntılar her zaman beklenmediktir ve hoş karşılanmazlar. Sıkıntı, yaşamımıza gelen davetsiz bir misafir ve hırsızdır. Ama bunlara karşın, Tanrı'nın ellerinde sıkıntılar Tanrı'nın doğaüstü gücünün ortaya konduğu aletler haline gelirler.

Kusursuz Güç

Havari Pavlus'un bu ilkeyi anladığı kesindir. Bedendeki dikenini alması için Tanrı'ya üç kez dua ettikten sonra sonunda yanıtı aldı. Ancak yanıt hiç de tahmin ettiği gibi değildi. Tanrı kendisine kesin olarak dikenini almayacağını, ancak yapmak için çağırılmış olduğu işi sürdürebilmesi için Pavlus'a fazladan kuvvet vereceğini söylemişti.

Ama O bana dedi ki, "Lütfum sana yeter. Çünkü gücüm güçsüzlükte tamamlanır." İşte, Mesih'in gücü üzerimde bulunsun diye güçsüzlüklerimle sevinerek daha çok övüneceğim... çünkü ne zaman güçsüzsem, o zaman güçlüyüm, (*İncil:II Korintliler12:9-10*).

Pavlus, hepimiz gibi durumun tamamen iyi olmasını istiyordu. Bu yüzden de, "Rab, bu dikenini al," diye dua etmişti. Ancak Tanrı Pavlus'un bir handikapla yaşamasını istiyordu. Pavlus'un zayıf kalması O'nun isteğiydi. Ama Pavlus'un zayıflığı Tanrı'nın amacı değil, O'nun yöntemi. Tanrı'nın amacı Pavlus'un kendi kuvveti, kendi bilgeliği ve kendi zekâsına olan bağlılığını zayıflatmaktı. Tanrı, Pavlus'un kuvvetinde değil zayıflığında başkalarına hizmet etmesini ve yaşamasını istiyordu. "Kuvvet zayıflıkta kusursuzluk buldu" sözünün ardındaki düşünce de budur.

Buradaki *kusursuz*sözü ahlaksal bakımdan kusursuza karşı kusurlu anlamında kusursuz demek değildir; buradaki düşünce “yetkin”, “bütünlüğe erişmiş” tir. Tanrı, Pavlus’a genel bir ilke veriyordu. Bu ilkeye göre, bir şey ne kadar zayıfsa kuvvete o denli ihtiyacı vardı. Zayıf olan sonunda kuvvetlendirildiğinde, yenilenmiş kuvvetin varlığı eski haline kıyasla daha belirgindir. Tanrı’nın gücünü göstermesinin en iyi yollarından biri onu Kendi gücü olmasaydı zayıf ya da handikaplı olacak bir alet aracılığıyla göstermesidir. Bu nedenle Tanrı deneyimlerimizde sıkıntılar olmasına izin verir; bunu bizleri zayıf ve yaşamlarını sürdüremeyecek biçimde engellenmiş bireyler olmamız için yapmaz, amacı bizleri Kendi gücüyle donatıp başka türlü olsaydı yapamayacak olduğumuz şeyleri yapmamızı sağlamaktır.

Acı Veren Bir Öncelik

Tanrı’nın bakış açısına göre, Pavlus’un doğüstü gücü yaşaması onun acısız ve sıkıntısız bir yaşam sürmesinden daha önemliydi. Pavlus’un yaşamına ne kadar yakından bakarsanız bunu kabul etmek de o kadar zorlaşır. Taşlanmış ve ölü olduğu sanılıp bırakılmıştı, içinde olduğu gemi batmıştı, dayak yemiş, kendisini yılan sokmuş, ve sonunda hapse atılmıştı — bunların hepsi de Mesih uğruna başına gelmişti. Ve her şey olup bitip söylendikten sonra bütün bunlara Pavlus’un tepkisi şuydu:

Bu nedenle Mesih uğruna güçsüzlükleri, hakaretleri, zorlukları, zulümleri ve darlıkları sevinçle karşılarım. Çünkü ne zaman güçsüzsem, o zaman güçlüyüm, (*İncil:II Korintliler12:10*).

Pavlus’un yaşadıklarının çok daha hafifini yaşayıp da bunlardan öfke ve düşmanlık dolu hislerle çıkan insanlar gördüm. Kendilerine yaptıklarından ötürü Tanrı’ya kızgındılar. Ama Pavlus böyle değildi. Neden mi? Çünkü o Tanrı’nın başına gelmesine izin verdiği şeylerin O’nun kendisi için yapmayı istediği şeyler için hazırlık olduğunu anlamıştı. Pavlus, Tanrı’ya gitgide daha çok bağımlı olmaya başladığında bu durum artık kendisine çok doğal gelmeye başlamıştı. Mesih’e olan imanını bütün içtenliğiyle, “Zayıflıklarımın ötürü hoşnudum” diyebileceği noktaya erişmişti.

Zayıflıklarla yaşamaktan hoşnut olma düşüncesi toplumun bize yolladığı mesajlara karşıt düşer. Güçten zevk alan çağımız insanı, zayıf bir durumda yaşamaktan hoşlanmaz. Ama havari Pavlus’un yaşamını inceleyen hiç kimse onun zayıf bir adam olduğunu söyleyemez. Tam tersine, Mesih’in havarileriyle Yahudi olmayan ulusların kurtuluşu konusunda tartıştı ve kazandı! Yaşamını en düşmanca tepkilerin geldiği yerlerde müjdeyi bildirerek geçirdi. Anadolu’nun en büyük şehirlerinde ve Ege Denizi kıyılarındaki liman şehirlerinde İnanlılar toplulukları kurdu. Pavlus bu ilk toplulukların din adamlarını bizzat yetiştirdi.

Ve hepsinin üstüne *İncil*'in yarısını yazdı!

Siz ne düşünüyorsunuz bilmiyorum ama bütün bunlar bana onun hiç de zayıf bir adam olmadığını gösteriyor. Eğer Pavlus bir işadamı olsaydı çok başarılı biri olurdu. Hedefler seçmeyi ve onlara ulaşmayı biliyordu. İnsanları yönlendirip teşvik etme ilkelerini anlamıştı. İnsanları sarsan ve harekete geçiren türde biriydi.

Öyleyse, Pavlus'un zayıf olduğunu iddia etmesiyle hayret verici başarılarını nasıl bağdaştırıyorsunuz? Basit. Yanıtı şu cümlede: “Ne zaman güçsüzsem, o zaman güçlüyüm.” Bu sözü yeniden başka sözlerle söyleyecek olursak şöyle bir şey olurdu: “Ben, Pavlus, kendi kuvvetimde olduğumda zayıfım, ama ben Pavlus, içimdeki Mesih'in kuvvetine dayandığımda kuvvetli, Rab benden her ne isterse onu yapabilen, O'nun isteğini yerine getirmek için enerji, gayret ve hararet dolu biri olurum.”

Zayıfı Ararken

Tanrı, havari Pavlus'un zayıflıkları aracılığıyla etkin olduğu gibi bizim zayıflıklarımız aracılığıyla da etkin olmak ister. Siz belki kendinizin zayıflık saydığı özelliklerle doğmuş olabilirsiniz. Ya da başarı için gerekli olduğunu sandığınız şeyleri size vermeyen bir aileye doğdunuz. Belki de son zamanlarda gerçekleşen bir trajedi ya da hastalık sizi yararlılığınız ya da öz değeriniz hakkında şüphelere düşürdü.

Bu durumlardan herhangi biri size bildik geliyorsa, sevinin! Siz tam Tanrı'nın aradığı türde bir insansınız. Tanrı, Kendi büyük gücünü onlar aracılığıyla gösterebileceği, kendi zayıflıklarını bilen ve yaşamlarını kontrol edip yönetmesi için Kendisine izin vermeye razı olan insanlar aramaktadır. Tanrı, kendileri için fazlasıyla zor olan şeyleri üzerlerine alıp yükü taşıması için Tanrı'ya güvenen insanlar aramaktadır. Pavlus, “lütfum (Tanrı'nın) sizin için yeterlidir” dediğinde onun ne demek istediğini deneyimleri aracılığıyla anlayan insanlar ister. Zayıflığa alışan ama yeterlilik ve güçlerini her gün Tanrı'dan alan İnanlılar ister!

Sayamayacağım kadar çok kereler, kendileriyle başa çıkabilme kapasitemin çok ötesinde olduğunu bildiğim sorunlarla yüz yüze geldim. En iyi arkadaşlarım olduğunu düşündüğüm insanlar beni reddettiler. Bazen o kadar çok acı çekip o kadar şiddetle ağladığım zamanlar olmuştur ki, Tanrı'ya ölmeye hazır olduğumu söylemişimdir. Ama kendim için üzüntü çektiğim bu zamanlarda, cennetsel Baba'ya yapabileceğim ve yapamayacağım şeyleri tekrar ettiğimde O bana her zaman yumuşak bir şekilde şunları hatırlatmıştır: “Charles, seni çağırdığımda senin kuvvetin ve yeteneklerinle ilgilenmiyordum. Şimdi de bunlar beni

ilgilendirmiyor. Bilmek istediğim, istediklerimi yapmaya hazır mısınız? Öyleyse gidelim. Çünkü benim lütfum yeterlidir.”

Bu noktada bir şey hakkında düşünmenizi istiyorum. Sizin en büyük zayıflığınız Tanrı için en büyük fırsattır. Şikâyet edip Tanrı'dan durumunuzu değiştirmesini isteyeceğinize neden O'ndan o boşluğu Kendi kuvvetiyle doldurmasını istemiyorsunuz? Kendi kuvvetinize olan bağlılığınızı bırakmanız için Tanrı yaşamınızdaki sıkıntılara izin vermiştir. Eksikliğini çektiğiniz şeyler için Tanrı'ya dayanarak yaşamınız O'nun sizin için olan isteğidir. Bu duruma gitgide daha çok alıştıkça bir tatmin olma duygusu hissetmeye başlayacaksınız. O'nun gücü sizde tamamlanacaktır. Ve siz Tanrı için hazır oldukça, O'nun gücü sizin aracılığıyla diğerlerine gösterilecektir. Ve havari Pavlus'la birlikte zayıflıklarınızla övünebileceksiniz. Çünkü siz zayıf olduğunuzda Okuvvetlidir.

11. Sizi Çağırın Sadıktır

İnsan işler kötüye gitmedikçe dostlarının kim olduklarını bilemez diye bir söz vardır. Ben bu sözde büyük bir gerçek olduğuna inanıyorum. Hepimiz ne pahasına olursa olsun sadık arkadaşlarımız olarak kalacaklarına inandığımız kişilerin sadece “iyi gün dostu” olduklarını keşfetmişizdir. Neden söz ettiğimi anlıyorsunuzdur, sadakatleri durumun havasına bağlı olan kişilerden söz ediyorum. İlişki zevkli olduğu sürece sonuna dek sizinle beraberdirler. Ama durum kendilerinden bazı fedakârlıklar gerektirdiği anda onları bulmak çok zor olur. Dostluğun en büyük sınanması rahat ve huzur ortamında değil, zorluk ve karşıtlıklarla karşı karşıya olduğumuz zamanlardır. Durum böyle olduğundan herhangi bir sıkıntı olmadıkça sadık dostlarımızın kim olduklarını asla anlayamayız.

Aynı şekilde, sıkıntı olmadıkça Mesih’in sadakatini de kişisel bir biçimde yaşayamayız. Yaşayamazsak da bunun sonucu olarak O’na olan imanımız hiç büyümmez, durağan kalırdı. Tanrı’nın zorluklarla karşılaşmamıza izin vermesinin ana nedenlerinden biri de bize sadakatini göstermek ve buna karşılık bizim imanımızın büyümesi içindir. İnanlı’ysanız, sonsuz kaderiniz için Mesih’e güvenmişsinizdir. Ama bu alandaki sadakatini ölene dek yaşayamayacaksınız. Tanrı sizden ve sizin için O’nun sadakatini sadece kafanızla kabul etmenizden daha fazlasını istiyor. Bunu şimdi *yaşamamız*O’nun isteğidir.

Yaşamlarımız acı, karışıklık ve üzüntüden uzak olursa Tanrı hakkındaki bilgimiz sadece soyut olarak kalır. O'nunla olan ilişkimiz hakkında hikâyeler duyduğumuz, ama kendisini görmediğimiz büyük-büyük-büyükbabamızla olan ilişkimiz gibidir. O'na büyük bir hayranlık duyarız ama hiçbir yakınlığımız, hiçbir dostluğumuz yoktur. Her zaman aramızda bir uzaklık, bir gizem olacaktır.

Tanrı çocuklarıyla böyle bir ilişkiye sahip olmak istemez. Tanrı, Mesih'in ölümü aracılığıyla Kendisine direkt olarak gidebileceğimiz bir yol sağlamıştır. Kendisiyle çocukları arasında hiçbir şey olmaması için büyük bir çaba göstermiştir. Şimdi Yaratıcımızla bizim aramızda yakınlık olasılığı vardır. Mesih bizlerin O'nun dostları olduğunu söyleyecek kadar ileri gitmiştir, (bkz. *İncil:Yuhanna15:14,15*).

Tanrı Kendisini bizlere açıklayabileceği durumlar yaratma sürecindedir. Ve hem tarih, hem de kendi kişisel tanıklıklarımız sıkıntı zamanlarında Tanrı'nın bize olan hayretler verici sadakatini çok daha iyi anladığımızıza tanıklık ederler.

Örneğin...

Nuh'un tufandan kurtarıldıktan sonra Tanrı'nın sadakatini ne kadar çok daha iyi anladığını düşünün. Davut'un imanının kuzularını kapmaya gelen aslan ve ayıyla savaştıktan sonra ne denli büyüdüğünü bir düşünün. Tanrı Gideon'a çok fazla askere sahip olduğunu, bazılarında kurtulması gerektiğini söylediğinde Gideon'un kafasından neler geçtiğini düşünemiyorum bile (bkz. *Tevrat:Hakimler7*)! Ancak zaferden sonra imanı çok çok büyüdü. Tanrı, İsrail ulusuna sadakatini göstermek için Kızıl deniz ve Eriha'yı kullandı. İbrahim'in yaşamında Lut'un bencilliğini kullandı. Örnekler saymakla bitmez. Tanrı'nın hizmetkârlarına sadakatini göstermesi her seferinde de sıkıntı yoluyla olmuştur.

Mezmur yazarı bunu şöyle dile getirmiştir:

Rab'bi aradım ve bana cevap verdi,

Ve beni bütün korkularımdan özgür kıldı...

Bu zavallı Rab'be yakardı ve Rab işitti,

Ve bütün sıkıntılarında onu kurtardı.

Rab'bin meleği O'ndan korkanların çevresinde,

Ordu kurar ve onları kurtarır...

Doğrunun dertleri çoktur;

Ama Rab onu hepsinden özgür kılar,

(Zebur:Mezmun34:4, 6-7, 19).

İşte size Rab'bin sadakatini yaşayan birinin tanımı. Böylesi bir deneyim, “korku,” “sıkıntılar” ve “dertler” olmadan imkânsız olurdu. Yazarın moralinin bozuk olmadığına ve Tanrı'ya kızgın olmadığına dikkat edin. Tam tersine, mezmurun ruhu çok olumlu ve iyimserdir. Bu bir övgü ve teşekkür sunma mezmurudur. Sıkıntılarının olduğu yerde Tanrı'ya şükretmek için her zaman fırsat vardır. *Kutsal Kitap*'ta anlatılan en görkemli kutlamalar her zaman Tanrı sıkıntılar aracılığıyla sadakatini gösterdiğinden sonra olmuşlardır.

Tanrı'nın yaptığı bir şey için O'na içtenlikle en son ne zaman teşekkür ettiğinizi bir düşünün. Bu heyecanı yaşamadan önceki olaylarda sıkıntı ve çatışma var mıydı? Büyük bir olasılıkla vardır. Tanrı'nın sıkıntılar yoluyla sadakatini göstermesi genellikle övgünün katalizörüdür. Ve bu süreç boyunca iman büyür ve kuvvetlenir.

Tanrı'ya Şükretmek İçin Son Nedenim

Beni Tanrı'ya şükretmeye götüren en son olaylar serisi sıkıntılar doluydu. Geçtiğimiz hafta içinde, hamileliğini kürtaj yaptırarak sona erdirmeye karar vermiş olan bir kadınla sürekli konuştum. Bunun yanlış bir şey olduğunu biliyordu. Ancak durumu ailesine ve arkadaşlarına anlatmanın düşüncesi bile onu mahvediyordu. Hem de yeni bir işe başlamıştı ve bebek onun yakın gelecek için yaptığı planlara uymuyordu. O ve erkek arkadaşıyla bir saat kadar konuştum ama bir yere varamadım. Birlikte bir gün sonra müşterek bir dostumuza onları korkutmaya çalışmamdan hoşlanmadıklarını söylemişler.

Hangi yöne gittiklerini bilmeden geçen birkaç günden sonra, sonunda genç kadının bebeği doğurmaya karar verdiğini duydum. Bana telefon edip tutumundan ötürü özür diledi ve yardımım için teşekkür bile etti. O zamandan beri Tanrı'ya sadakatinden ötürü teşekkür ediyorum. Bunun anlamı *O'nunbu* olaydan önce daha az sadık olduğu değildi, ancak sadakatini böyle fiili bir şekilde görmeme ve yaşamama izin verdiği için *imanım* gelişmişti.

Gerçek Yaşamda

Ne yazık ki, durumlar her zaman böylesine iyi gitmiyor. Bazen olaylar bizim arzuladığımız şekilde sonuçlanmıyor. Kendileri için dua ettiğimiz insanlar ölüyorlar. Kocalar karılarını terk ediyor ve bir daha asla geri dönmüyorlar. İnanlı anne-babaların etkisine karşın çocuklar kendi yaşamlarını mahvediyorlar. İş sahipleri iflas ediyor. İnanlılar işlerini kaybediyorlar. Ve binlerce kadın kürtaj

yaptırıyor.

Ama Tanrı bu olaylarda diğer olaylarda olduğundan daha az sadık değil, sadece sadakati değişik bir biçimde ortaya konuyor. Buna karşın, birçok İnanlı sıkıntılar onların uygun gördüğü biçimde sonuçlanmadıklarında Tanrı'dan şüphe etmekte acelecidir. Sıkıntılarının sonucu olarak Tanrı'dan şüphe ederler. Bazıları öfkelenir ve Tanrı'ya tamamen sırtlarını dönerler. Bu konu yüzünden yıllarca Tanrı'ya asilik içinde yaşamış olan o kadar çok kişiyle konuştum ki... Tanrı olayları *onların* olması gerektiğini düşündükleri şekilde sonuçlandırmadı, bu yüzden O'nun sadık olmadığını düşündüler ve O'ndan uzaklaştılar.

Tanrı verdiği sözlere *her zamansadık*tır. Ancak hiçbir yerde her şeyi her zaman bizim istediğimiz şekilde yapma sözünü vermemiştir. Eğer öyle olsaydı Alaaddin'in sihirli lambasındaki cinden başka bir şey olmazdı. Tanrı'nın yolları bizim yollarımız değildir. Ve aynı şekilde O'nun hedefleri bizim hedeflerimiz değildir. Ancak Tanrı her zaman sadıktır.

Yine de Sadıktır

Tanrı'nın sadakati, O'nun bizi sıkıntılardan her zaman kurtarması demek değildir. Tanrı sadakatini çoğu kez, sıkıntı zamanlarında bize kuvvet vererek gösterir. Bir adamın ıssız bir adada yalnız kaldığını düşünün. Yiyecek arayarak adayı keşfe çıktığında kıyıya vurmuş bir sürat motoru bulur. Onu biraz inceleyince deposunun benzin dolu olduğunu görür. Motoru çalıştırıp yola çıkar. ıssız adada tek başına kalmaktan kurtulmuştur.

Aynı örneğe bir kez daha bakalım. Sadece bu sefer bir sürat motoru bulmaz; boş bir ev ve meyva ağaçları bulur. Evin içinde meyva ağaçlarına bakmak için gerekli olan aletleri bulur. Hâlâ ıssız adada yalnız olduğu halde, yaşamak için kendisine gerekli olan şeylere sahiptir. Yaşamını sürdürebilecektir.

Şüphesiz hepimiz sözünü ettiğimiz ilk durumun çok daha iyi olduğunu düşünürüz. Ancak ikinci senaryodaki adamın durumu çok daha kötü olabilirdi. Her iki örnekte de adamın ihtiyacı karşılanmıştı; fark ihtiyaçların sağlanma biçimindeydi.

Çoğu kez, Tanrı sıkıntı zamanlarında sadakatini devam edebilmemiz için gerekli olan şeyleri bize sağlayarak gösterir. Acı veren durumumuzu değiştirmez. Ama bizi onun ortasında kuvvetlendirir. *İncil:İbraniler*'in yazarı da şöyle yazdığına bunu dile getirmek istemişti:

Bu nedenle merhamete ermek ve gerektiğinde bize yardım edecek lütfâ kavuşmak için Tanrı'nın lütuf tahtına cesaretle yaklaşalım,

(İncil:İbraniler4:16).

Yazar ilginç bir söz verir. İhtiyaç içinde olduğumuz zaman Tanrı bize merhamet ve lütuf bağışlayacaktır. Bu ayet durumumuzun değişeceğini, acı ve düşmanlarımızdan kurtulacağımızı vaat etmez. Sadece bir ihtiyacımız olduğunda Tanrı'nın bize gerekli olan merhamet ve lütfu bol bol vereceğini söyler. Tabii ki bizler, Tanrı'nın acılarımızın içinde bizi kuvvetlendirmesi yerine bizi acılarımızdan kurtarmasını yeğleriz. Ama böyle bir şey yapmaya hiçbir mecburiyeti yoktur. Ve her iki şekilde de daha az sadık değildir.

Pavlus'un Tanrı'nın sadakatine olan güveni eksik değildi. Buna karşın Tanrı onun bedendeki dikenini kaldırmaya karar vermedi. Bunun yerine Pavlus'u bu acısının ortasında kuvvetlendirmeyi seçti. Pavlus bu dikenden özgür kılınmayı dilediğinde yanıtı, "Lütfum sana yeter"di (İncil:II Korintliler12:9). Yani, "Pavlus, acı çekmeye devam edeceksin, ama Benimle birlikte bunların arasında zaferle yaşayacaksın, başaracaksın."

Ölçülemeyecek Kadar Çok Lütuf

Phillip Keller, *A Shepherd's Look at Psalm 23* (Bir Çobanın Zebur:Mezmun23'e Bakışı) adlı büyüleyici kitabında karısının hastalığı ve ölümü olaylarını içeren olgular dizisi boyunca Tanrı'nın harikulade sadakatini anlatır. Phillip karısının iyileşmesini çok arzuladıysa da karısı iyileşmedi. Buna karşın Phillip şöyle yazmıştır:

Tekrar tekrar kendime şunu hatırlattım, "Tanrım, bu çok zor bir durum, ama sonunda beni Senin gözünde daha yüksek yerlere getirmek için en kolay ve en nazik yol olduğunun bir gerçek olduğunu biliyorum." Sonra zorluklar ve karanlık günler için O'na teşekkür ettiğimde O'nun sıkıntılarında benim yanımda olduğunu keşfederim. O noktada paniğim, korkum, kuruntularım yerlerini O'nun beni gözetmekte olduğunun huzur ve dinginliğine bırakırlar. Her nasılsa, sakın sessiz bir şekilde her şeyin benim için en iyi şekilde biteceğine çünkü O'nun vadide benimle birlikte olduğuna ve her şeyin O'nun kontrolü altında olduğuna dair güvence bulurum.

Mesih İnanlı yaşamda bu inanca sahip olmak her türlü sıkıntıyı sessiz bir kabullenme tutumuna girmiş olmak demektir. Tanrı'ya bu yeni ve yakın biçimde tanımak yaşamı eskisinden çok dayanılır hale getirir.

Karımın hastalığı ve sonra da ölümü sırasında Tanrı'nın lütufkâr Ruh'unun Kendisi tarafından bana gerçekten saat-

ten saate verilen kuvvet, teselli ve dinginlik hâlâ hayretle karışık bir

minnettarlıkla kafamda taze bir şekilde duruyor. Sanki etrafımdaki en çaresiz durumlara karşın tekrar tekrar tazelenip yenileniyor gibiydim.

Kimse çıkıp ta Phillip'e karşı Tanrı'nın sadakatini inkâr edebilir mi? Tanrı karısını iyileştirme yolunu seçmediği halde bu acı veren olaydan önce, olay sırasında ve sonra belirli bir şekilde sadıktı. Tanrı, Havari Pavlus'a yaptığı gibi Phillip'in Kendisine yardım için yakarışını, kuvvetlendirici lütuf ve merhametle yanıtlamayı seçti.

Kişisel Bir Not

Tanrı'nın beni acıların içinde kuvvetlendirmesindenense acılardan kurtarmasını isteme konusunda ben de çoğu insanlardan farklı değilim. Ancak yaşamımdaki en büyük dersleri uzun süreli sıkıntılar sürecinde öğrendim. Özellikle bir şey, on iki yıldır bana ağırlık vermekte. Dua ettim, oruç tuttum ve bazen de bu ağırlığı omuzlarımdan alması için Tanrı'ya ağlayarak yakardım. Ancak yanıtı her zaman, "Charles, lütfum sana yeter," oldu. Ve Tanrı'ya şükür ki yetiyor! Her günün her anında yetiyor.

Bazen kendi kuvvetimle bir şeyler yaptığım zamanlar vardır. Böyle yaptığım her zaman baskı altına girerim. Sonra yeniden şikâyet etmeye başlarım: "Ya Rab, üzerimde bu fazladan yük varken iyi bir koca ve iyi bir baba olmamı, vaazlar hazırlamamı, İnanlılar topluluğundaki her şeyi doğru dürüst yönetmemi benden nasıl istersin?" Sonunda dinleyecek kadar sessizleştiğimde Sözü aracılığıyla ya da kalbimdeki özel yerde bana hiçbir şeyi kendi kendime yapmamı beklemediğini, ve eğer O'na izin verirsem gereksinim içinde olduğum zaman bana gereken lütuf ve kuvveti Kendisinin sağlayacağını hatırlatır.

Bütün bunların içinden Tanrı'nın kim olduğunu daha iyi anlamış olarak çıktım. O'nun çocuklarına olan bağlılık ve sadakatini çok daha derin bir biçimde anlıyorum. Sadık bir Tanrı'ya, en karanlık vadilerde bile Kendisine güvenilebilen, lütfu her zaman yeterli olan ve her zaman vaktinde olan bir Tanrı'ya hizmet ettiğimizi hiç şüphe götürmez bir biçimde biliyorum.

Sevgili dostum, şu anda karşı karşıya olduğun sıkıntının nasıl bir sıkıntı olduğunu bilmiyorum. Ancak eğer O'na izin verirsen Tanrı'nın bu sıkıntıyı O'nun sadakatine olan inancını derinleştirmekte kullanacağını biliyorum. Kendisini sadece zorluk ve yürek sızısı zamanlarının fırsat verdiği şekilde tanıttacaktır.

Başka hiçbir zaman, Tanrı'nın merhameti ve lütfuna bu kadar ihtiyacımız yoktur. Ve sadece O'nun bizi kuvvetlendirici gücüne güvenmeye zorlandıktan sonra O'nun yeterli olduğunu biliriz; ve ancak o zaman O'nun sadık olduğunu

kendi deneyimlerimizden ötürü bilebiliriz.

Belki de Tanrı sizin şartlarınızı olduğu gibi bırakmayı seçmiştir. Kendinizi bir daha hiç daha iyi hissetmeyebilirsiniz. Eşiniz hiç dönmeyebilir. Parasal olarak eskiden alışık olduğunuz ekonomik düzeye bir daha hiç erişemeyebilirsiniz. Ama Tanrı daha az sadık değildir, çünkü size gereksinim zamanınızda ihtiyacınız olan merhamet ve lütfu verecektir.

Rab Pavlus'a, "Lütfum senin için yeterli *olacak*," ya da "Lütfum senin için yeterli *olmuştur*," demedi. "Lütfum senin için yeterlidir," dedi. Bu geniş zamandır; yani tam şimdi demektir. Bu yüzden eğer O'na güvenme yolunu seçtiyseniz siz de bunu yaşayabilirsiniz. O zaman siz de havari Pavlus'la birlikte,

"Mesih'in gücü üzerimde bulunsun diye güçsüzlüklerimle sevinerek daha çok övüneceğim" diyebilirsiniz, (*İncil:II Korintliler12:9*).

12. Teselli Etmek İçin Teselli Edilenler

Bill Jackson büroma gelip oturur oturmaz onun acı çektiğini anladım. Bill başka bir eyaletteki bir İnanlılar topluluğunda din adamı olarak görevliydi. Ailesiyle birlikte çıktıkları yaz tatillerini bitirmek üzerelerdi ve son anda Atlanta'ya gelip İnanlılar topluluğumuzu ziyaret etmeye karar vermişlerdi. Son anda aldıkları bu kararın Tanrı tarafından olduğu kanıtlandı.

Bill, beni ziyaretinden on sekiz ay önce River Park Baptist Kilisesi'ne çağırılmıştı. Bill'in oradaki ilk bir buçuk senesi boyunca Tanrı, İnanlılar topluluğunda büyük bir ilerleme sağlamıştı. İnsanlar İsa Mesih'i Kurtarıcı olarak kabul ediyorlar, ayrılmış olan aileler birleşiyorlar ve her alanda sayısal ilerleme vardı. Ancak "önderler"den bazıları olup bitenden hoşnut değildiler. Yıllardır kontrolü ellerinde tutmaktaydılar, ve şimdi bu kontrolü kaybetmeye başladıklarını hissediyorlardı. Tanrı'nın yaptıklarına sevinecekleri yerde Bill ve ailesi hakkında eleştirici bir biçimde konuşmaya başlamışlardı. Yaşlıları ihmal ettiğini söylüyorlardı. İmanlı olmayan kişilerin İsa'yla özel bir ilişki kurmasını teşvik eden konuşmaları çok fazla yapmakla suçluyorlardı. Bu her ne anlama geliyorsa onun liderlik biçimini beğenmiyorlardı.

Bill, kalbindekileri bana döktükçe hissettiği herşeyi anlamakta hiç güçlük çekmedim. Ben de Atlanta'daki İnanlılar topluluğuna ilk geldiğimde buna benzer durumlarla karşı karşıya gelmişim. Konuşmasını bitirdiğinde ona kendi öykümü anlattım. O zaman yaşadığım acıyı ona dilimin döndüğü en iyi biçimde açıkladım. Öfkemi, sıkıntımı ve bütün o kalabalığa onlar hakkında neler düşündüğümü söyleme arzumu ve hatta çıkıp gitmeyi istediğim zamanları da anlattım.

Sonra Tanrı'nın bana ve aileme sadakatini göstermek için yaptığı hayret verici şeyleri tanımladım. *Kutsal Kitap*'tan bana kuvvet veren bölümleri ona gösterdim. Sonunda durumun gidişini değiştiren olayları anlattım. Sonra Tanrı'nın topluluğumuzda o zamandan beri yaptığı şeyleri naklettim. Konuşmamız bittiğinde tutumu tamamen değişmişti. Tanrı'nın River Park'ta yapmak istedikleri hakkında heyecanlanmıştı.

Giderken bana dönüp dedi ki, "Biliyor musunuz, gelip sizi göreceğimi düşünmüyordum. Ve doğrusunu isterseniz, neler yaşadığımı anlayabileceğinizi de sanmıyordum. Tanrı'ya şükür ki her iki konuda da yanılmışım. Çok cesaretlendim."

Bu Bill'inki gibi bir öyküyü ilk ya da son duyuşum değildi. Onlarla konuşabileyim ve onlara cesaret sunayım diye Tanrı'nın yaşamıma cesareti kırılmış din adamlarını göndermeye devam edeceğinden hiç şüphem yok. Bunu

nasıl mı biliyorum? Çünkü Tanrı'nın benim o sıkıntı döneminden geçmeme izin vermesinin bir nedeni de beni aynı şeylerle karşı karşıya olan kişileri teselli edip onlara cesaret vermem için hazırlamaktı.

Teselli olunmaya ihtiyacı olmamış birinin başkalarını teselli etme yeteneği fazla güçlü değildir.

Tanrı her birimizin başkalarını teselli hizmetinde yer almamızı ister. Ancak bu işe gönüllü olmak için atılmadan önce, bir şeyi aklınızda tutun. Kendisi *teselli olunmayaihtiyacı olmamış birinin başkalarını teselli etmeye*teneneği fazla güçlü değildir. Böylece Tanrı'nın sıkıntının yaşamlarımıza dokunmasına izin vermesinin bir başka nedenine daha geldik: Diğerlerini teselli edebilmek için bizi donatmak.

Dersleri Zor Yoldan Öğrenmek

Bu dersi birçok başka dersi olduğu gibi zor yoldan öğrendim. Evlilik danışmanlığı konusuna yıllarca fazlasıyla basit bir yaklaşım da bulunmuştum. İnsanlar günahlarını itiraf ederlerse sonsuza dek mutlu yaşayacaklarına inanıyordum. Evli bir çift gelip bana öykülerini anlatırlardı. Onlara günahlarının ne olduğunu gösterir, bu günahları itiraf etmelerini tavsiye eder, ezberlemeleri için *Kutsal Kitap*'tan birkaç ayet verir, onlarla dua eder ve onları yollardım. Çok iyi bir sistemdi, çünkü bu şekilde onları yeniden görmem için bir randevu ayarlamam gerekmiyordu. Ancak bunun nedeni başarımın çok yüksek olması değil, insanların zamanlarını benimle konuşarak ziyan etmeye niyetli olmadıklarıydı.

Benim sorunum hiçbir evli çiftin sorunlarını Mesih İnanlı açıdan ele aldıklarını görmemiş olmamdı. Üvey babam İnanlı değildi. Ben büyürken annemle üvey babam sorunlarını hiçbir zaman başarıyla çözümleyebilmiş değillerdi. O zamana dek Anna'yla ben hiçbir zaman büyük bir şey hakkında fikir ayrılığına düşmemiştik. Evli çift eğer Tanrı'yı seviyorlarsa ve günahlarını sürekli O'na itiraf ediyorlarsa, her şeyin iyi olacağına gerçekten inanıyordum. Acı çekmekte olan evli çiftlere ne kadar büyük bir teselli olduğumu tahmin edebilirsiniz!

Tanrı duyarlılığımı fazlalaştırmak için durumumdaki bir değişiklikten faydalandı. 1970'de Atlanta'ya taşındık ve fazlasıyla meşgul biri olmaya başladım. İşimle evli olmaya ve ailemi ihmal etmeye başladım. Ne kadar hatalı olduğumu görüp işleri yoluna koymam birkaç yılımı aldı. Bu zaman boyunca Anna çok acı çekti ve kendini reddedilmiş hissetti. İkimizden birinin artık bu şekilde yaşamayı sürdüremeyeceğini düşündüğüm zamanlar oldu.

Ama o acı veren süreçte Tanrı her ikimizi de teselli edenler haline getirdi, çünkü

kendimizi en kötü hissettiğimiz zamanlarda bizi en tatlı biçimlerde teselli etti. Bunu bazen anlayışlı dostlar, çoğu kez de Kendi Sözü aracılığıyla gerçekleştirdi. Çoğu kez ruhumu saran açıklanamaz bir huzur vardı. Tanrı bizim Tesellicimiz, Cesaret Vericimiz ve gerçek anlamda Kurtarıcımızdır.

Artık bugün büromda oturup ağlayan bir insanın hissettiği acıyı hissedebiliyorum. Değişmeyi büyük bir içtenlikle isteyip de işe nereden başlayacağını bilmeyen bir kocayı anlayabiliyorum. Kocasını seven ama sevgisinin karşılık görmediğini hisseden bir kadının sorunlarını Anna'yla yaşadığımız şeylerden biliyorum. Acılarını anlamaktan da önemlisi onlara sadece danışmanlık etmeyi bilmekle kalmayıp onları teselli etmesini de biliyorum.

Her Türlü Tesellinin Kaynağı Olan Tanrı

Uzun bir süre kişinin bir başkasını teselli edebilme yeteneğinin kendisinin acı çekmiş olmasının sadece bir yan ürünü olduğuna inanmıştım. Ancak havari Pavlus'un Korintlilere yazdığı mektupta neler söylediğine dikkat edin:

Her türlü tesellinin kaynağı olan Tanrı'ya, merhametli Baba'ya, Rabbimiz İsa Mesih'in Tanrı'sı ve Babasına övgüler olsun! Kendisinden aldığımız teselliyle her türlü sıkıntıda olanları teselli edebilmemiz için bizi bütün sıkıntılarımızda teselli ediyor... Eğer sıkıntı çekiyorsak, bu sizin teselliniz ve kurtuluşunuz içindir. Eğer teselli buluyorsak bu, bizim çekmekte olduğumuz elemelerin aynısına dayanmanızda etkin olan teselliniz içindir, (*İncil:II Korintliler1:3-4, 6*).

Pavlus'a göre Tanrı İnanlıyı sadece İnanlının kendisi için teselli etmez. Sıkıntılarımızda bizi teselli etmesinin bir nedeni bizim de başkalarını daha etkin olarak teselli edebilmemizdir. Havari kendini, Tanrı'nın kendisini teselli etmek için kullandığı teselliye başkalarına aktaran biri olarak resmeder.

Ancak, genelde acı çekmenin amacı hakkında çok kuvvetli bir dil kullanır. "Eğer sıkıntı çekiyorsak bu sizin teselliniz... içindir" der. Burada ima edilen şey, karşı karşıya olduğu sıkıntının *amacının* kısmen Korintli İnanlıları daha iyi teselli edebilmesi için olduğudur. Yani, Tanrı onu daha iyi bir tesellici yapmak için yaşamına sıkıntı yollamıştır. Bu, acı çekmenin bir yan ürünü olmaktan fazla bir şeydi; Tanrı'nın planının bir parçasıydı.

Havari Pavlus için gerçek olan şeyler bütün İnanlılar için gerçektir. Tanrı bizi teselli etmek için trajedinin yaşamlarımıza girip bizi engellemesine izin verir. Acımızın üstünden gelebildiğimizde, yolumuza kendisini anlayabileceğimiz, dolayısıyla da teselli edebileceğimiz birisini çıkarır. Bu düzeyde kötü gibi

görünen şeyler ne kadar tuhaf ve gereksiz görünse de, Tanrı'nın bizi olgunlaştırma stratejisinin bir parçasıdır. Tanrı teselliler yetiştirme işindedir. Ve en iyi tesellilerci, herhangi türde bir acı ve üzüntüyle mücadele etmiş ve bu deneyimden başka birinin tesellisi aracılığıyla muzaffer çıkmış biridir.

Şartları Belirlemek

Diğerlerini teselli etmek onlara “kuvvet ve ümit vermektir”. Kuvvet derken Mesih'in kuvvetinden söz ediyorum. Çünkü daha önceki bir bölümde söylediğim gibi Tanrı sıkıntıyı bize Kendisine güvenmeyi öğretmek için kullanmak ister. O zaman tesellilercinin işi, diğer insanları kendi kuvvetlerine güvenmek yerine Mesih'in kuvvetine güvenmeye teşvik etmektir. Bunu yapmakta kullanıldığımızda onlara kuvvet vermiş oluruz.

Büyük bir azizin biyografisini okuduğum her seferinde sıkıntı ve zorluk zamanlarında Tanrı'nın ona verdiği lütuf beni çok cesaretlendirir. Kitabı okuduktan sonra, *eğer Tanrı onu bu tür sıkıntılar sırasında kuvvetlendirdiyse beni de kuvvetlendirirdiye düşünürüm*. Bu şekilde o kişinin tanıklığı bana kuvvet verir.

Umut vermek, kişinin dikkatini o anki durumdan alıp sonsuz şeylere çekmektir. İsa'yı görene dek, çektiğimiz acıların çoğunu tamamen anlamayacağız ve kafamızda onlara hak veremeyeceğiz. Ama O'nun önünde her şey bir anlam kazanmaya başlayacak. Bütün sorular yanıtlanacak. Havari Pavlus şöyle yazdığında umudumuzu tanımlamıştı:

Bu nedenle cesaretimizi yitirmeyiz. Her ne kadar dış varlığımız harap oluyorsa da iç varlığımız günden güne yenileniyor. Hafif ve geçici sıkıntılarımız bize, ağırlıkta hiçbir şeyle karşılaştırılamayacak kadar büyük, sonsuz bir yücelik kazandırmaktadır. Gözlerimizi görünen şeylere değil, görünmeyen şeylere çeviriyoruz. Çünkü görünenler geçicidir, görünmeyenler ise sonsuza dek kalıcıdır, (*İncil:2 Korintliler4:16-18*).

Pavlus neden büyük bir zorlukla karşılaştığında cesaretini kaybetmedi? Görünmeyen sonsuz yücelik yüzünden. Pavlus henüz gelmemiş olan şeyi umutla bekliyordu. Bu düşüncede büyük teselli buluyordu. Sıkıntılarının oluşturduğu sorular basit yanıtların yanında çok derin kaldığında aynı şey bizim için de geçerlidir. Yanıtları cennette bulacağımızı söylemek bir kaçış yolu değildir. Kişiye sonsuzluğu işaret etmek çaresizlikten kaynaklanan bir hareket değildir; ve şurası muhakkak ki son çare de değildir.

Rab İsa Mesih'in geri dönüşü ve bunu izleyen dünyayı yargılaması *Kutsal Kitap*'ta zorluk ve sıkıntı içinde olanlara hemen hemen her zaman cesaret verici

bir şey olarak sunulmuştur. Hatta Yuhanna, *Esinlemek* kitabının tümünü bu amacı aklında tutarak yazmıştır. Onun zamanındaki İnanlılar Romalıların elinden çektikleri fiziksel zülümler yüzünden üzüntü ve ümitsizlik içindeydiler. Üzerlerindeki baskı arttıkça Kutsal Ruh Yuhanna'yı son günlerin canlandırıcı öyküsünü yazmaya yöneltti. Yuhanna'nın Şeytan'ın düşüşünü ve Mesih'in en sonunda ve sonsuza dek dünyayı yöneteceğini yazmasıyla zamanın İnanlıları cesaretlendiler ve sonuna kadar dayandılar. Yuhanna onlara umut verdi!

Deneyim Yeterli Değil

Sadece sıkıntı çekmiş olmak kişiyi otomatik olarak diğerlerini teselli etme işine hazırlamaz. Sadece teselli edilmiş olanlar bunu verme yeteneğine sahiptirler. Sadece sıkıntı çekmiş olmak yeterli değildir. Birisini teselli etmek, "Anlıyorum" ya da "Aynı şey benim de başıma geldi" demekten daha öte bir şeydir. Pavlus, diğerlerini Tanrı'dan aldığı tesellinin aynısıyla teselli ettiğini söylemiştir (bkz. *İncil:II Korintliler1:4*). Sadece Tanrı'nın kendilerini teselli etmesine izin vermiş olan insanlar diğerlerini teselli etmeye hazırdırlar.

Çektiğiniz sıkıntıya verdiğiniz karşılık Tanrı'nın sizi diğerlerini teselli etmekte kullanıp kullanamayacağını belirler. Sıkıntılar yollarına geldiğinde İnanlıların birçoğunun kafaları o kadar karışır ve o kadar sarsılırlar ki, teselli için Tanrı'ya döneceklerine öfkeyle Tanrı'dan uzaklaşırlar. Böyle olduğunda Tanrı'nın en başından daha sıkıntıya izin vermesinin amacını da öğrenemezler. Sadece bu kadarla da kalmaz, teselliler olarak kendilerini diskalifiye ederler. Kalplerinde öfke taşıyan insanlar kimseyi gerçekten teselli edemezler. Acılarını çözümlenmeden diğerleri insanlara Mesih'in kuvvetini veremezler. Kendi durumlarının altında gömülü oldukları sürece umut sunamazlar.

Sıkıntılarında Tanrı'nın kendileriyle yürümesine izin veren ve vermekte olan insanlar diğerlerini teselli etmeye hazır olanlardır. Bu insanlar çektikleri acılarla gerçekçi bir biçimde karşı karşıya gelmiş, içlerindeki Mesih'in kuvvetinden yararlanmış, her şeyi perspektife yerleştirmiş ve yollarına devam etmişlerdir. Bu insanlar diğerlerini teselli etmeye hazırdırlar.

Bir şeyi açıklamama izin verin. Teselli edicilerden acılarıyla başa çıkanlar diye söz ederken onların bu acılar tarafından bir daha rahatsız edilmediklerini söylemek istemedim. Yaşamlarının her gününü bazı fiziksel rahatsızlıklarla geçirmeye zorlanan bazı insanlar biliyorum. Bu tür durumlarda olan insanların acılarını bir anda yenmesi gerektiğini söylemiyorum. Geçmiş acıların acı veren anıları olmadığını da söylemek istemiyorum. Çocukluğumda gerçekleşen bazı şeyler vardır ki onlardan söz etmek beni hâlâ rahatsız eder. Hem sıkıntı çekmekte devam edenler, hem de geçmişte sıkıntı çekenler Tanrı'nın kendilerini teselli etmesine ve kuvvetlendirmesine izin vermişlerse (ya da şu

anda veriyorlarsa) Tanrı tarafından kullanılabilirler.

Tesellileri Arayış İçinde

Tanrı sizi bir tesellici yapma sürecindedir. Deneyimlerinizi başka birisinin yaşamında hizmet vermek için hazırlayacak bir şekilde biçimlendirmektedir. Edith Schaeffer, *Dertleradlı* kitabında şöyle der:

Aynı derdi çekmedikçe ya da kendimizin bu durum için de Rab'bin tesellisini hissettiğimiz ve bize anlayış veren bir acı çekmedikçe, kimse kimseyi gerçekten teselli edemez.

O'nun yüce gücünden yararlanarak sürece yardımda bulunuyor musunuz? Yoksa O'nun iyilik ve sevgisini sorgulayarak O'na karşı mı çalışıyorsunuz? O'na karşı koymak sadece size öğretmek istediği dersi değil aynı zamanda diğer bir insanın yaşamında sizin için hazırlamakta olduğu hizmeti de kaçırmaktır. Sorun doğru sözleri söyleme sorunu değildir. Sadece aynı acıyı ve kalp kırıklığını yaşamış olmak da değildir. Teselli eden birisi acıyı tatmıştır, ama acıyla birlikte Tanrı'nın devam etmek için kuvvet, umut ve cesaret verici tedavisi ve teselli edici lütfu da vardır!

How To Keep Your Kids on Your Team adlı kitabımda burada nakletmemin yararlı olduğunu düşündüğüm bir örnek kullandım. Bu, Tanrı'nın her birimizi bir tesellici yapma arzusunun ışığı altında yüz yüze olduğumuz sıkıntılara karşı sahip olmamız gereken tutumun çok iyi bir örneğidir.

Bir çiftçinin satması gereken birkaç köpek yavrusu vardı. Köpekleri satmak istediğini ilan eden bir levha yaptı ve bahçe kapısının yanındaki bir direğe taktı. Direğe son çiviye çakarken pantolonunun aşağıya doğru çekildiğini hissetti. Aşağıya baktığında küçük bir erkek çocuğunun gözleriyle karşılaştı.

“Bayım,” dedi çocuk, “köpek yavrularından birini almak istiyorum.”

Çiftçi ensesindeki terleri silerken, “Bunlar çok iyi cins köpekler ve çok pahalılar,” dedi.

Çocuk başını bir an öne eğdi. Sonra elini cebinin derinliklerine soktu ve bir avuç dolusu bozuk para çıkarıp çiftçiye uzattı. “Otuz dokuz sentim var. Bu bir bakmam için yeterli mi?” diye sordu.

Çiftçi, “Tabii” dedi ve bir ıslık çaldı. “Gel, Dolly!” diye çağırdı. Dolly köpek evinden fırladı arkasından dört tane küçük yavru onu izledi. Çocuk görmek için yüzünü bahçenin çitine yapıştırdı. Gözleri zevkle dans ediyordu.

Köpekler çite geldiklerinde, çocuk köpek evinde kıpırdayan bir şey daha gördü. Diğerlerinden belirgin bir derecede küçük olan başka bir köpek çıktı. Merdivenden yuvarlandı. Sonra acemi bir biçimde topallayarak diğerlerine yetişmek için koşmaya başladı. Yavruların en çelimsizinin bu olduğu belliydi.

Çocuk çelimsiz yavruyu göstererek, “Bunu istiyorum” dedi.

Çiftçi çocuğun yanına çömelerek, “Çocuğum onu isteme. O hiçbir zaman seninle

bu diğer köpekler gibi koşup oynayamaz.”

Bunun zerine kck ocuk çitten biraz uzaklaştı, yere eğildi ve pantolonunun paalarından birini kıvırmaya başladı. Ortaya bacağının iki yanından geçip özel olarak yapılmış bir ayakkabıyla birleşen çelikten iki çubuk çıktı. ocuk sonra çiftçiye dönerek, “Görüyorsunuz ya bayım, ben de çok iyi koşamıyorum, ve onun kendisini anlayan birine ihtiyacı olacak,” dedi.

Dostum, dünya kendini anlayacak birine ihtiyacı olan insanlarla doludur. Tanrı'nın her birimizi yapmamız için çağırdığı görev işte budur.

13. Ben Değil, Mesih

Çocuklarımız ilkokuldayken, Anna ve ben onlara kendi kendilerine kararlar vermeyi öğretme zamanı geldiğine karar verdik. Ne giyecekler, dışarıda yemek yerken nerede yiyelim, tatilimiz için nereye gidelim gibi küçük şeylerle işe başladık. Ama sistemimiz arada bir yürümüyordu. Çocukların çoğu gibi, bizim çocuklarımızın da anne babalarını memnun etmek için bastırılmaz bir istekleri vardı — tabii çoğu zaman. Bunun yüzünden bazen vermeleri gereken bir karar olduğunda onların söyledikleri şey, “Siz ne yapmamızı istiyorsunuz?” olurdu. Doğal yatkınlığımız onlara ne yapmaları gerektiğini söylemekti. Ancak böyle yapmanın onların karar vermekte ustalaşmalarını sadece engelleyeceğini anladık. Karar verme sürecinin içinde olmaya çalıştık ama son kararı onların vermesine izin verdik.

Bu, çocuklarımız için sık sık sıkıntıya neden oldu. Bir tanesi, “Neden bana ne yapmamı istediğini söylemiyorsun?” diye sorardı. “Kendi kendinize karar vermeyi öğrenmenizi istiyoruz,” diye yanıtlardık. “Ben karar vermek istemiyorum. Senin yapmamı istediğin şeyi yapmak istiyorum” diye cevap verirdi.

Bu biraz da komik olan konuşmalar yeniden aklıma geldikçe, cennetsel Baba’yla olan ilişkimizi düşünürüm. Bizim ve çocuklarımızın basit konularda bir türlü karara varamamamızın nedeninin cennetsel Babamız’ın izin verip vermediği şeyler hakkında aklımızın karışmış olmasıdır. Farklı amaçlarımız vardı. Anna’yla ben çocuklarımızı yaşama hazırlamak istiyorduk. Onlarsa kendilerine yön gösterilmesini istiyorlardı. Yanıtları her zaman onlara vermek kısa vadede onlar için kolay, ama daha sonrası için bir handikap olurdu. Her iki yönde de çatışmalar olması kaçınılmazdı. Ancak eğer çocuklar karar vermeyi öğrenmenin kendileri için ne kadar önemli olduğunu anlasalardı ve Anna’yla benim paylaştığımız perspektif ve amaçları geliştirebilselerdi her şey herkes için çok daha kolay olurdu.

Yaşamımızdaki hedefler ve yaşamı görüş açımız sıkıntılara gösterdiğimiz tepkiyi belirler. Yaşamdaki en büyük amacınız cennetsel Babamızınkiyle çatışma içindeyse kargaşalık kaçınılmazdır. Sırası gelince deneyimlerinizi öylesine biçimlendirir ki sanki sizin için değil de size karşı çalışıyormuş gibi görünür. Doğal tepkiniz sizinle ilgilenip ilgilenmediğini merak etmek belki de sizi unuttuğunu düşündürür. Ama aslında O, gelişmenizin bundan sonraki aşamasıyla ilgilenmektedir. O’nun için ilerleme olan şeylerin sizin için terkedilme gibi gözükmesi olasıdır.

Geçen hafta İnanlılar topluluğumuzdan kemoterapiye giden bir kadınla konuşuyordum. Kemoterapi neticesinde bütün saçlarını kaybetmişti. Her

seanstan sonra on beş on altı saatini istifra ederek geçiriyordu. Hiç enerjisi yoktu. Yaşamının her alanı bundan etkilenmiş durumdaydı. Ya tepkisi nasıldı?

“Rahip, bekleme odasındaki hastalara ruhsal bir yardımda bulunabileceğimden emindim. Ama şimdi Tanrı’nın kendisiyle konuşmamı istediği kişinin hastabakıcım olduğunu anlıyorum. Kocamla benim bütün bu olup bitenler hakkında nasıl olup da iyi bir tutuma sahip olabileceğimi anlayamıyorum. Tanrı’nın tıp mesleğinde olanları iyileştirme sürecinde Kendi aletleri olarak kullandığını ona açıklama fırsatını bulduk.”

Orada öylece hayretler içinde kaldım. Hiçbir acılık, hiçbir şüphe yoktu. Sadece Tanrı’nın hâlâ kontrolde olduğuna dair çocukça, saf bir iman vardı. Olaylara bakış açısı cennetsel Babası’nınkiyle aynı çizgideydi. Tanrı’nın bütün bu olup bitenler aracılığıyla ortaya çıkartacağı iyi şeyleri bekliyordu. Çektiği acıyı ve ara sıra hissettiği korkuyu inkâr etmiyordu. Ancak düşüncelerinin orada kalmasına izin vermeyi reddediyordu. Bunun yerine sağlık ve bolluk zamanlarında her zaman Rab’bin eline baktığı gibi sıkıntısının içinde de Rab’bin eline bakıyordu. Tekrar ediyorum, amaçlarınız ve yaşamı görüş açınız sıkıntılara tepkinizi belirler.

Amaçlarımız ve yaşamı görüş açımız sıkıntılara gösterdiğimiz tepkiyi belirler.

Bütün Bunların Anlamı Nedir?

Daha önce de söylediğim gibi, Tanrı’nın sizler ve benim için amacı rahat, lüks ve zevk dolu bir hayat değildir. Sadece sonsuz suçlanmadan uzak kalmamız da değildir. Ancak birçok İnanlı bu iki fikrin Tanrı’nın onların yaşamları için olan isteğinin toplamı olduğuna inanırlar. Dualarını bir dinleyin. Sağlık, korunma, yol gösterilme ve güvenlik düşünceleriyle dolu. Sonra bir de üstüne üstlük, “Rab biz giderken bizimle birlikte ol” diye dua ederler. O’nun ne yapacağını düşünmektedirler? Onlar gelene kadar orada beklemesini mi? Yine söylemek istedikleri, “Rab, Senin için en önemli şeyin güvenliğimiz, sağlığımız ve korunmamız olduğunu biliyoruz. Şimdi bizimle gel ve bizi koru,” dur.

Son birkaç bölümdür Tanrı’nın kişinin yaşamında sıkıntılara izin vermesinin birkaç nedenini ele aldık. Bunlardan her biri bir tekerleğin çubuğu olarak düşünülebilirler. Bu bölümde tekerleğin orta kısmından söz etmek istiyorum. Tanrı bütün bunlar aracılığıyla gerçekten neler başarmak istemektedir? Neden gururumuz ve bağımsızlığımıza dokunmaktadır? Neden bizi disipline sokmaya çalışmaktadır? Neden bizleri daha iyi teselliler yapmaktadır? Yanıt bir kez daha Tanrı’nın çocukları için olan hedefine gider. Pavlus bu hedefi şöyle tanımlamıştı:

Bizi Mesih'te her ruhsal kutsamayla göksel yerlerde kutsamış olan Rab'bimiz İsa Mesih'in Babası Tanrı'ya övgüler olsun. O, kendi önünde, sevgide *kutsal ve kusursuz olmamız içindünyanın kuruluşundan önce bizi Mesih'te seçti, (İncil:Efesliler1:3-4).*

Tanrı'nın bizim için hedefi nedir? “Kutsal” ve “kusursuz” olmamızdır. Pavlus, Koloselilere mektubunda buna benzer bir şey söylemiştir:

Yaptığınız kötülükler yüzünden bir zamanlar düşünüşünüzde Tanrı'ya yabancı ve düşmandınız. Şimdiyse Mesih, sizi Tanrı'nın önüne kutsal, lekesiz ve kusursuz olarak

çıkarmak için öz bedeninin ölümü sayesinde sizi Tanrı'yla barıştırdı. Yeter ki, duyduğunuz müjdenin verdiği ümitten kımıldanmadan, imanda temellenmiş ve yerleşmiş olarak kalın, (İncil:Koloseliler1:21-23).

Ve yine Romalılara yazdığı mektupta:

Tanrı, önceden belirlediği kişileri, *Oğlunun benzerliğine dönüştürmek üzere* önceden belirledi. Öyle ki, Oğul birçok kardeşler arasında ilk doğan olsun. (İncil:Romalılar8:29)

Tanrı'nın bizim için en büyük hedefi Oğlu'nun benzerliğine dönüşmemiz — yani Mesih'e benzer olmamızdır. Yaratılmamızın gayesi budur. Ama bunun anlamı nedir? Bir keresinde, Mesih'e benzer olmanın her durumda Mesih'in yapacağı şeyleri yapmamız demek olduğunu duymuştum. Aynı çizgide bazıları bunun Mesih'i taklit etmek olduğunu söyler. Bu tür bir düşünce ve bunun kişinin yaşamına uyarlanması Mesih İnanlı yaşamda bir yeri olduğunu düşünüyorum. Ancak Pavlus'un söylemek istedikleri bundan daha da derindir. Tanrı'ya kayıp bir insan da Mesih'i taklit edebilir. Birçok iyi ve ahlaklı insan birçok İnanlı'yı utandıracak tarzda yaşamlar sürmüşler ama hiçbir zaman Mesih'e güvenmemişlerdir. Tanrı'nın önünde kutsal ve kusursuz olmadıkları muhakkaktır. Öyle ise Pavlus'un söylemek istediği neydi?

Taklit mi, Geçirim mi?

Tanrı'nın bizim için hedefi sadece Mesih'i taklit etmemiz değildir. Arzusu Mesih'in yaşamının bizim aracılığımızla yaşanmasıdır. Aradaki fark, birçok iyi ve Mesih benzerliğinde şey yaptığımız halde hâlâ benlik tarafından yönetilebileceğimizdir. “Mesih benzerliğinde” şeyler yaparken bazen sizi yönlendiren şeyleri bir düşünün. Bir ihtiyacımız olduğunda dua ederiz. Teselli bulup bize yol gösterilmesi için *Kutsal Kitap*'ı okuruz. İnsanlar bize nazik davransınlar diye onlara nazik davranırız. Rahip maddi bakımdan vermemizi

istediği için veririz. Çok teşvik edildiğimizde İsa hakkında tanıklık ederiz. İnanlılar topluluğuna alışkanlıktan ötürü gideriz. Bütün bunlar Mesih'e benziyor mu? Buna karşın bütün bunlar O'nun yeryüzündeyken yaptığı şeylerdir. Ortada yanlış olan bir şeyler vardır.

Sorun, "Rab'bin işi"yle meşgul olduğumuz halde tamamen "benlik" tarafından yönetilebileceğimizdir. Çok as yüzeyin altına bakar ve neden yaptığımız şeyleri yaptığımız ve kimin kuvvetiyle çalıştığımızı inceleriz. Dualarınız hakkında biraz düşünün. Dualarınızın merkezi kim? Çoğu kez "benlik." Tanrı işi başarmak için bir araç haline gelir. Tanrı'nın defterinde yazılı olan şeylerle ilgilenecek ve onları yapmaya çalışacak yerde, enerjimizi O'nu bizim bolluk, huzur, kabul edilmemiz ve daha birçoğu gibi bizim için önemli olan şeylerle ilgilendirmeye ve onları yapmaya çalıştırmak için harcarız. Bunun sonucu olarak çok dindar oluruz ama Mesih'e fazla benzemeyiz.

Mesih'in nasıl dua ettiğini hatırlıyor musunuz? "Gökte olduğu gibi, yeryüzünde de *Senin istediğın olsun.*" Bunun gibi bir yanı açık bir duayı en son ne zaman ettiniz? "Rab, ne yapmayı istiyorsan onu yap. Beni nasıl kullanmak istiyorsan kullan. Benim aracılığımle ne başarmak istiyorsan, Senin isteğın olsun!" "Benlik" bu tür duaları sevmez. Kaybedilecek çok şey vardır, bu çok fazla fedakârlık gerektiren bir şeydir. "Benliğın" kendi çıkarlarını gözettiği bir plan defteri vardır.

Mesih'in plan defteri ne pahasına olursa olsun Baba'yı hoşnut etmek ve O'nun isteğini yerine getirmektir. Ölümünden tam önce şöyle söylediğini görüyoruz:

Baba, mümkünse bu kâse benden uzaklaştırılsın. Yine de benim değıl, senin isteğın olsun. (*İncil:Matta26:39*)

Tanrı'nın çocuklarının her birinde geliştirmek istediği tutum budur. Kendini Tanrı'nın bildirilmeyen isteğine tamamen teslim etmek. "Evet, evet, evet. Şimdi, ne yapmamı istiyorsun?" diyen bir tutum ister. Mesih'e benzerlik, Mesih benzerliğindeki faaliyetlerde bulunarak kendini kamufle eden "benlik" değıldir. Mesih, inanlının içinde yaşadıkça Mesih'in Kendisinin yaşamından akan bir tutumdur.

Sıkıntı?

Bu noktada belki de bütün bunların sıkıntılarla ne ilgisi olduğunu merak ediyorsunuzdur. Tanrı, yaşamlarımızın tahtında oturan nazik tavırlı, saygın "benlik"le tatmin değıldir. Mesih'e kutsal ve kusursuz sunulabilmemiz için "benliğın" bütün iz ve kalıntılarını yok etmek ister. Tanrı'nın bunu yapmasının bir yolu, yaşamlarımıza sıkıntılar yollamasıdır. Sıkıntılar bizi canlandırır ve

yaşama değişik bir biçimde bakmamıza neden olurlar. Olaylara daha derin bir biçimde eğilmeye zorlanırsınız. Hiçbir şey acı çekmek kadar “benliğin” çökmesine yol açamaz. Dindar görünüşümüz incelmeye başladığında Tanrı olaylara el atar ve gerçek Mesih benzerliğinin ne anlama geldiğini bize öğretmeye başlar.

“Benliğin” sıkıntılara gösterdiği ilk tepki itiraf edecek bir günah aramaya başlamasıdır. Ama bu “benliğin” kutsal olmakla ilgilendiğinden ötürü değildir. “Benlik” kendini muhafaza etmek ister. Ve eğer günahı itiraf etmek Tanrı’nın kendisi üzerindeki baskısını biraz azaltacaksa, buna “amin” der. Bu bir işe yaramayınca, “benlik” çaresizliğe düşer. Çoğu kez bundan sonra “benlik” kendini dinsel işlere verir ve “Tanrı, tabii ki benim gibi çalışkan bir hizmetkârının acı çekmesine izin vermez,” diye düşünür. Ancak Tanrı baskıyı çoğaltır.

Benliğe Ölüm

Tanrı’nın “benlik” için hedefi *Kutsal Kitap*’ta açıkça belirlenmiştir. Havari Pavlus onu şu şekilde dile getirmiştir:

Mesih’le birlikte çarmıha gerildim. Artık ben yaşamıyorum, Mesih bende yaşıyor. Şimdi bedende sürdürdüğüm yaşamı, beni seven ve uğruma kendisini feda eden Tanrı Oğlu’na imanla sürdürüyorum. (*İncil:Galatyalılar2:20*)

Tanrı “benliğin” çarmıha gerilmesini ister. Onun giyinip kuşanmasını, yamalanmasını, kontrol altında olmasını, dekore edilmesini ya da bir yerlere atanmasını değil, onun “çarmıha gerilmesini” ister. Pavlus, bir bakıma Mesih’le birlikte çarmıha gerildiğini söylemişti. Ve artık yaşadığı yaşam kendi yaşamı değildi. Yani, kendisi aracılığıyla dışavurulan yaşam Mesih’i taklit etmeye çalışan “benlik” değildi. Mesih’in kendisinin içinde yaşadığını söylemişti. İsa Mesih’in gerçek yaşamı onun; eti ve kanı aracılığıyla dışavuruluyordu. Aynı deneyimi Romalılara yazdığı mektupta biraz farklı olarak açıklar:

Mesih İsa’ya vaftiz edilenlerimizin hepsinin O’nun ölümüne vaftiz edildiğini bilmez misiniz? Baba’nın yüceliği sayesinde Mesih nasıl ölümden dirildiyse, biz de yeni bir yaşam sürelim diye vaftiz yoluyla O’nunla birlikte ölüme gömüldük... Artık günaha kölelik etmeyelim diye, günahlı

varlığımızın ortadan kaldırılması için eski benliğimizin Mesih’le birlikte çarmıha gerildiğini biliriz. Çünkü ölmüş olan bir kimse günahattan özgür kılınmıştır. (*İncil:Romalılar6:3-4, 6-7*)

Pavlus, “eski benliğimizin” Mesih’le birlikte çarmıha gerildiğini söyler. Bunun

sonucu olarak da şimdi “yaşam yeniliğinde” yürüme ayrıcalığına sahibiz. Kimin yaşamı? Mesih’in yaşamı. Mesih benzerliği sadece bir yaşamın taklidi değildir. Yeni bir yaşamın — O’nun yaşamının bize geçmesidir!

Tanrı’nın bütün çocuklarına yaşatmak istediği deneyim; Mesih’le, özellikle de Mesih’in ölümü ve dirilişiyle kişisel özdeşleşmedir. Bu günlük olarak iman aracılığıyla gerçekleşir. İnanlılar Mesih’in Kendisini onların bireysel kişilikleri aracılığıyla göstermesine güvenerek günlük sorumluluklarını yerine getirirler.

Tuvale Dönelim

Birçok İnanlı bu öğretiyi bilmez. Mesih’e Kurtarıcı olarak güvendikten sonra hemen “benlik”lerini Mesih’e benzetmeye çalışırlar. Bunun sonucu olarak, birçok iyi niyetli Mesih İnanlısı “benlik”lerinin Mesih’e benzemesi ve Mesih gibi davranmasına çalışmak için yıllarını verirler. Kat kat iyi işler yaparlar. Buna saatlerce dualar katarlar. Bütün bunlar vaazlar, seminerler, kasetler ve kitaplar ve daha bir sürü benzeri şeyle kuvvetlendirilir.

Gerçekte yaptıkları, birçok bakımdan Tanrı’nın onların yaşamlarındaki isteğine engel olmaktır. Tanrı bir yerlerde başladığı bir şeyi eninde sonunda bitirmek için verdiği sarsılmaz sözünden ötürü, “benliğin” tabakalarını soymaya başlar. Bu genellikle acı veren bir süreçtir çünkü “benliğin” yetersizliğini göstermeyi içerir. Bunun anlamı bir zamanlar kişinin kuvvetli yanları sayılan şeylerde başarısızlığa uğramasıdır.

Çoğu kez, bu süreç kendine güveninin kişiden alınmasını içerir. Bazen Tanrı kişinin parasal durumu aracılığıyla benliğine saldırır. Bazen bunu kişinin sağlığı aracılığıyla gerçekleştirir. Herkes farklıdır. Herkesin “benliği” farklı bir yapıya sahiptir. Ancak Tanrı çocuklarını Mesih İnanlı yaşamlarını tamamiyle farklı bir düzeyde ele almaya zorlamak için tabakaları nasıl soyacağını bilir. “Benliğin” her zaman zayıf bir noktası vardır ve Tanrı bunun nerede olduğunu çok iyi bilir.

Kazanmak için Kaybetmek

Yıllar boyu Tanrı’nın insanların “benlikleri” üzerinde bazı köktenci değişiklikler yaptığını seyrettim. Durumlar farklı olsa da kalıp hemen hemen aynıdır. Tanrı şimdi bile bakım işlerimizi yapan bir adamı kırma sürecinde. Phillip’le ilk kez karşılaştığımda Atlanta’nın sokakta yaşayan insanlarından biri olmak üzereydi. Parasal kaynaklarını tüketmişti ve sokaktan başka gidecek yeri yoktu. Bir zamanlar başarılı bir iş adamıydı. Yavaş yavaş talihi tersine döndü. Önce, işini kaybetti. Geçinebilmek için yıllardır başarılı olduğu işi başka bir firma hesabına yapmaya başladı. Ancak bu kez işte başarısız oldu ve işten çıkarıldı. Parasal durumundan ötürü karısı kendisini terk edip başka bir eyalete taşındı. Phillip,

şirketin arabasını iade etti, birkaç eşyasını topladı ve Atlanta'ya otostop yaptı. Bugüne dek neden bizim şehrimizi seçtiğini bilmiyor.

Phillip'e yaşayacak bir yer ve bir iş bulduk. Onunla birkaç kez konuştuğuktan sonra, olup bitenlerden ötürü büyük bir moral çöküntüsü içinde olduğunu anladım. Phillip'in yaşamında Tanrı'nın elini de gördüm. Tanrı, onun "benliğini" çarmıh yolunda götürüyordu. Phillip'le koridorda her karşılaştığımızda ona işlerin nasıl gittiğini sorardım. İlk birkaç ay boyunca, başını öne eğip ve bana ne kadar yalnız, öfkeli ve sıkıntılı olduğunu söylerdi. "Buna daha fazla ne kadar dayanabileceğimi bilemiyorum. Hiçbir şeyi doğru yapamıyorum gibiyim. Hiçbir şey iyi gitmiyor. Ben eskiden bunun iki katı büyük binalardan sorumluydum. Şimdi ise on yıl önceki işimin aynısını yapıyorum," derdi.

Bunu izleyen aylarda Tanrı Phillip'i değiştirmeye başladı. Bir danışmana gidiyordu ve bunun aracılığıyla Mesih'in ölümü ile özdeşleşmenin ne anlama geldiğini anlamaya başladı. Yeni bir yaşamı olduğunu algılamaya başladı. Bir süre sonra yanına gittiğimde bana gülümseyerek, "Henüz her şeyi anlamıyorum, ama Mesih imanla yaşamımda," dedi.

Daha sonra Phillip'in karısının telefon ettiğini ve asla kendisine dönmeyeceğini söylediğini öğrendim. Bunun onu yıkacağını biliyordum. Tanrı'nın karısının kalbini yumuşatması ve evliliklerinin düzelmeye için dua etmekteydik. Şimdiyse hiçbir umut yokmuş gibi gözüküyordu.

Phillip'i mutfağın yanında meşgul buldum. İhtiyacı olduğunu sandığım teselliye ona verebilmek için kolumu onun boynuna koydum. Ancak yüzündeki ifade bana farklı bir öykü anlatıyordu. "Şimdi anlıyorum," dedi. "Mesih benim yaşamım. Hâlâ her şeyi anlıyor değilim ama Tanrı'ya şükür, bir şeyi yaşamam için onu anlamam gerekmiyor." Karısıyla yaptığı son konuşmanın ışığında ne durumda olduğunu kendisine sordum. "Çok iyi," dedi. "Neden olduğunu bilmiyorum ama, çok iyiyim. Şimdi her şey Rab'bin ellerinde, ve Rab de benim hayatım."

Phillip'in evliliğinde durumun ne olacağını sadece Tanrı biliyor. Karısının tutumu değişmedi. Ancak Phillip zorluklara yenilmeyecek. Son konuşmamızda, şimdiye kadar bağlı olduğu her şeyi kaybetmeseydi Mesih'le özdeşleşmenin ne anlama geldiğini asla anlamayacak olduğunu söyledi.

Çarmıhın Yolu

O zaman belki şöyle soracaksınız, "İnsanlar İsa Mesih'in çarmıhına bütün yaşamları yıkılmadan gelebilirler mi?" Yanıt, "mutlaka"dır! Çarmıha giden yol herkes için aynı değildir. Bazıları için diğerleri için olduğundan daha kolaydır.

Hatırlanması gereken şey, kişinin kutsanması söz konusu olduğunda Tanrı'nın bir numaralı hedefinin "benliği" çarmıha götürmek olduğudur. Tanrı bu sürece bir kez başladığında "benlik" tahtından inip çarmıha gerilinceye dek işin arkasını bırakmayacaktır. O zaman ve ancak o zaman, Mesih'in yaşamının ta kendisinin sizin kişiliğinizden aktığını yaşamak için özgür olacaksınız. Mesih İnanlı yaşamınız tamamen değişecek. Tanrı artık amacınıza ulaşmak için kullandığınız bir alet olmaktan çıkıp, amacınız olacak. O'nu tanımak size yetecek.

Her şeyinizi Tanrı'nın ellerine teslim etme düşüncesi sizi artık korkuyla felce uğratmayacak. Aksine, sizin için yaşamdaki en heyecan verici iş olacak. Her gün Kurtarıcı'nın yaşamının ta kendisinin sizin aracılığınızla ortaya dökülmesi için yeni fırsatlar getirecek. "Yaşam yeniliği" artık teolojik bir kavram olmaktan çıkıp deneyiminiz olacak. Mesih İnanıcı hiçbir zaman bir kendi kendini geliştirme yolu olmamıştır. Tanrı "benliği" geliştirmekle ilgilenmez, ilgilendiği şey onu çarmıha germektir.

Sevgili arkadaş, Tanrı şu anda sizi çarmıha mı götürmekte? Eğer öyleyse siz O'na tekmeler atıp bağırırken O da sizi çeke çeke götürme yoluna mı başvurmak zorunda kalıyor, yoksa kendi isteğinizle mi gidiyorsunuz? Teslim olmayı reddetmek sadece acınızı uzatır. Dayanılmaz bir durum gibi görünen durumunuzu yaratanın biricik Oğlu'nu sizin günahlarınız için ölmesi için veren Kişi olduğunu hatırlayın. Tanrı size sırtını çevirmiş gibi görünse de durum bu değildir. Durum dünyasal bir babanın çocuğunun ayağına girmiş olan cam kıymıklarını çıkartmaya çalışmasıyla kıyaslanabilir. Çocuğun bu durumda koşması yarayı daha da kötü yapar. Çocuğun babasının yaptığı şeyi protesto ederek bağırması sadece babasının kaçınılmaz olarak yapacağı şeyi geciktirir.

Mesih ve "benlik" konusunda C. S. Lewis, klasik yapıtı "*İnanç*" *Asıl Cevapları Veren Hıristiyanlığın Özü*'nde şunları söylemiştir:

En korkunç şey, neredeyse imkânsız olan şey benliğinizin tümünü — bütün arzularınızı ve tedbirlerinizi — Mesih'e vermektir. Ancak bu hepimizin yapmaya çalıştığı şeyden çok daha kolaydır. Çünkü bizim yapmaya çalıştığımız şey, kişisel mutluluğu yaşamdaki en büyük hedefimiz olarak tutmak ve aynı zamanda da "iyi" olmak için "kendimiz" olduğumuzu söylediğimiz şey olarak kalmaya çalışmaktır. Hepimiz kafamız ve kalbimizin — para ya da zevk ya da büyük işler peşinde koşma gibi şeylerle — kendi yolunda gitmesine çalışıyoruz ve bunlara karşın dürüst, iffetli ve alçakgönüllü olmayı umuyoruz. Ve bu

da Mesih'in bizi yapamayacağımızı söyleyip uyardığı şeydir. İsa, "Dikenlerde incir büyümez," dedi. Eğer ben içinde çimen tohumundan

başka bir şey olmayan bir tarla isem, bende buğday yetişmez. Çimleri biçmek onları kısa tutabilir ama yine de bende buğday değil çimen yetişecektir. Eğer bende buğday yetişmesini istiyorsam değişiklik yüzeyden daha derine inmelidir. Toprağımın sürülmesi ve yeniden ekilmesi gerektir.

Tanrı sizi sürme sürecinde mi? Eğer öyle ise karşı koymayın. Cennetsel Babanız sizi çok seviyor ve sizin için sizi kendi halinize bırakamayacak kadar büyük bir bedel ödedi. Sizin tükenmenizi istiyor. Yenilgiye uğradığınızı itiraf etmenizi istiyor. Yaşamınızı, geleceğinizi, mal varlığınızı, ilişkilerinizi, her şeyinizi O'na havale etmenizi istiyor. Ve siz tam her şeyinizi kaybettiğinizi düşünürken, aldığı şeylerin yerine size maddesel şeyler değil ama Kendisini vermek istiyor. C. S. Lewis Tanrı'nın maksadını şöyle yorumlar:

Doğal benliğinizin tümünü, kötü olduğunu sandığınız arzuların yanı sıra masum olduğunu sandığınız bütün arzularınızı, her şeyi Bana teslim edin. Ben de size onun yerine yeni bir kişilik vereceğim. Hatta size Kendimi vereceğim.

Amin!

14. Bir Adamın Öyküsü

Kişiler kendi yaşam öykülerini yazdıklarında bunlara şüpheyile yaklaşırım. Kişinin kendi deneyimlerini objektif olarak yorumlaması hemen hemen imkânsızdır. Kişinin kendisini tanıyan birisi tarafından yazılan öyküsü genellikle daha gerçekçi bir resim sunar. Diğer yandan, yaşam öyküsünde resimlenen bir başkasının deneyimlerini bir kez okuyup cesaretlendim mi, sık sık onunla kişisel bir röportaj yapabilseydim; o kişiyi yönlendiren şeyler nelerdi, zor durumlarda kafalarından hangi düşünceler geçti, başarı ve başarısızlıkları nasıl ele aldılar, öğrenebilseydim diye düşünürdüm.

C. T. Studd'un yaşam öyküsünü okuduktan sonra o kadar yıl başka kıtalarda Tanrı'ya hizmet ederken karısından ayrı olduğunda yalnızlıkla nasıl başa çıktığını bilmek için içimde yanan bir arzu belirdi. Jim Elliot'u ve Auca yerlilerinin önünde gösterdiği cesareti düşünüyorum. Kendilerine hizmet etmek için geldiği kişiler tarafından öldürülmeden önceki son anlarda kafasından neler geçiyordu acaba?

En ideali, kişinin yaşam öyküsünün objektif bir gözlemci tarafından yazılması ve bunun yanı sıra da öykünün kahramanının yaşamındaki olaylar karşısında neler hissedip neler düşündüğünü kendisinin yazması olurdu. İki anlatımla kişinin olayları kişisel kavrayışının yanı sıra güvenilir bir tarihsel öyküye sahip olurduk.

İdeal Bir Durum

Tanrı bizlere bu kadar ideal bir anlatım verdiği için bize çok lütufkâr davranmıştır. *İncil:Elçilerin İşleri* kitabında Luka bizlere Pavlus'un çektiği sıkıntı ve zorlukları anlatmıştır. Luka Pavlus'la birlikte çalışmıştı. Kitap boyunca Pavlus'un yaşadığı olayları anlatırken "biz" der, (bkz. *İncil:Elçilerin İşleri* 16:10-17; 20:5-21; 27:1-28:16). Luka Pavlus'la Makedonya'ya gitti. Filipi'deki İnanlılar topluluğunun başına geçti. Sonunda havari Pavlus Roma'da evinde hapis iken de onunla birlikteydi. Luka, *İncil:Elçilerin İşleri* kitabını herhalde bu dönemde yazdı.

Pavlus, sıkıntılar, zorluklar, eza cefalardan söz ettiğinde bu konuda sadece kendi söylediklerine sahip değiliz. Luka, Pavlus'un yaşadığını söylediği şeylerin çoğunun tanığıydı ve yalan söylemesi için hiçbir neden yoktu. Doğru bir tarihsel kayıdın ortaya çıkması için Luka bu şeyleri kaydetmişti (*İncil:Luka* 1:1-4). Bütün bunların ışığında Pavlus'un çektiğini söylediği sıkıntıların gerçek olduğu konusunda güvenimiz vardır .

Ama bu, iyi haberlerin sadece yarısıdır. Tanrı bizlere sadece Pavlus'un

sıkıntılarını gözlemleyen birinin anlatımını değil, aynı zamanda aynı olayların Pavlus'un ağzından anlatımını da vermiştir. Pavlus'un bütün çektiklerine *nedendayandığını* merak etmek zorunda değiliz. Çektiği çeşitli sıkıntılar boyunca Tanrı'ya *nasılsadık* kaldığı konusunda fikir yönetmemiz gerekmiyor. Pavlus'un acı ve ıstırapıyla içindeki çatışmalar konusunda da tamamen başka birinin yorumuna bağlı olmaya zorlanmıyoruz. Çünkü elimizde Pavlus'un tanıklığı var.

Elimizdeki bu eşsiz belgelerden yararlanmalı ve sıkıntı hakkındaki bu altın külçelerinin her birini değerlendirmeliyiz. Pavlus'ta her düzeyde büyük acılar çekmiş, buna karşın sonuna kadar sadık kalmış bir adam görüyoruz, bunlar kendimiz için henüz söyleyemediğimiz şeylerdir.

Pavlus, sıkıntı hakkında neler söyledi? Neler öğrendi? Sırrı neydi? Çoğu insan pes edebilecekken tekrar tekrar kendini yeniden nasıl toplayıp imanı için savaştı? Bu soruların hemen hemen hepsinin yanıtı, Pavlus'un Korint'teki İnanlılar topluluğuna yazdığı ikinci mektubun bir bölümünde bulunurlar.

Aldığım esinlerin üstünlüğüyle gururlanmayayım diye bana bedende bir diken, beni yumruklamak için bir Şeytan meleği verildi, gururlanmayayım diye. Bundan kurtulmak için Rab'be üç kez yalvardım. Ama O bana dedi ki, "Lütfum sana yeter. Çünkü gücüm güçsüzlükte tamamlanır." İşte Mesih'in gücü üzerimde bulunsun diye güçsüzlüklerimle sevinerek daha çok övüneceğim. Bu nedende Mesih uğruna güçsüzlükleri, hakaretleri, zorlukları, zulümleri ve darlıkları sevinçle karşılarım. Çünkü ne zaman güçsüzsem, o zaman güçlüyüm, (*İncil:II Korintliler12:7-10*).

Pavlus'un çektiği bütün zorluklar ve katlandığı kötü muameleler arasında onu en çok rahatsız edeni, "bedendeki dikeniydi. Daha önce de belirtildiği gibi kimse Pavlus'un burada neden söz ettiğini tam olarak emin değildir. Bazıları bunun karısı olduğunu söylerler. Diğerleri cinsel bakımdan günaha teşvikle savaşıma olduğunu söylerler. Ben bunun bir tür fiziksel sorun olduğuna inanıyorum.

Diken sözcüğü o zamanın edebiyatında kıymık anlamına gelmektedir. Mecazi anlamda kullanıldığında sürekli rahatsız eden herhangi bir şey demektir. Pavlus'un durumunu göz önüne alınca bu söz hafif kalır. Dikeni sürekli olsa da sadece biraz rahatsız edici olmaktan öte bir şeydi. Pavlus'un dikenini kendisi için büyük bir kaygı kaynağıydı.

Pavlus'un Keşfettikleri

Daha önceki bölümlerde gözlemlediğimiz gibi, Tanrı onun dikenini almama yolunu seçti ve Pavlus da o dikenle yaşamasını öğrendi. Ancak süreçte, Pavlus

sıkıntılar hakkında sadece durumuna katlanabilmekle kalmayıp onlarla övünmesine ve muzaffer çıkmasına da yardım eden bazı harika buluşlar yapmıştı. Öyleyse Pavlus'un keşfettiği şey neydi?

1. Her Sıkıntının Arkasında Tanrısal Bir Amaç Vardır.

Aldığım esinlerin üstünlüğüyle, *bu yüzden*, gururlanmayayım diye bana bedende bir diken verildi, (*İncil:II Korintliler12:7*).

Pavlus, Tanrı'nın her zaman hedefine yaklaşmak için sıkıntıları kullandığını; sıkıntıların her zaman bir amacı olduğunu anlamıştı. Bundan önceki bölümde Tanrı'nın sıkıntının yaşamlarımıza dokunmasına izin vermesindeki amaçlarından bazılarını incelemiştik. Ne yazık ki, onları her zaman kolayca bulup anlayamayız, ve sık sık yaşadıklarımızla anlayışımız arasında bir boşluk vardır. Günler, haftalar, yıllar ve bazen de bir ömür geçer ve hâlâ Tanrı'nın amacını bilmeyiz.

Eyüp neden acı çektiğini bilmeden ölüp gitti. Pavlus, bir yanıt alabilmeden önce Rab'be üç kez yakardığını söyler. Ayetin okunuşundan sanki Pavlus'un Tanrı'ya bir kez sabah, bir kez öğle yemeğinden sonra, bir kez de akşam üstü yakardığı gibi bir şey anlaşılıyor. Ancak Tanrı'ya yakarışlarının arasından ne kadar zaman geçtiğini bilmiyoruz. Pavlus da bizim gibi, Tanrı'nın neden cevap vermediğini merak ederek Tanrı'ya olan imanını sürdürmeye çalışmanın ne demek olduğunu biliyordu.

Pavlus'un öğrendiğini bizim de öğrenmemiz gerekir ki bu da, Tanrı bizim "dikenimizi" almadığında bunun nedensiz olmadığıdır. Tanrı bize sırf acı çektirmiş olmak için acı çektirmez. Bunu yapmakta her zaman bir amacı vardır.

2. Tanrı Bizlere Sıkıntımızın Ne Amaç İçin Olduğunu Açıklamayı Seçebilir.

Pavlus'un durumunda, Tanrı ona "dikenini" neden verdiğini açıklamayı seçmiştir. Amacı onun gururlu olmasını engellemektir. Tanrı'nın bunu Pavlus'a ilk dua ettiğinde bildirmemiş olması ilginçtir. Bunun bir nedeni vardır. Pavlus'un, "Bundan kurtulmak için Rab'be üç kez yalvardım" dediğine dikkat edin. Pavlus, Tanrı'ya "diken" in neden olduğunu bile sormamıştı. Ondaki kurtulmak için dua ediyordu.

Tanrı'nın çekilen acıların nedenini açıklaması olağan olmayan bir şey değildir. Musa'ya Vaat Edilmiş Diyara girememesinin nedenini bildirmişti. Yeşu'ya kendisi ve ordusunun Ay kentinde neden yenilgiye uğradıklarını bildirdi. İsa havarilerine sorunlar bekleyebileceklerini ve bunun nedenini söyledi. Yuhanna gününün İnanlılar topluluklarına yazıp neden sıkıntılar yaşadıklarını açıkladı. Ve Yakup da mektubunun ilk kısmını kendi zamanındaki İnanlıların neden sıkıntı

çektiklerini açıklamak için kullandı. Tanrı *nedensorusu* karşısında her zaman sessizdir diye bir şey yoktur. Ancak bizleri Kendi programına göre yanıtlar ki Kendi programı da bizimkinden biraz daha yavaştır.

3. TanrıNeden Diye Sorduğumuz İçin ya da Sıkıntıdan Kurtulmak İçin Dua Ettiğimizde Bizi Asla Azarlamaz.

Pavlus dikeninden kurtulmak için dua ettiğinde Tanrı'nın onu azarladığı hakkında hiçbir kanıt yoktur. Tanrı bizim zayıflıklarımızı anlar. Acı çektiğimiz ve sıkıntıya düştüğümüz zamanlarda O'na dua edip yakarmamızı bekler. Bütün kaygılarımızı O'na yüklememizi ister. Neden mi? Çünkü böyle yaparak O'na olan imanımızı dışavururuz ve iman da O'nunla olan ilişkimizin tümünün temelidir.

Pavlus, Tanrı'dan yardım istemek için O'na yakaran ilk kişi değildi. Tanrı'nın Kendi Oğlu Kendini en kötü biçimiyle acı ve reddedilmişliği yaşar buldu. O da Kendince, dikeninden— çarmıhtan — kurtarılmayı diledi.

Biraz ilerledi, yüzüstü yere kapanıp dua etmeye başladı. “Baba” dedi, “mümkünse bu kâse benden uzaklaştırılsın. Yine de benim değil, senin isteğin olsun.” (*İncil:Matta26:39*)

Tanrı'dan yaşamınızdaki sıkıntıdan sizi kurtarmasını istediğiniz için kendinizi suçlu hissetmemelisiniz. Tanrı bunu bekler. Ancak aynı zamanda, daha önce de gördüğümüz gibi tercih ettiğiniz biçimde ya da anda yanıtlandırılmayabilirsiniz. Ancak yine de dua edip sizi kurtarmasını dilemelisiniz, çünkü Pavlus Tanrı'dan kendisini kurtarmasını isteme sürecindeyken Tanrı'dan bir şeyler işitti.

Aynı şekilde bizler de Tanrı'ya *nedendiye* sormaktan korkmamalıyız. Sık sık insanların şöyle söylediğini duyarım, “Tanrı'nın neden buna izin verdiğini sormuyorum; O'nun kontrolde olduğunu biliyorum.” İnsanların bu şeyleri neden söylediklerini anlayabiliyorum. Bu bir iman dışavurumu ve Tanrı'nın varlığının orada oluşuna ve O'nun her şeyde egemen olduğuna güvenmedir. Kimseyi asla imanından dolayı suçlu bulmam. Ancak *Kutsal Kitap*'ın hiçbir yerinde *nedendiye* sormamız yasaklanmamıştır. Ve zaten gördüğümüz gibi, *Kutsal Kitap*'ta Tanrı'nın bu soruyu yanıtlamak için istekliden de fazla olduğunu gösteren birçok örnek bulunmaktadır.

Yakup ise, İnanlılar'a Tanrı'ya *nedensorusunun* yanıtını sormalarını öğretir. Okuyucularına Tanrı'nın sıkıntıyı yaşamlarında nasıl kullandığına bakmaya teşvik ettikten sonra der ki,

Sizden birinin bilgelikte eksiği varsa, herkese cömertçe, azarlamadan veren Tanrı'dan istesin; Tanrı ona verecektir, (*İncil:Yakup1:5*).

Aslında söylediği şudur, “Bu sıkıntıların içinde herhangi bir sorunuz varsa, Tanrı’ya sorun, çekinmeyin.” Sonra ikinci yarıya dikkat edin: “Herkes cömertçe ve *azarlamadan* veren Tanrı’ya.” Tanrı cömert bir Tanrı’dır. Bununla da kalmaz, O’na neler olup bittiği konusunda bir soru soracak olursak kızacak değildir.

Nedensorusu şüpheyle sorulduğunda bir sorun olur. Yani, biz acı çekmenin amacını *görmüyorsa* konunun hiçbir amacının olmadığına karar vermemiz bir sorundur. Yakup bu anlamda *nedendiye* soranlara der ki,

Tüm yaşamında böyle değişken, kararsız olan adam Rab’den bir şey alacağını düşünmesin, (*İncil:Yakup1:7-8*).

Dünyasal bir babanın sıkıntı zamanlarında çocuklarını teselli etmek istemesi gibi cennetsel Babamız da bizleri teselli etmek ister. Ve Kendi bilgeliğinde *neden* sorumuzun yanıtını bilmemizin önemli olduğuna inanırsa onu bize bildirir.

4. Sıkıntı Tanrı’nın Bir Armağanı Olabilir.

Sıkıntıyı düşündüğümüzde, bunun çoğu kez Tanrı’nın bizim aleyhimize yaptığı bir şey olduğunu düşünmeye yatkınsınız. Dualarımız, “Tanrım bu neden benim başıma geldi?”, “Baba, neden bunun benim başıma gelmesine izin veriyorsun?” tutumunu yansıtırlar. Bu gibi dualar kalbimizde, sıkıntıların en iyi halleriyle bile kötü bir şey olduklarını düşündüğümüzü gösterirler! Ve bu yüzden de onlara aleyhimize olan bir şey olarak bakarız.

Pavlus sıkıntılara hiç de öyle bakmıyordu. Bedenindeki dikenden söz ederken kullandığı sözlere bir bakın:

Bu yüzden, gururlanmayayım diye, bana bedende bir diken *verildi*, (*İncil:II Korintliler12:7*).

Pavlus’un bu sürekli rahatsız eden şeyin bir armağan olduğuna dair inancı vardı. Her ne kadar Havari Pavlus’un Tanrı’yı hoşnut etmeye çalışan bir adam olduğunu bilsek de, tutumunun ilk başlarda da bu kadar olumlu olduğu hakkında şüphelerim var. Ancak Tanrı’nın yaşamında ne yaptığını anlamaya başladıkça, tutumu değişmeye başladı. Ve bu süreçte dikeninin aslında bir armağan olduğunu anladı.

Armağandı, çünkü bu rahatsızlık verici şey aracılığıyla Tanrı, Pavlus’u en korktuğu şey olan ruhsal bakımdan diskalifiye edilmekten korudu (bkz. *İncil:I Korintliler9:27*). Pavlus’un içinde sona iyi bir biçimde varmak, Tanrı’nın önüne koymuş olduğu yarışını bitirmek için yanan bir arzu vardı. Kişinin Tanrı için

etkinliğini gurur kadar çabuk ve tam bir şekilde hiçbir şeyin yok etmediğini başkalarını gözlemleyerek görmüştü. İşte bu yüzden bedendeki dikenini onu gururlu olmaktan koruyacaksa gerçekten de Tanrı tarafından gönderilmiş bir armağandı. Bütün içtenliğiyle bunu Tanrı'nın onun *aleyhinedeğil* de *lehineyaptığı* bir şey olarak görüyordu.

5. Sıkıntıyı Getiren Ajan Şeytan Olabilir.

Bu noktada her şey karmaşık görünebilir. Pavlus, kendisinin bu bedendeki dikenle yaşamasını tasarlayanın Tanrı olduğunu söylemeyi yeni bitirmiştir. Sonra da amaçlanan sonucun ışığında bakıldığında bunun aslında bir armağan olduğunu açıklamıştı. Her şey tam anlaşılır bir hale giriyorken ise, şöyle demiştir:

Beni yumruklamak için bir Şeytan meleği verildi. (*İncil:II Korintliler12:7*)

Şimdi bir dakika, bunun arkasında Tanrı mı, yoksa Şeytan mı var? Nasıl oluyor da bir Şeytan meleği Tanrı'nın hizmetkârlarından birinin iyiliği için çalışıyor? Durumda sanki tamamiyle bir karşıtlık var. Bu noktada herkes başka bir fikire sahip. Ama yazılanları oldukları gibi kabul edersek, sağlam bir teolojiyi sürdürürüz. Ve burada ima edilmek istenen Tanrı'nın hizmetkârlarının yaşamlarında Şeytan'ın mesajcılarını kullandığıdır. Daha ne diyelim?

Aslında bu nokta çok teselli verici olmalıdır. Burada söylenenleri alıp, Eyüp'ün yaşamıyla kıyaslarsak, Tanrı'nın egemenliği hakkında daha berrak bir resim elde ederiz. Şeytan'ın planları bile Tanrı'nın Krallığı'na yararlı olmak ve onu daha da ileri götürmek için kullanılabilir. Bir düşünün. Şeytan'ın orduları bile cennetteki Babamız'ın her şeyi gözlemleyen gözlerinin önünde çalışırlar.

6. Tanrı Bizleri Sıkıntılarımızda Teselli Edecektir.

Pavlus'un Tanrı'dan bedendeki dikenini konusunda aldığı yanıt beklediği yanıt değildi. Duasından da gerçekten istediğinin de bu olmadığını anlıyoruz. Buna karşın Pavlus, bir yanıt aldığı için büyük bir teselli bulmuştu. Tanrı'nın kendisine verdiği yanıt, terk edilmemiş olduğu konusunda kendisine güvence verme işine yaradı. Pavlus tek başına acı çekmiyordu. Tanrı hâlâ kontroldeydi ve hâlâ Pavlus'un yaşamında işbaşındaydı.

Rab'bimiz bizi hiçbir zaman bırakıp terk etmeyeceğine dair söz vermiştir. Bu vaadi, Kendisini sadıkça izleyenler zor olacak bir işe atılmadan önce etmişti. Tanrı sadakatini bu insanlara göstermiştir ve aynı şeyi sizin ve benim yaşamımda da yapacaktır.

Sıkıntılı zamanlarımızda Tanrı'nın tesellisinin farkında olmamız böyle

zamanlarda Tanrı'nın tesellisini aramadığımızdandır. Ümidimizi keseriz. O'nun bilgeliği, iyiliği ve bazen de varlığı hakkında bile şüpheyeye düşeriz. *Şüpheler, Tanrı'nın teselli edici elini fark etme yeteneğimizi azaltır*. Ruhsal anlayışımızı bulutlandırır. Bir kez Tanrı'nın iyilik ve sadakatinden şüphe ettik mi, O'nun bizi teselli etme çabalarını görmeyiz.

7. Sıkıntı Zamanlarında Tanrı'nın Lütfu Yeterlidir.

Tanrı Pavlus'a istediği şeyi vermedi. Ama ona verdiği, uzun vadede çok daha iyi bir şeydi. Tanrı, Pavlus'a bedendeki dikeninin verdiği baskıya dayanabilmek için yeterli lütfu bağışladı. Ancak Pavlus'un baskıya zar zor dayanabildiğini söylemek durumu bütün gerçekliğiyle yansıtmaz. Pavlus yaşadığı zorluğa muzaffer bir biçimde dayandı! Durumunu nasıl tanımladığına bir bakın:

Ama O bana dedi ki, "Lütfum sana yeter. Çünkü gücüm, güçsüzlükte tamamlanır." İşte, Mesih'in gücü üzerimde bulunsun diye güçsüzlüklerimle sevinerek daha çok övüneceğim, (*İncil:II Korintliler12:9*).

Bu, dayanmayı zar zor başaran birinin durumuna benzemiyor. Pavlus'un yaşadığı zorluklar ve sıkıntıların üzerinde üzülerek durduğunu görmüyoruz. Aksine zayıflıklarından ötürü sevindiğini görüyoruz. Zayıflıkların kendilerinden ötürü heyecanlanmış değil; Tanrı'nın lütfunun ona zayıflıklarının üzerinde muzaffer bir biçimde hakim olmasını sağladığı gerçeğinden ötürü sevinçten coşmakta.

Pavlus, birçok İnanlı'nın yaşamlarında bunu kaçırdıklarını keşfetti. Yani, Tanrı'nın gücünün zayıf olduğumuzda bizim için en açık biçimde var olduğunu anladı. Öyleyse diğerleri için de açıklı. Pavlus, zayıflık aracılığıyla Tanrı'nın kendi içindeki gücüne bel bağlamaya zorlandığında çok daha etkin olduğunu görmüştü, ve bu yüzden de zayıflıklarıyla sevinerek övüneceğini söylemişti.

Pavlus'un tanıklığı, benim için herhangi bir alandan daha çok bu alanda cesaret vericidir. Tanrı'nın lütfu, ailesini, evini ve dostlarını düşman çevrelerde İnanlılar toplulukları kurmak için bırakan, gemi kazası geçiren, hapse atılan, taşlanan ve ölü sanılıp bırakılan bir adam için yeterli idiye; O'nun lütfunun benim başıma gelebilecek herhangi bir şey için de yeterli olacağına itimadım var.

8. Tanrı Bizi Sıkıntıdan Kurtarmayı Uygun Görmeyebilir.

Bu sadece kendi yaşamlarımızın içeriğinde değil, sevdiğimizimizin yaşamlarında da kabul edilmesi en zor olan ilkedir. Kaç kez birisini acı çekerken görüp de, "Rab, neden bir şeyler yapmıyorsun?" diye düşünmüşsünüzdür. İnanlılar topluluğumuzda, omurgasının her tarafında kalsiyum depozito edilmiş bir kadın

var. Sırtı o denli eğilmiş ki başını kaldırıp yukarı bakamıyor. Her pazar günü sadık kardeşlerimizden biriyle kızı kendisini topluluğa getirirler. Onu her zaman oturduğu yere koyduklarında her zaman, “*Rab, bu sevgili azizi iyileştiren ne kadar iyi olur*” diye düşünürüm. Ancak bu O’nun yok etmemeyi seçtiği sıkıntılardan birine benziyor.

Birçok İnanlılar eğer yeteri kadar dua ederlerse ve yeteri kadar inanırlarsa Tanrı’nın elini zorlayacaklarına inanırlar; O’nun sıkıntılarını kendilerinden almaya mecbur olacağını zannederler. Her hastalık ve rahatsızlık için ilahi iyileştirmeye erişmek için *Kutsal Kitap*’taki ayetleri yanlış biçimde kullanırlar. Ancak *Kutsal Kitap* böyle bir iddiada bulunmaz. Ben Tanrı tarafından iyileştirilmeye şüphesiz inanıyorum. Nitekim bütün iyileştirilmeler Tanrısaldır. Ancak *Kutsal Kitap*’ın hiçbir yerinde bu yaşamda hastalık ve rahatsızlıklardan muaf tutulacağımız konusunda bir şey yer almaz. Dünya hâlâ lanetin altındadır. Ve bizim bu ölmekte ve sıhatten düşmekte olan vücutlarımız her şeyle birlikte lanetlenmiştir.

Kişinin yaşamında Tanrı’nın lütfunun çok güzel bir tanıklığı olan Joni Eareckson Tada’yı düşünüyorum. İmansızlık çekmiyor. Yaşamı boyunca tekerlekli sandalyeye bağlı kalmak İsa’nın iyileştirebileceğine inanmaktan çok daha büyük bir iman gerektirir. Joni, İsa’nın kendisini bir anda iyileştirebileceğini biliyor. Ama şimdilik kendisini olduğu gibi kullanmayı seçtiğini de anladı.

İsa hiç bir zaman, bu yaşamda acımız ve ıstırabımızı bizden almaya söz vermemiştir. Bazıları için böyle yaptığı durumlar olmuştur. Ve bu durumlardan bazıları çok mucizeseldir. Ancak bunlar kural değil, istisnaldır. İsa havarilerine şöyle demişti:

Dünyada sıkıntınız olacak. Ama cesur olun, ben dünyayı yendim, (*İncil: Yuhanna16:33*).

Pavlus sıkıntılarla yaşamının ne demek olduğunu biliyordu. Hiç feraha çıkamayacağını anlamının sıkıntısını biliyordu, üç kez yalvarmış üçünde de geri çevrilmişti. Buna karşın şikâyet edip içinde acılık taşımadı; Tanrı’nın iyilik ve merhametinden şüphe etmedi. Bunun yerine Tanrı’nın gücünü kullandı. Pavlus her gün Tanrı’nın lütfuna bel bağlamayı öğrendi. Tanrı’nın kendisini bedendeki dikeninden kurtarsaydı ona kötülük yapacak olduğu gerçeğini kabul bile edebildi. Bu yüzden çektiği sürekli acıların çekmenin ortasında bile hoşnut olmayı öğrendi.

Kimse acı çekmekten hoşlanmaz. Hepimiz kalplerimizde acı ve ıstıraptan hemen kurtulmayı dileriz. Tanrı zayıflıklarımızı ve acımızı anlar. Ancak bazen bize

verdiği rahatsızlığa karşın sıkıntının sürmesine izin verdiği zamanlar vardır. Yapabileceğimiz en iyi şey, Tanrı'nın lütfunun yüz yüze geleceğimiz her şey için yeterli olacağını bilerek, O'nun kararına kendimizi teslim etmektir.

9. Yetinmek Durumumuza Bağlı Değildir.

Hayatta elindekilerle yetinmeyen birçok insan gördüm. Her zaman hareket halindedir. Yaşamlarını devamlı yeniden düzenlemekle meşguller. Kendileri ve durumlarından asla tatmin değiller. Doygunluğun, içinde buldukları durumlara ve yaşadıkları olaylara bağlı olduğu düşüncesi, verdikleri kararların çoğunu etkiler. Diğer bir deyişle, böyle kişilerin huzur ve doygunluğunu etraflarındaki şeyler — işleri, eşleri, gelirleri, oturdukları evler belirler. Bunun sonucu olarak, yaşamdan hoşnut olmamaya başladıklarında bazı şeyleri değiştirmeye başlarlar. İşlerini bırakırlar. Evlerini satarlar. Arabalarını değiştirirler. Bazı durumlarda yeni bir eş ararlar. Ancak çok geçmeden aynı duygu onları yine kemirmeye başlar. Ve yeniden başka değişiklikler yapmaya başlarlar.

Şimdi eğer konu üzerinde biraz düşünürseniz, kimsenin Havari Pavlus kadar bir hava değişikliğine ihtiyacı yoktu. Yaşamı kötüden daha kötüye gidiyordu. Aynı mektubunda müjdeyi yaymaya çabalarken karşılaştığı tehlikeleri sıralar:

Yahudilerden beş kez otuz dokuz kırbaç yedim. Üç kez değnekle dövüldüm, bir kez taşlandım, üç kez deniz kazasına uğradım. Bir gece bir gündüzü açık denizde geçirdim. Sık sık yolculuk ettim. Irmaklarda ve haydutlar arasında, gerek soydaşlarım gerekse de diğer uluslar arasında tehlikelere uğradım. Şehirde, çölde, denizde, sahte kardeşler arasında tehlikelere düştüm. Emek verdim, sıkıntı çektim, çok kez uykusuz kaldım. Açlık ve susuzluğu tattım. Çok kez yiyeceksiz ve soğukta çıplak kaldım, (*İncil:II Korintliler11:24-27*).

Bütün bunları yaşadktan sonra hâlâ şöyle diyebiliyor:

Bu nedenle Mesih uğruna güçsüzlükleri, hakaretleri, zorlukları, zulümleri ve darlıkları sevinçle karşılarım. Çünkü ne zaman güçsüzsem, o zaman güçlüyüm. (*İncil:II Korintliler12:10*)

Filipili İnanlılar'a yazdığı mektupta aynı düşünceyi yankılamaktadır:

Bunları herhangi bir ihtiyacım olduğu için söylemiyorum. Çünkü ben her durumda eldekiyle yetinmeyi öğrendim. Yoksulluk çekmeyi de bilirim, bollukta yaşamayı da. İster tok ister aç olayım, ister bollukta ister ihtiyaçta olayım, her durumda ve her koşulda yaşamamanın sırrını öğrendim, (*İncil:Filipililer4:11,12*).

Eğer Pavlus bu zor durumlarda eldekiyle yetinmeyi biliyorduyorsa, kanımca hayatta tatmin olmanın kişinin durumuyla ilgili olmadığını güvenle söyleyebiliriz. Pavlus, hapisten hastalığa ve kendi halkı tarafından reddedilmeye kadar her düzeyde sıkıntı çekti. Buna karşın tamamiyle “doygun” olduğunu söyledi.

Pavlus’un sırrı, Filipililere mektubunda da yazdığı gibi Mesih’le olan ilişkisiydi. Gerçek ve kalıcı bir doygunluğun dünyasal şeylerde değil, bir Kişide bulunduğunu keşfetmişti. En zor durumlarda bile doygun olabilirdi çünkü yaşamdaki amacı Rab’bi hoşnut etmektir, (bkz. *İncil:II Korintliler5:9*). Rab’binin kendisinin olmasını istediği yerde olduğunu bilmek onun için yeterliydi. Kendisine doygunluk getirmek için maddesel desteklere ihtiyacı yoktu.

“Bütün bunlar çok ruhsal, ama durumumuzun ötesinde doygunluk bulacağımızı düşünmek ne denli gerçekçidir acaba?” diye düşünebilirsiniz. Ben bunun çok gerçekçi olduğuna inanıyorum. Ve bunun sadece seçkin bir İnanlılar grubu için geçerli olan bir ilke olduğuna da inanmıyorum. Bu tür bir doygunluk bütün İnanlılar için geçerlidir. Yoksa zaman ve enerjimizin çoğunu Mesih’e hizmet etmek yerine durumumuzu düzeltmeye harcardık. Kişinin kendisini geliştirmesine karşı değilim. Ancak Tanrı ve İnanlılar topluluğu için çok az zamanları kalacak bir biçimde yaşam biçimlerini düzeltmekle meşgul olan İnanlılar benim için gerçek bir sorundur.

Pavlus için her durumda hoşnut olmayı öğrenmek bir zorunluluktur. Bu ilke işe yaramasaydı yaşamaya devam edemezdi. Ancak gördüğümüz gibi Pavlus sadece yaşamaktan çok daha fazlasını yaptı; Mesih aracılığıyla yaşamında egemenlik sürdü, (bkz. *İncil:Romalılar5:17*). Yaşamlarımızı Tanrı’nın amaç ve planlarına teslim edersek elimizdekilerle yetinmek, durumumuz ne olursa olsun hepimizin sahip olabileceği bir şeydir.

10. Sıkıntıların Ortasında Gelişmenin Anahtarı O’nu Mesih’in Uğruna Çektiğimiz Bir Şey Olarak Görmektir.

Pavlus, yaşamının amacının Mesih’in müjdesini bildirerek Tanrı’yı yüceltmek olduğunu anlamıştı. Bu yüzden Tanrı’ya itaat ederken başına gelen her şey gerçekten de Mesih’in uğrunaydı. Yani, insanlar onu değil, onun mesajını ve bu şekilde de Mesih’i reddediyorlardı.

Bu nedenle *Mesih uğruna* güçlükleri, hakaretleri, zorlukları, zulümleri ve darlıkları sevinçle karşılarım. Çünkü ne zaman güçsüzsem, o zaman güçlüyüm, (*İncil:II Korintliler12:10*).

Pavlus kendisine neler olup bittiğini bilmiyordu. Çektiği acıların yaşamdaki görevinin direkt sonucu olduğunun farkına varmıştı. Bedendeki diken bile

Mesih'in uğrunaydı. Bu diken kendisine görevini kaybetmemesi ve Mesih'in amacına zarar vermemesi için verilmişti. Pavlus sadece acı çekmek için acı çekmiyor ve bundan ötürü de övünmüyordu. Yaşadığı bütün şeylerin bir amacı vardı.

Sizin yaşamdaki göreviniz, Mesih'in müjdesini yayarak Tanrı'yı yüceltmektir. Hiçbir zaman kürsüde durup vaaz vermeyebilirsiniz. Doğup büyüdüğünüz yerden hiç ayrılmayabilirsiniz. Nereye giderseniz gidin, ne tür olanaklarınız olursa olsun göreviniz hep aynıdır. Tanrı'nın yaşamınızdaki çağrısıyla yandığınızda her şey yeni bir anlam ve önem kazanacaktır. Acınız dahil, yaşamınızın her yönünü Tanrı'nın diğer insanları Kendisine getirmek için kullanabileceği bir yol olarak görmeye başlayacaksınız. Tanrı yaşamınızdaki sıkıntıyı insanları Kendisine çekmek için kullandığında Mesih'in uğruna acı çekmişsiniz demektir.

Tanrı'nın zamanımızı, paramızı ve yeteneklerimizi kullanabileceğini biliyoruz. Neden acımızı da kullanmasın? Din adamlarının insanları çocuklarını, evlerini ve işlerini Rab'bin hizmetine adamaya davet ettiklerini duydum. Ama hiç bir din adamının insanları sıkıntılarını Rab'be adamaya çağırdığını duymadım. Buna karşın hiçbir şey acı çeken bir aziz kadar başarıyla kayıp dünyanın dikkatini çekmez. Acı ve üzüntü doğru ellerde olduklarında güçlü silahlardır.

Siz kimin uğruna acı çekiyorsunuz? İnsanların çoğu kendi uğurlarına acı çekerler. Bunun sonucu olarak, acılık dolu, öfkeli ve birlikte yaşanması zor insanlar olurlar. Pavlus çektiği acıların Mesih'in uğruna olduğunu anlamıştı. Acısı, Tanrı'nın yücelik ve lütfunu kayıp bir dünyaya göstermenin bir başka yoluydu. Tanrı sizi yaşamınızdaki sıkıntıdan kurtarmak istiyor olabilir. Ancak acı çekmenizi Kendi uğruna kullanmak için kurtarılmanızı daha ileri bir tarihe atmış olabilir. Bunu zalimce mi buluyorsunuz? Şimdi böyle gözükebilir. Ama O'nun Kendi Oğlu'nu bile kurtarmadığını hatırlayın. Sizlerin ve benim bugün sonsuz yaşama sahip olmamızın nedeni Mesih, Babası uğruna acı çekip ölmesidir. Birçoğunun Tanrı'yla yeniden bir dostluk ilişkisi içine girmesi Rab'bin acısı sayesinde. Ve O'nu tanıdığımızı söyleyen bizler O'nun yaşamış olduğu gibi yaşamalıyız. Yani, acımızı istediği gibi kullanması için onu Tanrı'ya sunmalıyız. Ve o zaman bizler de bu acılara Mesih'in uğruna katlanacağız.

Geriye Bakmak

Pavlus'un sıkıntı hakkında öğrendiklerini düşündükçe sanki o gerçek bir insan değilmiş gibi görünüyor. Her şeyi çok basitmişcesine gösteriyor. Öyle gözüküyor çünkü Pavlus bu mektubu Korintliler'e yazdığı zaman bu ilkeleri yaşam biçimine sındırmıştı. Profesyonel bir tenis maçında oyuncularını seyretmek gibi. Her şeyi çok basitmiş gibi gösteriyorlar. Kendimi eve gidip, raketimi

çıkartıp tenis toplarına bütün gücümle vurmaya ister buluyorum. Çünkü bütün yaptıkları sadece buymuş gibi gözüküyor. Yaptıkları saatlerce süren antrenmanlar ve maça çıkmadan önce geçtikleri değerlendirmeleri görmüyorum.

İncil:Elçilerin İşleri ve diğer mektuplarda Pavlus'un yaşamını okurken onu bir yaşam boyu süren öğrenmenin sonunda, en iyi haliyle görüyoruz. Bu, söylediklerinden hiçbir şey eksiltmiyor. Tersine, *İncil:II Korintliler*12'de okuduklarımız çok cesaret verici olmalıdır. Eğer bütün gücümüzle çalışırsak bizim için nelerin olası olduğunu bizlere gösterir. Tanrı'nın kalıcı lütfunu sürekli bir hatırlatıcı olarak iş görür. Sıkıntılar insanın üzerine geldiğinde, Tanrı'ya yumruklarını sallayanlara bir uyarı vazifesini görür. Pavlus'un yaşamı o denli aşırı acı çekmelerle doludur ki, bunlar her birimize *eğer Tanrı Pavlus'u bütün bunların içinde kuvvetlendirdiyse, benim endişelenecek hiçbir şeyim yokdedirtmelidir.*

Gerçekten de endişelenecek hiçbir şeyiniz yok. Şu anda bu satırları okurken bile, karşı karşıya olduğunuz şey her neyse Tanrı'nın lütfu onun için de *yeterlidir.* Sizin sorumluluğunuz kendinizi Mesih'in Rab'liğine teslim edip,

Senin isteğın olsun, Rab, Senin isteğın olsun;

Sen çömlekçisin bense kilim;

Ben kendimi Sana teslim etmiş ve sakince beklerken;

Beni kendi arzuna göre biçimlendir.

demektir.

Kalbinizin içten duası bu olduğu zaman siz de zayıflıkta doymun olacaksınız. Ve sıkıntılar içindeyken ilerlemek konusunda bir başka dev adım atmış olacaksınız.

15. Sıkıntıya Karşılık Vermek: Karar Sizindir

Birinci bölüme sıkıntının olası nedenlerine bakarak başlamış ve Tanrı, Şeytan ve günah olarak üç nedeni olduğunu görmüştük. Ancak sıkıntımızın kaynağının ne olduğunu anlamak her zaman kolay değildir. *Kutsal Kitap*'ta bu nedenlerin birbirleri üzerine geldiği durumları bile görmüşüzdür. Tanrı'nın en çok ilgilendiği şeyin her zaman bizim sıkıntımızın kaynağını anlamamız olmadığı bellidir. Yoksa bu konuyu çok açık seçik bir biçimde ortaya koyardı. Ancak Tanrı, bizim sıkıntıya karşılık verme biçimimizle çok ilgilenir, çünkü bizim sıkıntıya verdiğimiz karşılık, sıkıntının istenilen sonucu verip vermeyeceğini belirler.

Sıkıntımızın ne olduğu, tek başına onun yaşamlarımızdaki ruhsal değerini belirlemez. Acı çekmeyi değerli kılan bizim ona verdiğimiz karşılık, onu ele alış biçimimizdir. Hepimiz zor günler geçirip çektikleri sıkıntıların baskısının altında iki büklüm olan insanlar görmüşüzdür. Bazıları kendilerini toplarlar ve Tanrı'nın kendilerine öğretmek istediği diğer şeylere doğru yollarına devam ederler. Diğerleriyse asla bir daha doğrulamazlar.

Suç Atma Oyunu

Başımıza bir sıkıntı geldiğinde bazen verdiğimiz ilk karşılık suçu başka birisine atmaktır. Bir araba kazasının yanında durup üniversiteli gencin neden kadının önünde döndüğünü polise açıklamaya çalışmasını dinlediğimi hatırlıyorum. Suçun kendisinde olmadığından emindi, trafik ışığının açısıyla ilgili bir şey onu şaşırtmıştı. Aslında suçlu olduğu besbelliydi. Ama bu genç adam arabasını mahvettiği için o denli kızgındı ki suçun kendisinde olduğu düşüncesine katlanamıyordu bile.

İşler iyi gitmediğinde, ya da incindiğimizde hepimizin etrafımızdakilere çatmaya meyili vardır. Meryem'le Marta'nın verdikleri yanıtı hatırlayın: “Rab, eğer sen burada olsaydın...” Bazı insanlar Tanrı'yı suçlarlar. Diğerleri Şeytan'ı suçlarlar. Ama genellikle kişisel sorumluluğumuzdan kaçmak için suçu başka birine atarız.

Eğer başka birini suçlamak bizi hiçbir yere götürmüyorsa, kendimizi sorunla savaşıp buluruz. Kendimizi acı ve rahatsızlıktan kurtarmak için durumumuzu değiştirmeye ve yeniden biçimlendirmeye çalışırız. Birçok mahkeme davasının arkasındaki neden budur. Bir işten atılan ya da terfi etmeyen insanlar çalıştıkları şirketi mahkemeye verebilirler. Kendilerini hakları için savaşılmaya sevk ederler.

İnsanların trajediye karşılık vermelerinin diğer bir biçimi de, inkâr etmektir.

Olup bitenlerle yüz yüze gelemmezler. Hiçbir şey kötüye gitmiyormuş gibi davranırlar. Bunu birisinin sevdiği birini kaybettiği durumlarda görürüm. Anne ya da baba ya da arkadaş, ayrılığı kalıcı bir şey olarak görmeyi reddeder. Bu genellikle geçici bir durumdur. Zamanla, insanların çoğu neler olup bittiğini kabul edebilirler.

Yukarıda gösterilen karşılıklardan herhangi biri kolaylıkla acılığa — sıkıntının kaynağı olan o kişiye ya da organizasyona hatta Tanrı'ya karşı acılığa — dönüşebilir. İnsanlar acılıkla dolduklarında kendilerini üzen insanın düşüncesi bile midelerini bulandırır. Acılık, insanların kendileri aracılığıyla acı çektikleri kişileri kendilerine hatırlatan durumlara fazlasıyla tepki göstermelerine neden olur.

Ama bu yaşamda ve gelecek yaşamda Tanrı'nın perspektifine sahip olan insanlar durumlarından her zaman zafer içinde çıkacaklardır!

Bu aşamada insanlar öç almayı isteyebilirler. Hepimiz kafalarımızda eğer yapabilseydik o kişiye yapmayı istediklerimizi prova etmekten suçluyuzdur. Kendimizi patronumuzun bürosuna girip ona bağıırken ya da anne ve babamızı çağırıp onlara kendileri hakkında düşündüklerimizi söylerken düşleriz. Durum ne olursa olsun insanın kafasında bu düşsel yüzleşmeler bir rutin haline geldiğinde bunlar acılığın kişinin kalbinde kök saldığına sağlam birer işaretidirler.

Tanrı'ya karşı olan acılık da buna çok benzer. Tanrı'ya karşı acılık hisseden kişi din konusunu objektif bir biçimde ele alamaz. Arada her zaman duygular vardır. Ateist olduklarını söyleyen iki kişiyle tanışmıştım, Tanrı konusu açıldığında kıpkırmızı oldular! Var olmayan bir şey hakkında konuşmanın entelektüel bir tartışmaya dönüşeceği düşünülür. Ama bu insanların ateistliği araştırma ve entelektüelce elde edilen sonuçlardan değil, incinmeden ötürüydü. Bir zamanlar Tanrı'ya inanıyorlardı. Ama Tanrı onların Kendisinin hareket etmesini istedikleri biçimde davranmadı, bu yüzden onlar da O'nun var olmadığına karar verdiler. Acılığın gücü işte böyledir.

Kendi Haline Üzülme Partisi

Sıkıntıyla başa çıkmanın bir başka yolu da, "Ah, eyvah, şimdi ne yapacağım? Kimse artık banaaldırmıyor. *Durumum* bir bakın. Çok çaresizim. Çok geçmeden hiç bir arkadaşım kalmayacak. Artık yalnız kalacağım..." Kendi haline üzülme, kişinin gözlerini Tanrı yerine kendisinde tutmasından ileri gelir. Kendi haline üzülen insanlar kendilerinin ve durumlarının etrafında hayali bir halka çizmişlerdir. İçeri girmesine izin verdikleri kişiler üzüntülerine katılmak isteyen kişilerdir. Bunun sonucu olarak sık sık yalnız kalırlar. Kimse bu tür insanların yanında uzun süre kalmak istemez. Bu yalnızlık onların olumsuz perspektiflerini daha da güçlendirir, ve ona daha da sıkı bağlanırlar.

Bu kişilerin moralleri sık sık bozular. Ümitsizlik üzerlerini kaplar ve yaşamlarına devam etmek için hiçbir neden görmezler. Moralleri bozuk insanlar etraflarında olup bitenleri doğru bir şekilde yorumlama gücünden yoksundurlar. Böylece kendi başlarına bırakılırlarsa durumları daha da kötüleşmeye yatkındır.

Sıkıntılara yanlış biçimde yanıt vermenin doğurduğu etki her zaman harap edicidir. Bu tanımladığımız biçimlerde tepki gösteren kişiler sonunda hep kaybedenler olurlar. Acı çeken kişilerin neden bu şekillerde tepki gösterdiklerini anlamak kolaydır. Ancak tepkileri ne kadar anlaşılır olursa olsun, eğer yanlış tepkiyse acı çekeceklerdir.

Öfke ve acılığı tutup bırakmamak her zaman insanı mahveder. Her ikisi de zehirdir. İlişkilerinizi, karar verme yeteneğinizi ve tanıklığınızı zehirlerler. İçinizde öfke ve acılık taşıyarak sıkıntıdan galip çıkamazsınız. Sıkıntıya yanlış tepki göstermek sadece çektiğiniz acıyı uzatır. Eğer Tanrı'nın size öğretmeye çalıştığı bir şey varsa bu özellikle doğrudur. Siz O'nun isteğini yerine getirmeden arkanızı bırakmayacaktır.

Bazen kendimi bir dönme dolaptaymışım hissetmişimdir. Döner döner ve aynı acıyı tekrar tekrar hissederim. “Rab,” derim, “Ne yapıyorsun? Ben bu acıdan zaten geçtim.” O da, “Haklısın,” der. “Doğru tepkiyi gösterdiğin zaman yakarı bırakacağım.”

Tanrı acı ve üzüntümüzü olumlu bir şey için kullanmayı ister. Yanlış tepkiyi gösterdiğimizde, doğru tepkiyi gösterebilmemiz için bize ikinci, üçüncü bir şans tanıyacağına emin olabiliriz.

Paul Billheimer, *Don't Waste Your Sorrows* adlı kitabında aynı ilkeyi şöyle dile getirir.

Kendi haline üzülme, moral bozukluğu ve asiliğe kendini bırakmak acınızı ziyan etmek demektir. Ona erişmeden iyileşmeyi arayanlar ve kendilerini içleme, tatmin olmama, sabırsızlık ve Tanrı'ya karşı acılığa teslim edenler Tanrı'nın sevgide büyümeleri için yaptığı işi ve böylece de O'nun sonsuz krallığındaki özel yerlerini ziyan ediyorlar.

Tanrı sıkıntıyı yaşamlarımızda kullanmak ister. Durum bu olduğuna göre yapabileceğimiz en bilgece şey doğru tepki göstermeyi öğrenmektir. Böyle yaparak Tanrı'ya karşı değil Tanrı'yla birlikte çalışırız.

Doğru Tepki

Bu konuşmayı iki bölüme ayırdım. İlk olarak, günahın sonucu olan sıkıntıya nasıl tepki göstermek gerektiği konusunu ele alacağız. Bundan sonra sıkıntı Tanrı'dan ya da Şeytan' dan geldiğinde tepkimizin ne olması gerektiğine bakacağız.

Günahın Bedeli

Günah her zaman bir türlü sıkıntıya neden olur. Bazı türleri diğerlerinden daha bellidir. Ve bazılarının etkisi daha yıkıcıdır. Ancak bu sadece suçluluk duygusu olsa bile her zaman bir sonucu vardır. Aşağıdakiler günahın sonuçlarıyla uğraşırken yararlı bulduğum bazı adımlardır.

1. Sorumluluğu Üzerinize Alın.

Suçu üzerine atacak birisini aramayın. Birisi bir şeyi daha farklı yapsaydı ne olabileceğini düşünmeyin. Sorumluluğu kendi üzerinize alın. Zor durumlarla karşı karşıya olmanızın kendi yaptığınız şeylerden ötürü olduğunu kendinize itiraf edin.

2. Günahınızı İtiraf Edin ve Ondan Tövbe Edin.

İtiraf etmek Tanrı'yla aynı fikirde olmaktır. Tanrı'ya günah işlediğinizi söyleyin. Ona bir yanlış yaptığınızı ya da bunun bir kaza olduğunu söylemeyin. Bunun bir günah olduğu konusunda O'nunla görüş birliği içinde olun. Sonra günahınızdan tövbe edin. O günaha bir daha dönmeme kararı alın. Bu bir ilişkiyi sona erdirmeyi kapsayabilir. İşinizi bırakmanız anlamına gelebilir. Kendilerine kötü davrandığınız kişilere gidip özür dilemek zorunda kalabilirsiniz. Belki birisinden bir şey çaldınız. Tövbe etmek aldığınız şeyleri geri vermeyi içerir. Tövbe etmek aynı günaha dönmemek için elinizden gelen her şeyi yapmaktır. Tanrı bu konuda ciddi olduğunuzu bu şekilde anlayabilir.

3. Şikâyet Etmeyin.

Kendi yaptığınız bir şeyden ötürü acı çekiyorsanız şikâyet etmeye hiç hakkınız yok. Bunun başınıza gelmesinin nedeni kendinizsiniz. İnsanların sempatisini kazanmaya çalışarak vaktinizi geçirmeyin. Enerjinizi Tanrı'yla olan ilişkinizi düzeltmekte kullanın.

4. Tanrı'dan Günahın Yaşamınıza Kendisi Aracılığıyla Girdiği Zayıflığınızı Keşfetmenize Yardım Etmesini İsteyin.

Düşüncenizde bir sakatlık mı var? Yaşam felsefenize *Kutsal Kitap*'a aykırı olan düşünceler mi kattınız? Güvensizlik çektiğiniz ama hiç ele almadığınız bir alan var mı? Sizi aşağılara çeken arkadaşlarınız var mı? Yaşamınızda sizin için sürekli bir ayartılma kaynağı olan bir kişi var mı? Bu tür sorular yaşamınıza günahın girdiği kapıyı bulmanıza ve yaşamınızda huzur bulmanıza yardımcı olurlar.

5. Tanrı'nın Bu Sıkıntıyı Yaşamınızda Kullanmak İsteddiğini Anlayın.

Kaynağı ne olursa olsun, sıkıntı Tanrı'nın ellerine teslim edildiğinde her zaman bir alettir. O'na, "Rab'bim, kendi yaptıklarımın ötürü acı çektiğimi biliyorum. Ama bu sıkıntı devresini imanımı derinleştirmek ve Sana olan bağlılığımı kuvvetlendirmek için kullanacağına güveniyorum," deyin.

6. Tanrı Günahınızla Saklanmanıza İzin Vermediği İçin O'na Teşekkür Edin.

Gerçek tövbeyi, içten minnettarlık izler. Günahınızın gerçekten ne olduğunu

gördüğünüzde ve Tanrı'nın sevdiklerini disipline soktuğuna inanıyorsanız, eğer kendinize daha çok zarar vermenize bu engel olduysa yaşamınıza sıkıntı göndermesinden ötürü Tanrı'ya teşekkür etmeniz anlamlıdır. Kimse sıkıntıdan hoşlanmaz. Ama siz sıkıntının başardığı şeyler için minnettar olabilirsiniz ve olmalısınız da...

Yukarıdan Gelen Sıkıntı ve Aşağıdan Gelen Sıkıntı

Sıkıntının kaynağı Tanrı ya da Şeytan olduğunda ona gösterdiğimiz tepki günahımızın sonuçlarına gösterdiğimiz tepkiden farklıdır. Buna karşın sıkıntının arkasında Tanrı olduğunda gösterdiğiniz tepki ile sıkıntının arkasında Şeytan olduğu zaman gösterdiğiniz tepki birbirlerine çok benzer. Bu sizi şaşırtabilir. Ama bir düşünün. Çoğu kez sıkıntının arkasında kim olduğunu gerçekten bilmezsiniz. Ve aslında da fark etmez. Önemli olan sizin gösterdiğiniz tepkidir.

Ancak bunun ötesinde başka bir ilke etken haline gelir. Bilirsiniz ki sıkıntının arkasında Tanrı varsa olup bitenleri sizin iyiliğiniz için kullanacaktır. Eğer Şeytan varsa onun Tanrı'nın yönetimi altında çalıştığını bilirsiniz. Pavlus'un yaşamında gördüğümüz gibi Tanrı isteğini yerine getirmek için Şeytan'ın planlarını bile kullanır. Kaynağı bulmak için sıkıştırılmazsınız, ancak doğru bir biçimde tepki göstermeniz beklenir.

Ama Şeytan'a karşı durmam gerekiyor mu? Kutsal Kitap'tan ayetler ve dua ile ona karşı durmam gerekiyor mu? diye düşünebilirsiniz. Tabii ki — sizi ayartmak için yanınıza geldiğinde. Çünkü Tanrı'nın sizi ayartmakta hiçbir payı olmadığını bilirsiniz. Ama burada ayartılmaktan söz etmiyoruz. Üzerinde durduğumuz konu sıkıntı, beklenmedik trajedi, acı çekme. Bu tür şeyler olup da siz de bunların günahınızın direkt sonuçları olmadığından emin olduğunuzda, tepki göstermeniz gereken yol şudur.

1. Mesih'teki Durumunuzu Yeniden Doğrulayın.

Kendinize kim olduğunuzu ve Mesih'te neye sahip olduğunuzu hatırlatın. Bunu yüksek sesle yapmak yararlıdır. Şöyle bir şey söyleyebilirsiniz:

Tanrı'nın çocuklarından biri olduğumu biliyorum. Kurtuldum. Mesih'teyim. Kutsal Ruh'la mühürlendim. Sonsuzluğu nerede geçireceğim belirlendi ve bunu kimse değiştiremez. Rab beni asla bırakmayacak ve terk etmeyecektir. Rab'bin meleği çevremi çepçevre sarar. Cennetsel Baba'mın izin verdiğinden başka hiçbir şey bana dokunamaz. Rab'bi sevdiğim ve Mesih İsa'da O'nun amacına uygun olarak çağırıldığım için her şey benim iyiliğim için etkin olacaktır.

Jack Taylor, *God's New Creation* adlı kitabında İnanlı hakkındaki 365 gerçeği listeler. Bunlara “*Yeni Yaratığın İtirafı*” adını verir. Bunların neler olduğunu kendisi de yaşamında sıkıntılarla çabaladığı bir zamanda anlamıştı. Şöyle yazar:

Bir gün evimden çok uzaklarda ve yalnızken sanki bir endişe, belirsizlik, moral bozukluğu bulutunun altındaydım. Sorunumun tam olarak ne olduğuna parmak basamıyordum, ama duygularım Tanrı’yla olan ilişkim hakkındaydı. Konu üzerinde düşündükçe daha da çileden çıktım. Sonunda Tanrı’ya şöyle dedim: “Benim hakkımda ne düşündüğünü gerçekten bilmek istiyorum.” Rab sıkıntılı kalbime sanki, “Senin hakkında neler düşündüğümü Sözüm’de zaten bildirdim... Onu oku!” dercesine beni Sözü’ne yöneltmeye başladı.

Jack bu deneyimden sonra 365 itiraf geliştirdi. Bunlar gibi gerçekler, sıkıntıda doğru perspektifi korumak için elzemdirler. Bunun nedeni trajediden genellikle en çok kendimize ve Tanrı’ya olan güvenimizin etkilendiğidir: “*Tanrı* böyle bir şeyin *benim* başıma gelmesine nasıl izin verebilir?” Ümitsizliğe düştüğümüz anlarda sıkıntı içindeki kalbinizi rahatlatmak için iyi ve kuvvetli bir dozda gerçeğe ihtiyacınız vardır.

2. Tanrı’dan Sıkıntıyı Yaşamınızdan Almasını İsteyin.

Genellikle işe buradan başlarız. Ve Rab’bin bunu anladığından eminim. Ancak en iyisi biraz perspektif edindikten sonra sormaktır. Pavlus sıkıntısının alınmasını istemişti. Tanrı onu bu arzusundan ötürü cezalandırmadı. Tanrı sizin arzunıza da kızmaz. Merhamet için dua etmeniz bile Tanrı’ya bağlılık ve imanınızın bir dışavurumudur. İmanımızı dışavurduğumuzda Tanrı her zaman hoşnut olur.

3. Tanrı’nın Kuvvetlendiren Lütfunun Vaadini Yeniden Doğrulayın.

Daha önce de gördüğümüz gibi Tanrı sıkıntıyı yaşamınızdan hemen çekmeyi seçmeyebilir. Durum bu olduğunda zorunlu olarak yapmanız gereken şey kendi kuvvetinize değil O’nun lütfuna dayanmaktır. İstiraplara kendi kuvvetlerinde dayanmak isteyen insanlar onun ağırlığı altında ezilirler. Baskıya dayanmaya gücünüz olmadığını itiraf edin. Tanrı’ya size merhamet etmesi için yakarın. O sizi işitecektir. Lütfu size yardım etmek için her an yeterli olacaktır.

4. Ruhsal Yönden Büyüme İçin Bu Eşsiz Fırsattan Ötürü Tanrı’ya Teşekkür Edin.

Sıkıntınızda Tanrı’nın parmağını aramalısınız yoksa onu göremezsiniz. Acı çekmeye sadece katlanmanız gerekmez; çektiğiniz acı aracılığıyla ruhen gelişip olgunlaşmalısınız. İşin başından itibaren Tanrı’nın size öğretmek istediği

dersleri aramalısınız. Bunu geliştirmenin en iyi yolu yaşamınızda gerçekleştirdiği ruhsal gelişmeden ötürü O'na her gün teşekkür etmektir.

5. Sıkıntıyı Tanrı'danmışcasına Kabul Edin.

Karşı karşıya olduğunuz sıkıntının kaynağı Şeytan da olsa fark etmez. Sanki Tanrı'dan geliyormuşcasına onu kabul edin. Tanrı izin vermedikçe size hiçbir şey olmayacağını biliyorsunuz. Ve eğer Tanrı izin vermişse o zaman buna izin vermekte mutlaka bir amacı vardı. Bu yüzden, Tanrı yaşamınızdaki sıkıntı aracılığıyla amacını gerçekleştirdiği sürece sıkıntınızı Tanrı'danmışcasına kabul edebilirsiniz. Sıkıntınız Şeytan'danmışcasına ona tepki gösterdiğinizde onunla savaşılmaya yatkınsınızdır. Sıkıntı uzun sürerse Tanrı hakkında şüpheye düşmeye başlayabilirsiniz.

Ben bu ilkeyi yaşamımdaki en zor zamanlardan birinde öğrendim. First Baptist Kilisesi'ne çağırıldıktan sadece bir yıl sonra, yönetim kurulunun birkaç üyesi beni topluluktan çıkartmak için uğraşmaya başladılar. Bu konuda dua ettim ve Tanrı'nın orada kalmaya devam etmemi istediğinden hiçbir şüpheye yer kalmayacak bir biçimde emin oldum. Durum bir süre çok zordu. Dostum olduğunu sandığım kişiler bana karşı tavır aldılar. Haftadan haftaya durumumun ne olacağını bilmiyordum.

Bir yandan, eğer Tanrı benim orada olmamı istiyorsa ve onlar da oradan ayrılmamı istiyorlarsa onların Tanrı'nın Ruhu'yla yönetilmediklerini biliyordum. Bu bir tek seçenek bırakıyordu. Bütün bunların arkasında Şeytan vardı. Öte yandan işin içinde Tanrı'nın da olduğunu biliyordum. Bir gün büromda dua ediyordum ve aklıma şimdi Rab'den olduğuna inandığım bir düşünce geldi: *Bu durumla başa çıkabilmenin tek yolu insanlara bakmak değil, gözlerini Ben'de tutmaktır. Kimin ne zaman, nerede, nasıl, ne söylediği önemli değil. Bütün bunların Ben'den geldiğini görmelisin.*

O andan itibaren yaptıklarından ötürü Tanrı'ya şükretmeye başladım. Durumlar iyileşmeden önce kötüleştiler. Ancak Tanrı sadıktı. Tanrı o zaman aracılığıyla hem benim yaşamımda hem de İnanlılar topluluğunun yaşamında birçok büyük şeyler yaptı. Bütün reddedilmeler ve dolaplara karşın acılık hissetmedim. Bugün bile bu konuda içerlemiş değilim. Zafere ulaşmamı sağlayan düşünce, işin içinde Tanrı'nın olduğu ve Tanrı Kendi amacını gerçekleştirdiğinde durumun değişeceğiydi. Bu arada benim sorumluluğum sadık kalmaktı.

Karşı karşıya olduğunuz sıkıntıda Tanrı'nın parmağı olduğuna inandığınız sürece ümidiniz olacaktır. Kim başlatırsa başlatsın işin içinde Tanrı vardır! Ve işin içinde Tanrı varsa, O'nun lütfu size yeterlidir. Kaynağın kim olduğu fark etmez. Mesajcının kim olduğunun çok az önemi vardır. Siz ona

Tanrı'danmışcasına tepki gösterdikçe durumdan galip çıkarsınız.

6. Tanrı'nın Hizmetkârlarının Çektikleri Sıkıntıları Anlatan Ayetleri Okuyun ve Okuduklarınız Üzerinde Düşünün.

Yusuf'un öyküsünü okuyun. Kendinizi Vaat Edilmiş Toprağa giremeyeceği kendisine söylenildiğinde Musa'nın yerine koyun. İbrahim daha kötü toprakla baş başa bırakıldığında Tanrı'nın onun için sağladıklarına bir bakın. Nuh'un gemisini inşa ederken kendisini ne kadar aptal hissettiğini tahmin edin. *Kutsal Kitap* Tanrı'nın zor durumlarda olanlara sadakatini göstermesinin sayısız örnekleriyle doludur. Kafanızı bu gerçeklerle doldurun. Onların acı ve üzüntüsünü anlayabilmek için Tanrı'dan bu insanların insan yanını görmenize yardım etmesi için gözlerinizi açmasını isteyin. Sonra düşüncelerinizi Mesih'in Kendisini sevenlere onlara bakacağı konusunda verdiği vaadinde tutun, (bkz. *İncil: Matta6:25-34*). Tanrı *Kutsal Kitap*'taki o öykülerde sadık olduğu gibi, sadakatini size de gösterecektir.

Son Bir Söz

Acı çekmekten kaçınamayız. Acılar hiçbir uyarı olmadan gelip bizi şaşırtır. Ya bizi paramparça eder ya da kuvvetlendirir. Büyük bir acılığın ya da kalıcı bir sevincin kaynağı olabilir. İmanımızı yok eden neden ya da imanımızı derinleştiren bir alet olabilir. Sonuç sıkıntımızın doğası ya da kaynağına bağlı değil, ona gösterdiğimiz tepkinin karakterine ve ruhuna bağlıdır. Sıkıntıya olan tepkimiz genelde yaşamamızın amacım, dünyada olmamızın gayesini ne olarak gördüğümüze bağlıdır.

Eğer siz kalbinin arzusu Tanrı'nın kendiniz aracılığıyla yüceltilmesini görmek olan Tanrı'nın çocuklarından biriyseniz, sıkıntılar sizi uzun süre alt edemeyeceklerdir. Başlangıçta o şok ve kargaşa dolu dakikalar olacaktır. Ancak bu yaşamda ve gelecek yaşamda Tanrı'nın perspektifine sahip olanlar her zaman galip çıkacaklardır!

Bu Kitap beğendiniz mi?

Daha fazla ücretsiz e-Kitaplar Hristiyan Kitaplar.com'dan indirebilirsiniz.

Dr. Charles Stanley yazar olarak beğendiniz mi? [Yazarın tüm kitaplar şuradan indirebilirsiniz.](#)

[Türkiye'de Kilise Adresleri](#)